

ANTISZEMITA
KÖZBESZÉD
MAGYARORSZÁGON
2000-BEN

ANTISZEMITA KÖZBESZÉD MAGYARORSZÁGON 2000-BEN
JELENTÉS ÉS DOKUMENTÁCIÓ

ANTISZEMITA KÖZBESZÉD MAGYARORSZÁGON 2000-BEN

Szerkesztők:

GERÔ ANDRÁS, VARGA LÁSZLÓ, VINCE MÁTYÁS

Kiadja a B'nai B'rith Elsô Budapesti Közösség

Budapest, Hungary 2001

A kötetben szereplő tanulmányok a B'nai B'rith Zsidó Dokumentációs
Központ (ZsiDoK) anyagaira támaszkodtak. 1065 Budapest, Révay u. 16.,
Tel.: 475-0525, e-mail: zsdk@matavnet.hu

Copyright ©2001 B'nai B'rith Első Budapesti Közösség és a szerzők

ISBN 963 00 7650 0

Kiadja a B'nai B'rith Első Budapesti Közösség
Nyomda: Stádium Nyomda, Budapest

TARTALOM

A kiadó előszava	7
GERŐ ANDRÁS: Dokumentáció és jelentés	11
VARGA LÁSZLÓ: Fordulat a közbeszédben	15
KARSAI LÁSZLÓ: Történelem, holokauszt és politika	25
MIHANCSIK ZSÓFIA: Árulkodó idézetek – Magyar Fórum, Magyar Demokrata, Vasárnapi újság	33
SCHWEITZER GÁBOR: Címervita Erzsébetvárosban.	65
TATÁR GYÖRGY: A palesztin jelmez.	73
MURÁNYI GÁBOR: „Ők” és „Mi”.	89
SCHWEITZER GÁBOR: „MAZSIHISZTÉRIA”	95
Függelék	103
PÉCSI VERA: Csomópontok a tömegkommunikációban	103
FUKK ENIKŐ: Antiszemita könyvek a magyar könyvpiacon	115
ORTT-HATÁROZAT: Jogsértő a Vasárnapi újság.	119

A KIADÓ ELŐSZAVA

„Én sohasem osztottam azt a véleményt, hogy a zsidók csinálnak antiszemitizmust. Antiszemitizmust antiszemiták csinálnak, nem zsidók. Ugyanakkor azt kell mondanom, hogy az antiszemitizmus ellen harcolni szintén nem a zsidóknak kell, hanem a nem zsidóknak. A mi feladatunk az, hogy a nem zsidókat állítsuk csatasorba.” Stephen Roth szavai ezek: a B'nai B'rith (kiejtése: b' né b'rit) 1992-ben Budapesten tartott, a demokráciákban az antiszemitizmus elleni fellépés lehetőségét taglaló előadásán hangzottak el. Megpróbáljuk követni a tanácsot.

Az 1843-ban New Yorkban alapított B'nai B'rith mára a világ legnagyobb taglétszámú zsidó szervezete lett. (A héber név jelentése magyarul: „Szövetség fiai”, ahol a szövetség a Tóra egyik kulcsfogalmára, Istennek a zsidósággal kötött szövetségére utal.) Az alapításkor deklarálták a szervezet máig változatlan alapelvét, a zsidóság egységének megteremtését. A B'nai B'rith a hangsúlyt a zsidó nép évezredek óta tartó összetartozás-érzésére és sorközösségére helyezi. Egyetemes céljaihoz szorosan kapcsolódik a fellépés a rasszizmus, s különösen az antiszemitizmus ellen.

A B'nai B'rith magyarországi tagszervezete 1990-ben jött létre B'nai B'rith Első Budapesti Közösség néven, amely egyesületként fejt ki tevékenységét.

A budapesti B'nai B'rith Elnöksége

- észlelve a magyarországi közéletben a rendszerváltás után fokozatosan egyre leplezetlenebbül feltörő antiszemita megnyilvánulásokat,
- osztva tagjainak, más zsidó szervezeteknek, személyeknek a jelenség miatti felháborodását és aggodalmát,
- engedve a jelenség elleni nyilvános fellépést követelő, sokakat jellemző türelmetlenségnek,
- megértve a csak egyetlen generációval korábban élők élményeinek súlyos terhet, s
- felmérve a hallgatás kockázatát,

elhatározta, hogy tükröt tart mindazok elé, akiket érint vagy érdekel, s bemutatja a láthatóvá vált jelenséget. Ezért 1999 végén budapesti székhellyel megalapította a Zsidó Dokumentációs Központot (ZsiDoK).

A központ tevékenysége úttörő jellegű Magyarországon. Célja, hogy figyelemmel kísérje, dokumentálja a magyarországi zsidóság életét, ezen belül

- a zsidók szervezeteit, azok nyilvános tevékenységét, publikációikat,
- a zsidóságra vonatkozó tudományos kutatásokat, azok eredményeit,

- a zsidóságra vonatkozó vagy a zsidóságot érintő megnyilvánulásokat,
- a rasszizmus, azon belül elsősorban az antiszemitizmus megnyilvánulásait a közéletben, illetve a szélsőséges szervezetek működésében.

A Zsidó Dokumentációs Központ megalapítását és működtetését elsősorban saját tagsága támogatta, de a kezdeményezést szimpátia, a megvalósítást pedig viszonylag széles körű támogatás övezte. Az indulás feltételeit a B'nai B'rith európai szervezete biztosította, s a célokkal egyetértve a ZsiDoK létrehozását támogatta a B'nai B'rith washingtoni központja is. A program pályázaton nyert cél-támogatást a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetségétől (MAZSIHISZ) és a Magyarországi Zsidó Örökség Közalapítványtól, a folyamatos működéshez pedig a MAZSIHISZ további támogatást is nyújt.

A központ másokkal közösen működtetett médiafigyelő szolgálat segítségével nyomon követi a hazai sajtóban megjelenő publikációkat, megteremtve ezek számítógépes nyilvántartását, feldolgozását. Módszere, hogy összegyűjti, tárolja, rendszerezi és kutathatóvá teszi a magyarországi zsidóságra vonatkozó információkat, együttműködik a már létező hazai kezdeményezésekkel és nemzetközi szervezetekkel. A központ indulásakor csak a jelen dokumentációs anyagát gyűjti, de folyamatosan szeretné bővíteni anyagát visszamenőleg a rendszerváltásig, s később – ha teheti – még tovább visszanyúlva egészen 1945-ig. A közeljövő tervei között szerepel a dokumentumok internetes elérhetőségének biztosítása is.

A 2000. év magyarországi nyomtatott sajtójának szemlézése több száz írat – cikkek, publikációk – összegyűjtését eredményezte. A gyűjtésbe a hazai zsidósággal kapcsolatos tényinformációk mellett egyrészt olyan anyagok kerültek be, amelyek minden kétséget kizáróan antiszemita írások; másrészt olyanok, amelyeket a közvélemény egy része antiszemitaként érzékel, illetve amelyek az antiszemitizmussal kapcsolatos vitát váltottak ki. Ily módon a ZsiDoK adatbázisa nem egyszerűen az antiszemita írások gyűjteménye, hanem az antiszemita és az antiszemitizmusról folyó nyilvános közbeszéd dokumentációja. Jelenleg még problémát jelent a rádiók s televíziók anyagának a dokumentálása, pedig nyilvánvalóan szükség volna ezek összegyűjtésére, feldolgozására is.

A központ számít a témákban érintett szervezetek, intézmények, kutatók és más magánszemélyek aktív közreműködésére, hogy az együttműködés, s a kölcsönös adatszolgáltatás révén egy jelentős adatbázis jöjjön létre, amely a kutatás számára megbízható alapanyagokat nyújt. Természetesen a központ már indulásától kezdve folyamatosan biztosítja az összegyűjtött anyagban való kutatás lehetőségét minden jó szándékú érdeklődő számára.

A budapesti B'nai B'rith erre az egyre bővülő adatbázisra támaszkodva rendszeresen jelentésekkel kíván a nagyközönség elé lépni, amelyekben egyfajta tükröt kíván tartani a magyarországi történések elé. E mostani kötet az első próbálkozásunk, hogy képet adjunk arról: milyen antiszemita megnyilvánulások történtek Magyarországon 2000-ben. A szerkesztőbizottság által összeállított, most közreadott kiadvány – ahogy címe is jelzi – elsősorban az antiszemita közbeszéd tényeit és folyamatait rögzíti, azaz egyszerre több és kevesebb is, mint egy átfogó jelentés a magyarországi antiszemitizmus előző évi megnyilvánulásairól.

Vitás volt és az is maradt, hogy rövid, száraz helyzetjelentés jellemezze-e éves kiadványunkat, vagy pedig a gyűjtött adatokra támaszkodó esszékötet legyen-e? Ez alkalommal a második megoldást választottuk. A kérdés ettől még kérdés maradt, s a rá adandó válasz eldöntését nagyban segítheti a kiadvány visszhangja.

További vita tárgya volt, hogy külön kötetben jelentessük-e meg a jelentés angol változatát, vagy pedig kétnyelvű publikációval lépünk-e a nyilvánosság elé. Végül – részben takarékosági okokból – úgy döntöttünk, hogy kétnyelvű lesz a kötet: első része magyar, második része angol. Az angol nyelvű rész némileg rövidebb a magyarnál, néhány anyagot ugyanis rövidítve közlünk annak érdekében, hogy a magyar viszonyokat kevésbé ismerő olvasó is könnyebben megértse a szövegeket. A rövidítés tényét minden érintett anyag elején közöljük.

Az alapítás gondolatáért és a megvalósítás megszervezéséért ezúton mondunk köszönetet dr. Szeszlér Tibornak, a B'nai B'rith Első Budapesti Közösség korábbi elnökének; a szerkesztőbizottság szakmai-szellemi irányításáért Varga László történésznek, továbbá a szerkesztőbizottság tagjainak önzetlen és értékes munkájukért: Gerő András történésznek, Vince Mátyás újságírónak, Pécsi Vera gazdaságtörténésznek, Schweitzer Gábor tudományos munkatársnak.

Az elnökség nagyra értékeli s ezúton is megköszöni a ZsiDoK minden munkatársának személyes közreműködését.

A számítástechnikai eszköztár beszerzéséhez, az egyedi alkalmazás kifejlesztéséhez nyújtott színvonalas támogatásért külön köszönet illeti Olti Ferencet és Kardos Istvánt.

*A B'nai B'rith Első Budapesti Közösség Elnöksége
Budapest, 2001. június*

GERŐ ANDRÁS

DOKUMENTÁCIÓ ÉS JELENTÉS

Az antiszemita közbeszéd története immár hosszú ideje folyamatos történet. Múltját őrzik az egykori források, tudományos igényű feldolgozások, az emberi emlékezet. Jelenlétét tudjuk, halljuk, olvassuk, érzékeljük.

Hamis és félrevezető lenne, ha az antiszemita közbeszéd mostani jelenlétét új jelenségként határoznánk meg. Magától értetődő, hogy a kommunista rendszer összeomlása után bekövetkező politikai szabadság lehetővé tette újbóli megjelenését, de a szabadság nélküli világban is létezett. Így tehát a felelősség nem a szabadságot illeti, hanem azokat, akik használják az antiszemitizmus nyelvét.

A folytonos és folyamatos történet természetesen szakaszolható, s ezt a kérdés történetjével foglalkozók meg is teszik. Az egyidejűségben élők számára az utólagos tudás bölcsessége nem adatik meg, csak az érzékelés néha csalókanak bizonyuló erejével szembesülnek.

Ma Magyarországon sokan érzik úgy, hogy az antiszemita közbeszéd felerősödött. Mások azt mondják: ez csak látszat, valójában maga az antiszemita közbeszéd is sporadikus. Egyesek hibáztatják a kormányzatot is, mások ettől tartózkodnak.

A történeti nyomaték és a helyzetérzékelés lehetséges eltéréseinek összhangzásából adódóan többféle reakció lehetséges. Lehet bagatellizálni, és lehet felnagyítani; lehet megérteni, és lehet elítélni; lehet hallgatni, és vitairatot írni.

Lehetséges azonban az is, hogy az ember úgy dönt: megkísérli megmutatni azt, ami van. Nem a hallgatás, nem a politikai akció, nem a történeti elemzés, nem az okok feltárására vonatkozó szociológiai-eszmetörténeti értelmezés, nem az összehasonlító analízis műfaját választja, hanem valami mást.

A más pedig maga a dokumentálás. Az egyszerűség kedvéért hívhatjuk jelentésnek is. Ez kicsit olyan, mint amikor valaki kimegy az utcára, majd visszatér a szobába, és az otthonülőeknek megmondja: milyen az idő odakint. Nem utal arra, hogy miért olyan az idő, amilyen; nem mondja meg, hogy hosszú idősorra visszatekintve mi is az összehasonlító helyzet, s arról végképp nem informál, hogy az aktuális időjárást ki hogyan érzékeli. Egyszerűen csak azt mondja meg, ami éppen van.

Mindannyian tudjuk azonban, hogy ha egyszer az összehasonlítást, az érzékelések későbbi igazolását el akarjuk végezni, akkor a dokumentálás, a „napi idő-

járás” megbízható tudása elengedhetetlen követelmény, s ha egyszer az okokra is kíváncsiak vagyunk, akkor pontosan ismernünk kell az okozatok világát.

Természetesen minden dokumentálás, jelentés esetében vannak ki nem mondott intellektuális előfeltételek. Az intellektuális előfeltételek nyíltá tétele viszont rendkívül fontos, lényeges, hiszen segíti a jelentés műfajának kimunkálását és az eredmény megértését.

Az első és legfontosabb előfeltétel – s ezt minden eddigi tudásunk alátámasztja –, hogy a beszéd maga is tett. Következôleg a tetteges antiszemitizmus „csak” egy másik tett. Éppen ezért ha az antiszemitizmusról kívánunk képet adni, akkor ehhez az antiszemita beszédet kell dokumentálni. Természetesen különbség van a magán- és a közbeszéd között. A magánbeszéd arról ismerszik meg, hogy nem a nyilvánosságban szól. Amint a nyilvánosság mások számára is elérhető formában megjelenik, közbeszéddé válik, s mint ilyen, új minőséget kap. Legalább ilyen fontos azonban, hogy a nyilvános megjelenés technikai értelemben is megteremti a dokumentálhatóság lehetőségét. Mindez a maga következetességében azt jelenti, hogy egy ilyen jelentés elsôdlegesen nem azzal foglalkozik, hogy ki az antiszemita, hanem azzal, hogy ma Magyarországon mi az antiszemita közbeszéd.

Amint azonban az antiszemita közbeszédet állítjuk vizsgálódásunk középpontjába, szembe kell néznünk azzal a kihívással, amit az ilyenféle rasszista beszédmód magában hordoz: nevezetesen, hogy a nyílt és burkolt elemek egyaránt jelen vannak, egymást értelmezik. S mivel az antiszemitizmus folyamatos történet, az ív az antijudaizmustól a kódnyelvvé lett antiszemitizmusig terjed – mondhatnám úgy is, hogy a pászkába keresztény lány vérét keverô zsidó alakjától az „idegenszívűségig” tart. Ez a csak látszólag sokszínű – valójában néhány sémában önismétlô módon megjelenô – nyelv ugyanakkor azt jelenti, hogy magától értetôdôen az antiszemita kódszavak, kódnyelv is az antiszemita közbeszéd fogalmába tartozik.

Az antiszemita közbeszéd a szimbolikusan vagy konkrétan értett zsidókról szól, de elsôdleges célja, hogy a társadalmat meggyôzze: az adott közegben élô zsidók korlátozása – kiiktatása – a közösség egészségét szolgálja. Az antiszemita közbeszéd általánosítható elôítélet-elemekkel dolgozik, de célja nem általános, hanem az adott közösségre irányul. Mindezek alapján a dokumentáció fókuszpontja sem lehet más, mint a magyarországi zsidóságra irányuló antiszemita közbeszéd – akár metaforikusan, akár konkrétan szólal is meg. Természetesen a határok e tekintetben elasztikusak, hiszen a „világ-összeesküvés” gondolatkörében a honi zsidóság csak egy elem. Mindazonáltal e fókuszpont módszertani-

lag elfogadható, hiszen az antiszemita közbeszéd elsődleges célja lokális zsidóellenesség érvényesítése. Így tehát a jelentésben viszonylag kisebb szerepet kap az Izraelre, vagy éppen a más országok zsidóságára vonatkozó közbeszéd.

A dokumentálás igénye és az érzékelés együttese kiad egy másik dimenziót is, ami magát a jelentést mint műfajt befolyásolja.

Az antiszemita közbeszéd ma Magyarországon – s ez a dokumentálás során egyértelműen kiderült – nagyon sokféle ponton tűnik fel, s korántsem csak a szélsőjobb táborát jellemzi. Mégis a jelenségnek – legalábbis 2000-ben – lettek „csomósodási”, sűrűsödési pontjai. Ez részben azzal függ össze, hogy az antiszemita közbeszéd elmondásának intézményesült pontjai lettek, s persze azzal is, hogy a nyilvánosságban megjelentek olyan ügyek, amelyek tovább generálták a közbeszéd antiszemita vonulatát. (Megjegyzendő, hogy mivel a jelentés a 2000. évre vonatkozik, ezért hiányzik belőle az antiszemita közbeszéd újabb intézményesülési pontja, a Pannon Rádió, amely 2000 őszén kezdte meg adásait.) Így aztán kívánatosnak tűnt, hogy ne pusztán dokumentáció kapjon helyet a jelentésben, hanem önálló leírása legyen a magyarországi antiszemita közbeszéd néhány sűrűsödési pontjának. Módszertanilag tehát – s valójában ez a jelentés műfaját tartalmilag is finomító tényező – egy olyan megközelítés tűnt kívánatosnak, amely bizonyos értelemben súlyozza a bibliografikus dokumentációt.

A jelentés műfaja azonban sértetlen a tekintetben, hogy alapvetően leíró – esetenként értelmező – jellegű az egyes csomósodási, sűrűsödési pontok tárgyalása. Az antiszemita közbeszéd sajátosságait (szelektív ténykezelés, fogalmi összecsisztatás stb.) a szövegek jelzik, de a jelentés nem vitairat. Így aztán például – néhány indokolható kivételtől eltekintve – nem szerepel benne az antiszemita állítások tényszerű cáfolata – annál is kevésbé, mert az antiszemita megközelítés egyik belső tulajdonsága, hogy a tények összességével általában nem törődik.

Ez a kötet – bármennyire is nem vitairat, bármennyire is nem közvetlen politikai akció – természetesen céllal készült, nem a semmiért született.

Cél, hogy dokumentálódjék a mai magyarországi közbeszéd. Cél, hogy új módon folytatódjék egy megszakadt hagyomány, az antiszemitizmus-jelentések hagyománya, ami annak idején Stephen Roth nevéhez kötődött. Cél az, hogy az antiszemita közbeszéd dokumentálása kapjon rendszerességet és egyfajta rendszert. Cél, hogy a dokumentáció megbízható és továbbfejleszthető alapot szolgáltatson az elemzéshez – mindahhoz, ami más műfaj, mint a jelentés maga.

S végül értelemszerűen cél az, hogy az antiszemita közbeszédről – méretéről, elterjedtségéről, jellegéről, politikai hatáiról – szóló diskurzus valami olyasfajta alapra épüljön, ami tárgyyszerű megközelítést tesz lehetővé.

Senki soha nem gondolhatja, hogy amit létrehozott, az tökéletes. Bizonytalán így van ez a jelen dokumentáció esetében is. A későbbiekben fejleszhető, csi-szolható, bővíthető. Remélhetőleg mindehhez segítség érkezik azoktól, akik el-olvassák.

Egy azonban már most is bizonyos: a szavak nem szállnak el, hanem meg-maradnak, fennmaradnak s évek múlva is visszakereshetőek vagy – ha úgy tet-szik – számon kérhetőek.

Szűkebbé válhat a felelőtlen beszéd tere.

VARGA LÁSZLÓ

FORDULAT A KÖZBESZÉDBEN

Az 1998-as magyarországi választások eredményeképpen nem csak kormányváltásra került sor, hanem

- parlamenti képviselőhez jutott egy olyan párt, nevezetesen a Magyar Élet és Igazság Pártja (MIÉP), amelynek egyik jellegzetessége az antiszemita beszéd és a xenofóbia,
- az új kormány, kiemelten a vezető kormánypárt, a FIDESZ Magyar Polgári Párt nyilvános elismerésben részesített olyan már korábban is létező fórumokat (Magyar Demokrata, MR Vasárnapi újság), amelyek „hagyományosan” hangot adtak a burkolt, esetenként akár nyílt antiszemita közbeszédnek, s ezzel elmozdította ezeket a perifériáról a nyilvánosság centrumának az irányába.

A MIÉP bejutván a magyar Parlamentbe, s ott frakciót alakítva, nem vált radikálisabbá. Inkább arról van szó, hogy választási sikerei révén olyan politikai fórumokhoz jutott (az Országgyűlés, Budapest Főváros Közgyűlése), amelyekben addig szalonképtelennek minősült az antiszemita közbeszéd.

Miközben a MIÉP tudatosan élt ezekkel a rendelkezésére álló nyilvános fórumokkal, s azok jellegéhez igazította megfogalmazásainak szélsőségeségét (vagyis kevésbé élt vele az Országgyűlésben, mint a fővárosi közgyűlésben, de itt is kevésbé, mint saját orgánumaiban, a Magyar Fórumban és a Pannon Rádióban), addig maga a befogadó fórum is alkalmazkodott a MIÉP politikai súlyának jelentős növekedéséhez. Más szóval e fórumok maguk is hozzájárultak az antiszemita közbeszéd legitímálásához, maga a nyelvezet vált a korábbi gyakorlattal és a fejlett világban uralkodó korszellellemmel ellentétben bevetté.

Az első nem nyílt, de egyértelmű antiszemita megnyilvánulásra az Országgyűlésben 1998. szeptember 8-án a nemzeti és etnikai kisebbségek jogi országgyűlési biztosának beszámolója kapcsán került sor. A vita során ifj. Hegedűs Loránt (MIÉP) többek között a következőket fejtette ki: *„Finoman kívánok utalni csak arra, hogy Magyarországon van egy olyan kialakult élethelyzet, amelyben kisebbségi származású emberek – kisebbségi mivoltukat fel nem fedve – a többségi érdeket sértik meg, illetőleg a nemzeti érdek érvényesülését nem teszik lehetővé, elsődrendűen úgy vélem a tömegtájékoztatásban. Olyan jellegű kijelentésekre ragadtatják magukat, mely a magyar nemzet érdekérvényesítését is, ille-*

tôleg a magyarság érzületét is egyúttal sértik. Ezen kirekesztéssel szemben is, úgy vélem, feltétlenül fel kell lépni.”

Tabajdi Csaba (MSZP) felszólította a képviselôt, hogy fejtse ki pontosan fenti gondolatmenetét. Hegedûs Tabajdit pontosítva leszögezte: „...*Nem állítottam, hogy Magyarországon lenne olyan kisebbség, mely a magyar nemzeti érdeket mint kisebbség sértené meg, de azt igenis állítottam, hogy van olyan kisebbséghez tartozó személy, sôt több személy is, aki bizonyos, történelmileg – úgy lát-szik – örökölt pozíciójánál fogva a magyar nemzeti érdeket megsérti. Ezzel kapcsolatosan csak annyit kívánok még a továbbiakban elmondani, hogy itt nem az a megoldás, hogy én megnevezem, mely kisebbségrôl van szó, mert miért ten-ném, ha ô nem kívánná, vagy az illetô személyek nem kívánják kisebbségi létü-ket felfedni.”*

A felszólalásra végül három szocialista képviselô reagált: „*Hegedûs Loránt képviselôtársam a szélsőséges retorikából jól ismert kifejezéssel járta körül a magyarországi zsidóságot – azaz zsidózott. Amennyiben nem jól értettem, szí-veskedjék megcáfolni, és szíveskedjék megmondani, hogy mire gondolt, még ak-kor is, ha kiváló magyarok gyenge pillanataira hivatkozott.”* (Kósáné Kovács Magda)

„*A magyar parlamentben nem hangozhatnak el félreérthetô kijelentések, olyanok, amelyeknek pontos értelmezése alól valamelyik képviselôtársunk végül is elzárkózik. Magyarazattal tartozik nemcsak a választóknak, hanem azoknak a képviselôtársaknak is, akik megtapsolták a hozzászólását, nyilván jóhiszemûen, talán nem figyelve fel erre a bizonyos részletre.”* (Lendvai Ildikó)

„*Lehet, hogy a késôi ülés, a fáradtság az oka, hogy elnök úr és a vita lezárá-sát kérô tapsok jelezték, hogy néhány képviselôtársam nem vette észre, mi tör-tént ebben a teremben.*

Magyarként és képviselôként szégyellem magam, hogy ez elhangzott itt, amit Hegedûs Loránt képviselô úr elmondott, nem is kívánok vele vitázni, mert nem lehet vele vitázni! Nincs is értelme vele vitázni. De azt jó lenne kimondani, és jó lenne, ha elnök úr és a Ház észrevenné, hogy ebben a Házban, ebben a terem-ben az elmúlt órában zsidóztak.” (Tabajdi Csaba)

Hegedûs Loránt határozottan visszautasította az antiszemitizmus vádját: „*Nem szeretném, ha félremagyaráznák a szavaimat. Az önök által említett ki-sebbség nevét nem mondtam ki. (Lendvai Ildikó: Nem mondta ki!) Önök viszont többször egymás után. Ezt követôen, miután nyilvánvalóan arra irányul az önök szándéka, hogy én felfedjem, hogy mely kisebbségre gondoltam, elárulom – amint az a jegyzôkönyvbôl is kiderül –, hogy nem etnikai és nemzeti kisebbség-*

ről beszéltem, hanem szóhasználatom szerint kizárólag csak kisebbségről. Így ebben az esetben a zsidóság, mint kisebbség az én szóhasználatom utalásszerű megfogalmazásában fel sem merülhet.”

A MIÉP képviselők (mindenekelőtt a pártelnök, Csurka István) a parlamentben általában beérték olyan célzásokkal, képzetársításokkal, amelyek antiszemita tartalma saját választóik, vagy annál akár szélesebb tömegek számára könnyen dekódolható volt. Így utalt Csurka a tiszai ciánszennyezés kapcsán az 1882-es vérvádra. (*„Mi lesz, ha nemcsak ciántól elpusztult halak nyitott halszeme fog vádlóan felmeredni, hanem elkékült hullákat is elének görget a sors Tiszaeszlárnál és másutt?!”*¹)

Csurka parlamenti felszólalásaiban rendszeresen olyan következtetésekre jut, amelyek mögül felsejlik a „nemzetközi zsidók” és a magyar „kommunista zsidók” világméretű összefogása a magyar nép ellen. Erre csak egy példa: *„Ennek a cégnek a tulajdonosai között megtaláljuk a Seagram whiskygyárat – Bromfmann úrnak, a Zsidó Világszövetség elnökének a birodalma ez –, amely a Tv2 tulajdonosa is. Az igazgatóság elnöke viszont magyar vagy inkább népszabadságos csengésű neve ellenére – Thomas Rényi – aligha kötődik a magyar tanyavilághoz és a borsodi munkásokhoz (Derűltség.), de esetleg a Novotrade-ben érintett Rényi Gábor bankár-brókerhez annál inkább; őt felmentették. A Bank of New York a hozzá tartozó energiaalappal együtt 50 százaléknál többel rendelkezik a Molban. Így valószínűleg azt is ki tudja követelni a magyar államtól, hogy miközben itt iskolákat kellett bezárni és kórházi osztályokat kellett megszüntetni, és az orvosoknak maguknak kellett kitolniuk a műtőből a betegeket, a Mol Rt. '99. évi nyereségadójára kapjon 70, azaz 70 százalékos kedvezményt. 1998-ban ez a kedvezmény csak 50 százalékos volt. A társasági adókulcs 9 százalékosról 5,4 százalékosra módosult. Ugyanebben az időben kaptak a kereskedelmi tévék áfakedvezményt, nem kellett befizetniük 4-5 milliárd kötelező áfát. Ez sem jöhetett volna létre a Bank of New York diktátuma nélkül. A Bank of New York tulajdonosi képlete a következő. A volt népszabadságos vagy magyar liberális kötődésű miszterek mellett ismert oroszok vannak benne: Szemjon Mogiljevics és a most letartóztatott, majd szabadlábra engedett Guzminszkij. Aztán volt egy Gömöri is, egy magyar. A Rényik mellett tehát egy jól meghatározható kör vonja szorosra a gyűrűt a magyar benzinfogasztók körül, valójában kultúránk és egész életünk körül. Ez a kör kí-*

¹ 2000. június 13. Napirend előtti felszólalás.

méletlen és idegen, és csak a saját hasznával törődik. A Mol Rt.-t valójában ezek irányítják."²

Az FKGP és annak elnöke, Torgyán József parlamenti megnyilvánulásaiiban még szélsőséges retorikát alkalmazva sem nyúlt az antiszemitizmus eszközeihez. Kivételesnek, de annál durvábbnak számít az az eset tehát, amikor e pártból Szabadi Béla államtitkár egy ellenzéki képviselőnek arra az interpellációjára, hogy az FVM és az általa támogatott vállalatok törvénytelenül támogatják az ország legnépszerűbb labdarúgó csapatát, a következőképpen reagált: „*Hogy miből finanszírozzák a Ferencvárost? Azt gondolom, hogy körülbelül fele akkora pénzből, mint azt a csapatot, amelynek feltehetőleg [az interpelláló képviselő] szurkol.*” Magyarországon nem kell kifinomult hallás ahhoz, hogy a hallgatóság tudja, az államtitkár az MTK-ra gondol, vagyis egyszerűen lezsídozta az ellenzéki képviselőt. Az Országgyűlés a választ 143 szavazattal elfogadta.³

A fővárosi közgyűlésben (ahova a MIÉP szintén 1998-ban került be) nemcsak a stílus volt alpáribb, de az antiszemita kiszólások jellege is egy fokkal nyíltabb volt. Az első alkalmat erre Raoul Wallenberg szobrának visszaállításá szolgáltatta. „*Raoul Wallenberg – állította Schuster Lóránt – kellőképpen reprezentált Budapesten.*” Majd kifejtette, hogy a svéd embermentőt (akinek ezzel kapcsolatos érdemeit Schuster hangsúlyosan nem vitatta) „*azért kapták el az oroszok, és azért likvidálták*”, mert családjának „*nagyon-nagyon vitatható kapcsolatai voltak a hitleri Németországgal*”.⁴

Dancsecs György – szintén MIÉP-es képviselő – a közgyűlésen annak a véleménynek adott hangot, hogy 1944-ben a zsidó vezetők és Wallenberg összejátszottak a nyilasokkal.⁵ Schuster ugyanakkor visszautasította az antiszemitizmus vádját, majd leszögezte „*Vlagyimir Iljics... – Wallenberg nem igényel minden sarokra, minden városba szobrot, mint elődje.*”⁶ Majd a maga részéről azzal zárta le a vitát, hogy „*nem a lekvár kavarja a nagymamát. Egyébként Salom.*”⁷

A történelem a budapesti közgyűlésben is kedvelt terepe volt a MIÉP-nek. Dancsecs előbb Bárdossy szellemét idézte fel („*Bárdossy László vértanú mi-*

² 2000. június 19.

³ 2000. szeptember 5. Vitát a válasz mindössze az Index internetes politikai fórumában váltott ki Bástya et. zsidózása címen.

⁴ 1999. január 27.

⁵ 1999. február 25.

⁶ 1999. február 25.

⁷ 1999. április 29.

niszterelnökre emlékezve kijelentem: Isten óvja önöktől Magyarországot!”⁸), majd ő is eljutott Tiszaeszlárhoz, miután megkérdejelezte annak vérvád jellegét,⁹ felszólította a közgyűlést, hogy egyperces felállással tisztelegjen „a történelmi Magyarország és Solymosi Eszter emléke előtt”, mert „egyenes út vezetett Tiszaeszlártól Trianonig”.¹⁰

A legdurvább megnyilatkozás azonban Schuster nevéhez fűződött: „*Mi úgy képzeljük el a rendet, hogy a régi elvtársak újra visszakерülnek a földalatti mozgalomba, koruk előrehaladtával pedig elfoglalják a helyüket a Munkásmozgalmi Panteon néhány üres rekeszében, az égen meg akkor lesz rend, amikor az SZDSZ három madara, a rot, a weiss és a grün végleg elszáll – akkor lesz majd rend itt a földön.*”¹¹

A Magyar Rádió Vasárnapi újság műsora szinte kezdetektől hangot adott szélsőséges nézeteknek. Első felelős szerkesztője Györi Béla, alapító tagja volt a MIÉP-nek, s abban mind a mai napig meghatározó szerepet tölt be. A MIÉP későbbi alapító elnöke, Csurka István a rendszerváltást követően állandó külső munkatársa a műsornak. A felelős szerkesztő, Lakatos Pál a MIÉP színeiben lépett fel önkormányzati választáson, vezető munkatársa Franka Tibor pedig szintén a MIÉP képviselőjelöltjeként indult egy parlamenti pótválasztáson.

Már önmagában az sem tekinthető egy jogállamban természetes állapotnak, hogy a közszolgálati rádió heti rendszerességgel adjon fórumot állandóan szélsőséges nézeteket képviselő műsornak (öndefiníciója szerint: „*Magyarország leghallgatottabb közszolgálati rádiós magazinműsora*”¹²), de Orbán Viktor miniszterelnök túlmént ezen is, amikor előbb kedvenc rádióműsorának nevezte a Vasárnapi újságot, majd két ízben (2000. február 27. és június 18.) személyes jelenlétével kétségtelenül emelte annak tekintélyét.

Maga a miniszterelnök is tisztában volt a műsorban történő fellépéseinek provokatív, kihívó jellegével: „*Nézze, majd a holnapi lapokat ha ki fogja nyitni, olyan támadásokat fogok kapni, hogy egy ilyen múlt héten elhangzott vagy talán két hete elhangzott interjú után eljöttem ide, ebbe a műsorba; azt fogják ír-*

⁸ 1999. október 18. Dancsecs a 2000. június 29-i közgyűlésen bővebben kitért Bárdossyra: „*Ki merem jelenteni, hogy Bárdossy Lászlót koncepció perben ítéltek halálra, és nemcsak Bárdossy Lászlót. Mindenkit, '45 után mindenkit koncepció peres során ítéltek halálra.*”

⁹ 2000. május 25.

¹⁰ 2000. június 1.

¹¹ 2000. június 15.

¹² Franka Tibor, Vasárnapi újság, 2000. június 18.

ni, hogy legitimálom természetesen mindazt, ami ott elhangzott, hogy csak úgy dörög, mint az ég."¹³

A miniszterelnök arra utalt, s ezt hallgatóként az egy héttel korábban elhangzott Szabó Dezső megemlékezés kapcsán meg is említette, hogy „a '19, '20, '21, '22-es időszaknak erősen fajvédő kitételeit nem lehet kellő elővigyázatosság nélkül megidézni egy közszolgálati műsorban, s itt sajnos ez történt meg”.¹⁴

Az inkriminált műsor nem pusztán Szabó nyolcvan évvel korábbi fajvédő nézeteit elevenítette fel, hanem olyan aktuálpolitikai tételt fogalmazott meg, amely tagadta a kormány függetlenségét: „...akkor éppen az Antant volt a mi felügyeleti szervünk, most Brüsszel, New York és Tel-Aviv”.¹⁵

A szigorúan hallgatóként megfogalmazott miniszterelnöki tanács, „az itt elmondott véleményeimet vagy véleményeket – ezek nemcsak az én véleményeim egyébként – ha tudják, akkor használják a következő műsorszámuk elkészítésekor” könnyen azt a látszatot kelthetik, hogy a miniszterelnök a korábbi műsorból mindössze Szabó Dezső felmelegítését tartotta nemkívánatosnak, s egyedül ettől eltekintve vállalta a műsor legitimálását. (A miniszterelnökkel egyébként mindkét esetben Lakatos Pál és Franka Tibor készítette az interjút.)

A szélsőséges vélemények iránti nagyobb tolerancia, ezek legitimálása ugyanakkor visszahatott magára a nagyobb kormánypárra is. Kövér László, a párt második embere, közjogilag a miniszterelnök helyettese, például gesztust tett a MIÉP-nek, amikor egyrészt egy nyilvános rendezvényen szélsőségesnek minősítette az „értékeket és hagyományokat tagadó liberális magatartást, amelyt az SZDSZ képvisel”, másrészt közölte, hogy szerinte a MIÉP erre a szemléltre reagál, még „ha nem is túl jól sikerült” válaszaival.

Egy másik megnyilatkozásában Kövér a MIÉP-nek tulajdonította, hogy szalonképtelenné tesz megkerülhetetlen kérdéseket, melyek sorából Trianon mellett a zsidókérdést említette.¹⁶

¹³ Franka Tibor, Vasárnapi újság, 2000. június 18. Az adás szövege elérhető az interneten a Miniszterelnöki Hivatal website-ján.

¹⁴ Uo.

¹⁵ Kerekes Szabolcs: Emlékezés Szabó Dezsőre. Vasárnapi újság, 2000. június 11.

¹⁶ Magyar Hírlap, 1999. június 14. A FIDESZ-MPP képviselője a MR Kuratóriumában, Hankiss Ágnes később így idézte fel hozzátétőlegesen Kövér szavait: „A MIÉP talán azzal okozza a legnagyobb kárt a magyar közgondolkodásban, hogy szalonképtelenné tesz, kompromittál olyan témákat és fogalmakat, amelyekkel pedig – önmagukban véve – lehetne foglalkozni. Ilyen például Trianon vagy a zsidókérdés.” Kis magyar zsidókérdés. Magyar Nemzet, 1999. november 17.

Néhány nappal később Kövér egy interjúban maga vállalkozott arra, hogy kijelentését részletesen megmagyarázza. Utalt egy négy évvel korábbi előadására: „akkor azt mondtam egy civilizált, polgári jobbközép erőt a magyar zsidóság kulturális, pénzügyi és médiatámogatása nélkül nem, vagy csak kevés eséllyel lehet létrehozni”. Véleményét fenntartva kijelentette: „Ha a zsidóság meghatározó értelmiségi vezető köre, elitje nem tudja feloldani pozitív és negatív előítéleteit a hazai politikai pártokkal szemben, nem lehetséges normális közéletet kialakítani.”

Kifejtette, az antiszemitizmus, a politikai előítéletek fenntartásában nemcsak a szélsőséges erők érdekeltek, hanem azok is, akik „magukat a magyar zsidóság egyedül hiteles védelmezőinek tüntetik fel. Ezen erők érdekeltek a veszély látszatának fenntartásában, hiszen védelemre csak tényleges fenyegetés esetén van szükség.” Kritikája – saját állítása szerint – nem a MAZSIHISZ, hanem az SZDSZ ellen irányult, s sajnálatosnak nevezte, hogy azt a zsidó szervezet magára vette. Ezzel az a látszat alakul ki, hogy a kérdés felvetése a „zsidóság körein kívül eleve szalonképtelennek” minősül.¹⁷

Okkal feltételezhető, hogy Kövér nem érzekelte azt, hogy megszólalásával ő nem egyszerűen a „zsidóság körein” kívüli személyiség, hanem a kormány második embere. Szándékaitól függetlenül alakulhatott ki az a sokak által osztott nézet, hogy kijelentése gyakorlatilag feltámasztotta a politikai antiszemitizmust, amelyre Magyarországon 1944 óta nem volt példa.

Az eset szélesebb vitát váltott ki, míg végül hónapokkal később Hankiss Ágnes vállalkozott arra, hogy mintegy megteremtse e kijelentés, vagyis a politikai antiszemita közbeszéd elméleti alapját. Bár Hankiss Ágnes elismerte, hogy a „zsidókérdés» kifejezés a zsidótörvények és a náciizmus egész gyalázatával terhes, ennyiben használata nem túl szerencsés, jobb volna helyette más, de nincs, legfeljebb ha körülírható, így hát mindenütt a világon használják”.

A szerző – Auschwitz után bő fél évszázaddal¹⁸ – annak a véleményének adott hangot, hogy a zsidókérdés létét csak az tagadhatja, „akit létezése túlonútl is nyugtalanít, mert tudja jól, hogy bevallása (sic!) és felvétele a közös gondolkodásba olyan begyökerezett élethazugságokat feszegetne, amelyeket – valamilyen okból – minden áron meg kíván védeni a tisztázástól”. Hankiss tehát

¹⁷ Magyar Nemzet, 1999. június 18.

¹⁸ „Szabad-e nyilvánosan beszélni a zsidókérdésről?” – teszi fel a kérdést. „Tagadhatatlan, hogy a holokauszt tragédiája és gyalázata óta sokkal nehezebb róla beszélni. Aki – bármely előjellel vagy indítatásból is – politikai célokra használja fel az áldozatok emlékét, ugyanúgy kegyeletet sért, mint aki kisebbit vagy tagadja a népirtás tényét.”

„mindkét felet” önvizsgálatra szólítja fel „*abból a szempontból, mi az ami belül őszintétlen, meghasonlott, ami a másikat sértheti... Azt hiszem a zsidóknak tudomásul kell venni, hogy nem helyezkedhetnek arra a kényelmes és őszintétlen álláspontra, hogy zsidókérdés nincs, csak antiszemitizmus-kérdés van.*” Végül a fenti elvi megalapozás után a szerző arra a következtetéshez jut, hogy „*aktuális feszültséget a zsidókérdés – a rendszerváltás Magyarországon – csupán a politikai közéletben nyert*”.

Hankiss Ágnes szerint azonban a zsidókérdés – és nem az antiszemitizmus-kérdés – politikai ténnyel valószínűsítéséhez a szélsőjobb önmagában nem lett volna elég, szükség volt hozzájuk a zsidókra is, legalábbis a zsidók egy részére, a rossz zsidókra, a kövéri gondolatmenetnek megfelelően „*egy másik engesztelhetetlen és belátásra képtelen társaság: az SZDSZ vezetése és elitje*”. Mindebből következik számára, hogy „*a zsidókérdés mai állása, úgy tűnik, a szabad demokraták magatartásától és politikai pályafutásától különválasztva, érdemben aligha vizsgálható*”.

Vagyis általában nincs zsidókérdés, de SZDSZ-zsidó kérdés van: „*Azt, hogy az SZDSZ zsidópárt volna, senki sem gondolhatja komolyan, abban az értelemben (sic!), hogy akár tagsága, akár szavazótáborra túlnyomórészt zsidókból állna.*” A másik értelem (a zsidó vezetők) már abban is tetten érhető Hankiss szerint, hogy a párt elnökevé a nem zsidó Kuncze Gábort választották.¹⁹

Az egyik oldalon tehát – a szerző szerint – a MIÉP a magyar zsidósággal azonosítja az SZDSZ-t, a másik oldalon viszont az SZDSZ az, amely maga is megteszi ezt az azonosítást, hogy „*hangosan és látványosan tiltakozhassanak egy olyan jelenség ellen, amelynek a fenntartásáért akarva-akaratlanul minden tőlük telhetőt elkövetnek*”, vagyis Hankiss szerint maguk is érdekeltek az antiszemitizmus fenntartásában.

Végül a szerző szándékai szerint korszerű és salonképes megfogalmazásban eljut a szélsőjobb hagyományos antiszemitizmusához: a bolsevik-liberális plutokrácia vádjához. A cikkben felsejlik – bár kifejtésre nem kerül – a zsidóság három „*önsorsrontó*” nemzedéke, enyhe célzással (Kun Béla) a bolsevik hagyományra, de mindez azzal az állítással nyeri el tetőpontját, hogy az egyébként szélsőliberális (sic!) SZDSZ nem azért kellett 1994-ben koalíciós partnerként az

¹⁹ „*Aki erre kijelenti, hogy mindez fantazmagória, hisz maga a probléma nem létező, attól kérdezek valamit: miért szemelték éppen Kuncze Gábort arra a szerepre, amelyre a szabaddemokraták alapítói és korábbi vezetői közül is nyugodtan választhattak volna valakit?*”

MSZP-nek, „*hogy szalonképessé tegye, hogy feloldozza a múlt terhe alól, hanem hogy a maga posztkommunista érdekeit a felismerhetetlenségig összekapcsolhassa, összeköthesse a magyar zsidóság érdekeivel... Az elméltatlanulásnak ebből a szellemi gettójából – a posztkommunista baloldal fojtogató öleléséből – kellene kihúznia magát végre a magyar zsidóságnak.*”

E jelentésnek nem feladata, hogy polemizáljon az antiszemita közbeszéddel, még az sem, hogy tételesen cáfolja megállapításait. Hankiss Ágnes cikkével azért foglalkoztam ilyen részletesen, mert markáns határvonalnak tekintem. Egyrészt, bár kulturáltabb formában, de beemelte a szélsőjobboldali antiszemita közbeszédet, s ezzel a politikai antiszemitizmust a politikai centrumba, másrészt mintát adott arra, hogy miként lehet az antiszemita közbeszédet a pártpolitikai csatározásokban gyümölcsöztetni. Ahogy tette ezt a Hankiss által mentegett Kövér László is pártelnökké választása alkalmából nevezetes – bár az SZDSZ-nek szóló üzenettől eltekintve alapjában véve értelmetlen – mondatával: „*Ez [a FIDESZ-MPP] nem az a liberális párt, amelyikben azért nem választanak meg valakit elnöknek, mert a szülei kommunista zsidók.*”²⁰

²⁰ Bizhatunk a jövőnkben. Magyar Nemzet, 2000. február 5.

KARSAI LÁSZLÓ

TÖRTÉNELEM, HOLOKAUSZT ÉS POLITIKA

Az alábbiakban több mint 40, a magyar sajtóban megjelent újságcikk, illetve a Magyar Rádió Vasárnapi újság c. műsorában elhangzott jegyzet elemzésére vállalkozom. Az összesen mintegy másfélszáz gépelt oldalnyi anyagban szereplő írások 1999 tavasza és 2000 ősze között jelentek meg, illetve hangzottak el.

VITASTÍLUS

Az írások jelentős részének stílusa, hangvétele durva, személyeskedő, a vitapartner nem ellenfélnek, hanem ellenségnek tekintő. Elek István újságíró pszichiáterhez küldené azt, aki Kövér László FIDESZ vezető, volt titkosszolgálati miniszter „zsidózását” (lásd e cikk epilógusában) bírálja. Aki Kövért bírálja, az „minősített demagógiá”-t művel, azon kívül „hisztérikus, tájékozatlan, indulatos, jelszavakat szajkózó, tárgyilagos gondolkodásra képtelen”.¹ Bayer Zsolt újságíró szerint amit a másik oldal művel, az „gazemberség”.²

Csurka „liberál-homoszexuális-hermafrodita-kozmpolita” írókról tesz említést, megjegyezve, hogy a frankfurti könyv-világkiállításon egyes zsidó származású szerzők (Rényi Péter, Benedek István Gábor és Dalos György) műveinek jelenléte „végtelenül büdössé teszi ezt az egész kiállítási vircsaftot”.³

Gyakori a szociálliberális-balliberális jelző használata is, jelezve, hogy a „náci-szoci-bolsi-komcsi” – gúnyos rövidítések új válfaja ma is él a politikai közbeszédben.⁴

Az érvelés visszatérő motívuma a baloldali-liberális-kommunista-zsidó szak azonos értelmüként való használata. A cél a politikai ellenfél/ellenség diszkreditálása. Így lesz a liberálisból szitokszó, olyan értelemben, mint a (büdös) zsidó.

A baloldali-liberális-zsidó azonosság bizonyítását Csurka olyan fontosnak tartja, hogy még azt is megírja: a (zsidó-kommunista vezető pártideológus) Révai

¹ Magyar Hírlap, 1999. augusztus 16.

² Vasárnapi újság, 2000. július 23.

³ Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

⁴ Lovas István „balliberális médiaköklerek”-et ír. (Magyar Demokrata, 2000. április 27.)

József unokája Demszky Gábortól, Budapest SZDSZ-es főpolgármesterétől szült gyereket. A MIÉP elnöke szerint a moszkovita zsidó írók (Illés Béla és társai), ezek a „*tehetségtelen hazaárulók*” a Vörös Hadsereggel együtt érkeztek 1945-ben Magyarországra.⁵

A szélsőjobboldali sajtóban az 1945 utáni kommunista rendszerek mint egyetlen, tagolatlan tömb jelennek meg. Nincs különbség Rákosi Mátyás és Kádár János között, de semmit sem olvashatunk arról, hogy a Kádár-rendszer is változott az évek, évtizedek során. Tímár György ügyvéd, kisgazdapárti parlamenti képviselő ebben a szellemben beszél az ÁVÓ-ba 1945-ben beállt, és 1990-ben abból „*sabeszdeklit*” öltve kilépő zsidókról.⁶ Csurka a származás kutatását annyira fontosnak tartja, hogy minden lehető alkalommal megemlíti Kun Béla, Aczél György zsidó származását, Kádár Jánosról pedig megjegyzi, hogy bár nem volt zsidó: „...*az ő származása belevész a fiumei cselédszobák áporodott csermaneki sötétjébe*”.⁷

Aczél egyébként is emblemikus figurája a csurkai világgépnek, úgy is mint a kádári kultúrpolitika korlátlan ura, úgy is, mint az SZDSZ állítólagos gyámolítója.

Csurka „*SZDSZ-es, illetve vállaltan zsidó*” írókról ír.⁸ Bayer Zsolt azt állítja, hogy az SZDSZ az egyetlen párt, ahol számon tartják a tagság faji és vallási hovatartozását.⁹

A szadeszesek, a zsidó-baloldali-liberálisok hazaárulók, akik jó pénzért külföldön is antiszemitának rágalmazzák Magyarországot – állítja Lovas István újságíró is.¹⁰

A csurkai szóhasználat olykor világosan a neves népi író, Németh László-követőnek tűnik. A két világháború közötti népi(es) írók közül a szélsőjossal is szoros kapcsolatokat kiépített és többek között uszító, vérvadás verseiről is ismert Erdélyi Józsefet, vagy a szintén erőteljesen antiszemita Sinka Istvánt csak mint „*legmagyarabbak*”-akat említi egy helyen a MIÉP elnöke. A némethi mélymagyar-hígmagyar megkülönböztetés nyomán Csurka különbséget tesz a magyarok között is. Vannak a magyarok, vagyis a nem zsidók. Vannak a magya-

⁵ Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

⁶ Magyar Demokrata, 2000. március 30.

⁷ Csurka István új magyar feltámadása, Népszava, 2000. május 20.

⁸ Uo.

⁹ Vasárnapi újság, 2000. július 23.

¹⁰ Magyar Demokrata, 2000. szeptember 21.

rabbak, és a hierarchia csúcán állnak a legmagyarabbak, vagyis a fajilag tiszta költők, a nemzet hivatott vezérei.

Magyarországtól távol kell tartani az idegeneket, hirdeti Csurka és a MIÉP. Csurka újabb orosz inváziótól tart, ennek előőrseit már látja is, ezek az „*orosz, ukrán zsidók*”, akik üzletben, bankban, lakásfelvásárló társulatokban szivárognak be hazánkba.¹¹ Bánovics Tamás fővárosi MIÉP-es képviselő szerint főleg izraeli, német és ukrán állampolgárok felvásárolják a budapesti lakásokat. Bánovics azt is állítja, hogy már a „*fél Dunántúl idegen kezekbe került*”.¹²

Ahol pedig a külföldiek, főleg a zsidók (archetipusuk Soros György) megjelennek, ott mindent aláásnak, egyházat, családot, hogy a „*felrobbantott tájon már sokkal könnyebben*” működhessenek üzletemberként.¹³ Johnathan Sunley, Lovas interjúalánya a szabadkőműves-zsidó-kommunista világösszeesküvésben komolyan hívő, de magát csak konzervatívnak tartó ember. Ő „*tudja*”, hogy Soros szovjet ügynök, akit az USA külügyminisztériuma is támogat. Sunley szerint is mindenütt szovjet ügynökök működnek, ők bomlasztották fel a Szovjetuniót is, de ők terjesztik a „*rohadt liberalizmust*” az USA-ban is, hogy amikor már mindkét rendszer összeomlott, akkor a zsidók levethessék kommunista, illetve kapitalista álruhájukat, és nyíltan átvehessék a hatalmat.

TÖRTÉNELEM

A dicső múlt

A szélsőjobboldali szerzők tudatosan törekednek egy új, dicső múlt kreálására. Grespik László, a fővárosi Közigazgatási Hivatal vezetője szerint: „*A múltra a jövőért van szükség, mert a dicső múlt teremtő erejű, mozgósító, ha kellően ismertetik a társadalommal.*”¹⁴ A szkíta-hun-magyar származást bizonyító írásában elutasítja a finnugor – szerinte – „*koszos, primitív, kulturálatlan, barbár, jurtalakó ősökkel*” való rokonság gondolatát. Grespik leszögezi, hogy a magyar a „*Föld első, írott kultúrárt hordozó népe, államalkotó népe*”. Grespik szerint a magyarok és a japánok is rokonok, a DNS-ünk pedig 9-et csavarodik, pontosan annyit, mint a Szíriuszról a Földre érkező fény.¹⁵

¹¹ Magyar Demokrata, 2000. szeptember 21.

¹² Magyar Fórum, 2000. július 13.

¹³ Magyar Demokrata, 2000. augusztus 10.

¹⁴ Magyar Demokrata, 1999. december 23. – 2000. január 6.

¹⁵ Uo.

Grespik a katolikus egyházat és a pápát „*zsidókereszténynek*” nevezi, mondván, hogy ezen a „*zsidó észjárású vallásmagyarázaton alapuló*” pápát értette már Werbôczy István a hajdani neves jogtudós is. Grespik szerint a zsidó vallás a kegyetlenség, a bosszú, a „*szemet szemért, fogat fogért*” vallása. Grespik állítása szerint Jézus nem lehetett zsidó származású, hanem magyar-szkíta-partus-hun hercegfí.¹⁶

Dicsô ôsök nyomdokain

Szöcs Zoltán újságíró, a Magyar Fórum c. hetilap egyik szerkesztôje „*áldott emlékünek*” nevezi a 19. századi magyar és nemzetközi antiszemita mozgalom hírhedett alakját, a vérvádas Istóczy Gyôzôt.¹⁷ Szöcs a zsidók „*titkó, araszoló, de szünet nélküli honfoglalásáról*” ír. amelyrôl már Istóczy „*megállapította*”, hogy ez visszafordíthatatlan „*nemzetgyilkosság*”.

A magyar parlamentben 1882 tavaszán Istóczy és képviselôtársa, Ónódy Géza a Tiszaeszlárnál vízbe fült Solymosi Eszter eltúnésekor a vérvádat hangoztatta. Csurka a 2000-es tiszai ciánszennyezés kapcsán ismételten bírálta a trianoni békediktátumot, és célzott arra, hogy Solymosi Esztert meggyilkolták, a gyilkosokat nem vonták felelôsségre stb.

Orbán Viktor miniszterelnök Bethlen István elôtti utolsó nagy államférfinek nevezte Tisza Istvánt, akit szerinte csak az „*idegenlelkûek*” (ezek szerint Ady is közéjük tartozik) tartottak nacionalistának, és aki után már csak a „*Károlyik és Kun Bélák jöttek.*” Orbán egy mondatban említi a demokrata Károlyi Mihály grófot, az 1918–1919-es polgári demokratikus rendszer vezetôjét politikai ellenfelével, az 1919-es, rövid életû kommunista Tanácsköztársaság vezetôjével, Kun Bélával.¹⁸

Trianon

Csurka irredenta „*szépirodalmat*” követelt a frankfurti könyvkiállításra¹⁹, Grespik pedig a Szent Korona tan alapján „*nem szentesíthetônek*” nevezte a trianoni határokat, és fölvetette, meg kellene próbálni visszaperelni az 1920-ban elvett területeket.²⁰ Csurka ötlete: Erdélyt „*vissza kellene húzni*” az európai történe-

¹⁶ Magyar Demokrata, 1999. december 23. – 2000. január 6.

¹⁷ Magyar Fórum, 2000. november 9.

¹⁸ Orbán Viktor beszéde Tisza István szobrának felavatásakor. Debrecen, 2000. október 31.

¹⁹ Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

²⁰ Magyar Demokrata, 1999. december 23. – 2000. január 6.

lembe, hétmillió románnal, hárommillió magyarral független országot csinálva belőle.²¹

Szöcs Zoltán szükségesnek látta kiadni Szabó Dezső író, publicista 1920–1921-es, legrasszistább-legantiszemitább korszakának válogatott publicisztikai írásait. Szöcs meg is indokolta, hogy ezeket a szellemi „*aranyrögöket*”²² miért tartotta fontosnak újra kiadni: szerinte Szabó cikkei ma is „*hátborzongatóan aktuálisak*”. Szabótól tudja Szöcs, hogy nemzetünk történelme során csaknem mindig idegenek voltak vezetőink...

Szöcs idézi Szabónak a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei c. brosúra gondolatmenetét visszhangzó álláspontját: a kommunista forradalmár zsidók csak előharcosai a kapitalista-imperialista zsidóságnak, mint az olló két szára, úgy működnek. Szöcs szerint Szabó Dezsőnek abban is igaza volt, hogy a magyar organikusan undorodik a piactól, és a szabadversenyos kapitalizmus körülményei között halálra van ítélve.²³

A MIÉP Bárdossy László volt miniszterelnök rehabilitálását már 2000 elején elkezdte, mártírnak, vértanúnak nevezve azt a miniszterelnököt, akit jelentős felelősség terhel azért, hogy Magyarország csatlakozott a náci Németországhoz a Szovjetunió elleni háborúban.²⁴ (Bárdossy miniszterelnöksége idején fogadták el a III., fajvédelmi zsidótörvényt, és deportáltak az országból közel 20 ezer zsidót.)

Nácizmus-fasizmus-kommunizmus

A magát polgári-konzervatívnek nevező oldal újságjaiban a nácizmus vagy fasizmus nyílt mentegetésével nemigen találkozhat az olvasó. Tökéczki László egyik írásában egyenesen abszurdnak nevezte, hogy egyeseknek ha valami nem tetszik, rögtön a fasizmus vagy az antiszemitizmus jut az eszükbe. Tökéczki megjegyzi, hogy a fasiszta Olaszországban magyar zsidók százai szereztek diplomát.²⁵ François Furet idézve azt írja, hogy a Komintern egy Fried Jenő nevű felvidéki magyar zsidó kommisszárt küldte Franciaországba, ahol Fried egy-két év alatt elérte, hogy a francia értelmiség és a közvélemény jelentős részében elterjedt: aki kommunistaellenes, az fasiszta.²⁶ (Friednek akkor, egészen 1939. augusztus 23-áig viszony-

²¹ Népszava, 2000. május 20.

²² Magyar Fórum, 2000. július 6.

²³ Vasárnapi újság, 2000. június 11.

²⁴ Magyar Fórum, 2000. január 13.

²⁵ Magyar Nemzet, 2000. szeptember 7.

²⁶ Uo.

lag könnyű dolga volt. A Molotov–Ribbentrop paktum megkötéséig a Szovjetunió jogosan tűnhetett ez egyetlen, következetes antifasiszta/antináci államnak.)

Holokauszt

A holokauszt tényeit nem tagadják a mai magyar szélsőjobboldaliak. Lovas István nagy feltűnést keltő cikkében²⁷ példák sorával próbálja bizonyítani, hogy a zsidó holokauszt nem volt egyedi, sajátos. Pedig Yehuda Bauer magyarul is olvasható tanulmányában²⁸ máig érvényes módon meghatározta, miben áll a zsidó holokauszt egyedisége. Lovas nem mond igazat akkor, amikor azt állítja, hogy a holokauszt egyedisége mellett érvelők a kiirtottak arányszámát, a likvidálás sebességét és a megsemmisítés mechanizmusát szokták emlegetni.

Yehuda Bauer és nyomában még sok holokausztszakértő ezzel szemben azt mondja, hogy sem a meggyilkoltak száma (közel 6 millió európai zsidó), sem a likvidálás sebessége, sem a gyilkoló mechanizmus nem tartozik a holokauszt egyediségét erősítő érvek közé. Kizárólag a szándék, az a célkitűzés, hogy valamennyi európai zsidót meg akarták gyilkolni, ez teszi egyedivé, sajátossá a holokausztot. Ebben a népirtásban nem fedezhető fel semmiféle, mondjuk így: hétköznapi észjárással felfogható ok.

Először fordult elő a világtörténelemben, hogy egy állam vezetői egy – valószínűleg alapon meghatározott – embercsoport valamennyi tagjának kiirtására parancsot adtak és a végrehajtásra az egész államapparátust mozgósítani tudták. A célkitűzés és végrehajtás hideg, bürokratikus és nagyüzemi módja tette a holokausztot egyedivé, sajátossá.

Schmidt Mária történész, Orbán miniszterelnök egyik főtanácsadója és Pelle János is elhallgatja, hogy bár valóban vannak olyan zsidó történészek, publicisták, akik a holokausztot minden más népirtással összehasonlíthatatlannak tartják, de léteznek, s egyre erőteljesebb az az álláspont, mely szerint az ilyesfajta összehasonlítások, akár a Gulag és a náci táborok összehasonlítása is, szakmailag, erkölcsileg teljesen elfogadhatóak. Egyébként logikailag is könnyen belátható, hogy valaminek az egyedi, sajátos vonásait csak másokkal való összehasonlításban lehet kiemelni.²⁹

²⁷ Lovas István: Összehasonlító véralgebra és a holocaust (Népszabadság, 1999. május 3.) Lovas cikkében Yehuda Bauerre és Raul Hilbergre, a holokauszt két nagytekintélyű szakértőjére is hivatkozott. Lovas hamisan idézte őket, és meghamisította még az 1942-es wannsee-i konferencia jegyzőkönyvét is, hogy cikkéhez érveket gyárthasson.

²⁸ Definíálható-e a holocaust? Valóság, 1987. 11. sz.

²⁹ Schmidt, Napi Magyarország, 1999. november 13.; Pelle, Napi Magyarország, 2000. február 19.

Schmidt Mária szerint a náciizmus a német nép boldogulása érdekében „*hajlandó volt*” megtisztítani a világot a zsidóktól.³⁰ A náciik világmegváltó, civilizációt, sőt a világbékét megmentő jelentőséget tulajdonítottak a zsidók kiirtásának. Schmidt azt is állította, hogy: „...*a holokauszt, a zsidóság kiirtása vagy megmentése mellékes, mondhatni marginális szempont volt, ami egyik fél háborús céljai között sem szerepelt*”.³¹

Schmidt szerint a kommunizmus büneivel a Nyugat azért nem volt hajlandó szembenézni, mert ez a „*nyugati demokráciák gondosan felépített önképének, más szóval legitimitásának összeomlásával fenyegetne*”.³²

Lovas István idézi azokat a zsidó szerzőket, akik Amerikában, vagy másutt bírálják a valóban létező holokauszt-bizniszt, holokauszt-ipart.³³ Lovas célja: ne a dologról magáról, az antiszemitizmusról, a holokausztról beszéljünk, hanem utóéletéről, arról, aminek hangoztatásával úgy zsidózhat, hogy nem, vagy csak nehezen lehet őt antiszemitának nevezni.

Epilógus

Amikor Kövér László, még miniszterként fölvetette, hogy a magyarországi zsidókérdéssel foglalkozni kellene, kijelentése vihart kavart. Álláspontjának védelmezői, köztük Elek István is, nem értették, miért háborodtak oly sokan föl. Magyarországon van cigánykérdés, de nincs például németkérdés, szerbkérdés. De van-e zsidókérdés? Kövér szerint van, de erre Csurka „*nem túl jól sikerült választ ad*” (miként egyébként Trianonra is), ezzel szalonképtelenné teszi az ezekről a kérdésekről való beszédet. Kövér szerint a zsidókérdés azért van Magyarországon, mert létezik a zsidóknak egy meghatározó értelmiségi vezető köre, elitje (erről már 1995-ben nyíltan beszélt Kövér), amely nélkül vagy ellenére – úgymond hazánkban nem lehet normális közéletet kialakítani.³⁴ Elek is úgy hiszi, hogy léteznek azok a (nyilvánvalóan zsidó vagy zsidó-liberális-baloldali kötődésű) „*véleményformáló értelmiségi csoportok*”, amelyek a „*nyelvpolitikai erőter formálását végzik*”.³⁵

A zsidó kulturális-média-politikai hatalom mítosza az egyik axiómája a szél-sőjobbnak. E gondolat mélyén egy igen arisztokratikus, a tömeget, a népet meg-

³⁰ Napi Magyarország, 1999. november 13.

³¹ Uo.

³² Napi Magyarország, 1999. november 13.

³³ Vasárnapi újság, 2000. szeptember 3.

³⁴ Magyar Hírlap, 1999. augusztus 16.

³⁵ Uo.

vető másik vélemény lappang. A tömeg buta, manipulálható, csak azért nem szavaz a nemkommunista-nemliberális-nemzsidókra, mert a zsidó-kommunista-liberálisok kezében van a sajtó-tévé-rádió.

Tökéczki szerint a MIÉP nem szélsőjobbaldali, csak „*radikálisan plebejus párt*”, amely „*legfeljebb nemzeti vonatkozásokban mutat egyértelműen jobboldali tüneteket*”.³⁶ Ezek szerint az irredentizmus, az antiliberalizmus, az antiszemitizmus és a xenofóbia pusztán a „*radikális plebejus párt*” MIÉP „*nemzeti vonatkozásaihoz*” tartozik, de a pártot mindezen ideológiai-politikai jellemzői alapján nem lehet a szélsőjobbhoz sorolni...

³⁶ Magyar Nemzet, 2000. szeptember 7.

MIHANCSIK ZSÓFIA

ÁRULKODÓ IDÉZETEK

Magyar Fórum, Magyar Demokrata, Vasárnapi újság

Az alábbiakban két szélsőjobboldali magyar hetilap – a Magyar Fórum és a Magyar Demokrata –, illetve az ugyanehhez a politikai irányzathoz tartozó rádióműsor, a Vasárnapi újság 2000. évi adásaiból válogattam az orgánumok hangvételére jellemző, elsősorban a zsidókkal és a zsidósággal kapcsolatos idézeteket. A vizsgált három orgánum közül a Magyar Fórum nyelvezete a legkonzekvensebben antiszemita, és ez az újság rendelkezik ehhez – Csurka Istvánnak köszönhetően – a legegységesebb világmagyarázattal is. Bármilyen kérdést képesek értelmezni a pusztító zsidó világhatalom és a világméretű összeesküvés keretei közt. Ugyanakkor a legkevésbé gátlásosak is: noha gazdag szinonimakészlettel rendelkeznek a zsidó szó kiváltására, nyíltan zsidóznak. Az idézeteket a vizsgált orgánumoknál többnyire néhány kulcsszó, illetve tematikus csomópont köré csoportosítottam, szövegkörnyezetüket tárgyszerűen, minősítés nélkül foglaltam össze.

— MAGYAR FÓRUM —

2000-ben a hetilap több mint százszor foglalkozott zsidó témákkal, főként azokban a cikkeken, amelyeket kifejezetten a zsidóknak szentelt, olykor viszont csak említés vagy célzás formájában. A feldolgozott cikkek közé egy 1999-es Csurka-írást, A frankfurti zsarnokságot is bevettem a Havi Magyar Fórumból, ugyanakkor nem idéztem minden, 2000-ben megjelent zsidó vonatkozású cikkből. Sok írás részint terjedelmi okokból maradt ki, részint azért, mert tartalmilag vagy szóhasználat szempontjából nem tartalmaznak újdonságot a feldolgozottakhoz képest.

A zsidók szinonimái

SZDSZ-es

„Magyarország képviselőjében az SZDSZ-irodalom, a budapesti zsidó irodalom jelenik meg, túlnyomó részben, jellegadóan.” Megjegyzendő, hogy az SZDSZ-es titkolja zsidóságát, szemben azokkal, akik nyíltan vállalják, hogy zsidók: Frankfurtban *„a felsorolt száztizenkét cím közül ötvennégy tartozik az SZDSZ-es, illetve vállaltan zsidó körbe”*.¹

¹ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

Kommunista, bolsevik

„Aki Rákosit azonosítja a magyarsággal, az egyszerűen vak: Rákosi zsidó volt, eszmeiségének, egyéniségének, tetteinek, életútjának minden mozzanatában és részletében a zsidó patent szerint működött.”²

„...szívesebben láttam a dualizmus idején a kormányban egy báró Hazai Samut honvédelmi miniszterként, mint később egy Farkas Mihályt, holott mindkettő zsidó volt. Szívesebben látom Vázsonyi Vilmost a parlamenti tablón, mint Pető Ivánt, a körmös Bauer fiát vagy Eörsit. A mai másodikgenerációs bolsevisták, akik aranykanállal a szájukban születtek, ráültek a magyar nép nyakára, és a vérünket szívják, miközben letagadják, honnan jöttek...”³

Nemzetközi, liberális, homoszexuális, hermafrodita, kozmopolita

„Nemzetközi író, sikeres liberál-homoszexuális-hermafrodita-kozmpolita író nincs meg fenntartó-magyarázó-bróker-kritikus, értelmező és hírbehozó nélkül.”⁴

Globalizmus, globalizáció

„Ezt a magyar kiállítását a globalizmus rendeztetí, németországi közreműködőkkel... a magyarok nemzetköziességének igazolására, pontosabban arra, hogy ha ott van is a 'Die Puszta', maga a nép már nincs ott... 'új nép, másfajta raj' jelent meg a helyén.”⁵

„György Péterék köre... zártkörű, de annál hatékonyabb, ugyanis tagjait mindennél jobban áthatja az azonosságérzet.” Ha ők szólnak, „Brüsszel beszél, és Strasbourg és Washington”... „amit ők mondanak, azt maga a globalizáció – a világfaló korszellem – mondatja velük”⁶

Idegen, idegenszívű, idegenszerű

„Az ország idegenek általi megszállása”, „idegen uralom”, „a lakóingatlanok közül egyre több kerül idegen tulajdonba”, „A magyar gazdaságban, az egész magyar életben olyan nemkívánatos, idegenszerű és életellenes átalakulás, önállótlanodás és értékvesztés indult meg..., amely a nemzet teljes ellehetetlenüléséhez vezet...”⁷

² Szócs Zoltán: Patzmannok és Pázmányok. 2000. május 18.

³ Rozgics Mária: Kik is az igazi kirekesztők? 2000. május 25.

⁴ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

⁵ Uo.

⁶ Szócs Zoltán: Gyuri bohóc, a kultúrfelelős. 2000. július 6.

⁷ Csurka István: A MIÉP elnökségének értékelése az elmúlt évről és a jövő kilátásairól. 2000. január 6.

Az Írisz tévé megszüntetéséről: „És még csak az sem igaz, hogy a magyarság megmenekült: az idegenszívű tulajdonosoktól (Lauder) és idegenszerű műsoroaktól, hiszen azóta mindenki látja, a nyertesek (Bronfman, Rothschild) sem különbek.”⁸

Farizeus

„A keresztény emberek jól ismerik ezt a történeti fogalmat, hiszen a jeruzsálemi farizeusok juttatták keresztfára Krisztust, aki pedig körülhéz a 20. század második felének magyar arcképcsarnokában, a közszereplők többségét a farizeusok pártjában helyezheti el gondolatban.”⁹

A zsidók jellemzése, módszereik és eszközeik, tetteik következménye, a védekezés ellenük

Az MKP-MSZMP és az SZDSZ (kommunista zsidók és SZDSZ-es zsidók) összefonódása, egylényegűsége:

„A »magyar irodalom« című áru csomagolásának és kiválogatásának »első műveleteit« még ötven évvel ezelőtt... az a Révai József végezte el, akit a Rákosi, Gerő, Révai, Farkas négyesfogat tagjaként a magyar kultúra első moszkovita helytartójaként tartunk számon. A frankfurti küldemény azonban utódja, Aczél György dobozolásai technikája nélkül nem lett volna ilyen, amilyen.” Aczél „cionista elfogultsága” nélkül „a két SZDSZ-es kultuszminiszter munkája nehezebb és körülményesebb lett volna... De ezt ma már látjuk: Aczél nélkül nincs SZDSZ.”¹⁰

„György Péterék, Aczél Endréék és felháborodott társaik nagyobbik hányada nyilvánvalóan SZDSZ-es vagy MSZP-s gyökerű, így levakarhatatlanul vörös, marxista, kommunista, szélsőbalos, nemritkán egyenes ávós indíttatású... gátlátalanul a jobboldalt mocskolják be saját felhalmozott történelmi excrementumokkal.”¹¹

„Ha tehát Fekete János, az úgyszintén cionista kötődésű bankár... minderről tájékoztatja Aczélt, akkor ők ketten elkezdhetnek kidolgozni egy átmentési stratégiát, amely lehetőséget teremt az ő embereiknek arra, hogy hatalmon marad-

⁸ Cokmo: Csak azért, hogy tisztán lássunk. 2000. március 16.

⁹ Szentmihályi Szabó Péter: A farizeusok gyávasága. 2000. február 17.

¹⁰ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

¹¹ Szócs Zoltán: Gyuri bohóc, a kultúrfelelős. 2000. július 6.

janak a megváltozott rendszerben is.” „Érdekes, hogy a reformerek köre párton belül túlnyomólag liberálisokból, Aczél köréből, zsidó származásúakból áll, és ők kerültek a legfontosabb irányító posztokra a kulturális és tudományos életben és a sajtóban.” „A SZER-t ellepték az Aczélék által odaküldött emberek és a demokratikus ellenzéknek azok a tagjai, akiket a kemény mag és Aczélék leigazoltak. A leigazoláshoz származási igazolást is fel kellett mutatni...” „A pártbeli reformerek támogatása a müncheni adóban nem tartott sokáig, a rendszer-váltás eljöttével már a mai SZDSZ ösképződményeit és ezeknek a hangadóit favorizálták. Egyedül maradtak a színen Kis Jánosék, Rajkék, Petőék, az ávós-csemeték.”¹²

„A liberális értelmiség nagy részét elhappolta [az SZDSZ elől] az MSZP. Ez Kovács László és Földes György érdeme. Őket szereti most az ide megfigyelőként kihelyezett izraeli munkapárt.”¹³

Tulajdonságaik, jellemzőik

Az esedékes író „...kommunista, volt maoista volta ellenére legyen érdekes, divatos, ordenáré, hazudjon kommerciálisan, burkolja be álbaloldalitását, gyűlölje a magyarságot, de ne árulja el magát, úgy romboljon.”¹⁴

„Test, lélek nélkül: akár politikus, akár bankár; akár író, valójában ateista és materialista. Számára nyűg minden isteni és emberi törvény, ha nem az ő javát szolgálja...” Ha „kérdőre vonják őket cselekedeteikért, hangosan panaszozzák, hogy üldözik őket. Ők az üldözö üldözöttek, Hitler és Sztálin legjobb tanítványai.” Gyávák és gyökértelenek.¹⁵

„Vájon a magyar nép meddig tűri még, hogy a magyar parlamentben mindenféle szedett-vedett bolsevikok üljenek? [Pető, Bauer, Eörsi – „egykori ávósok fiai” –, Vancsik, Horn.] „Hiszen még arra sem voltak hajlandók, hogy bocsánatot kérjenek... habzik a szájuk a gyűlölettől, s mást sem tesznek, csak ott ártanak, ahol tudnak.”¹⁶

„Nézem őket, és azon gondolkodom, mekkora lehetőséget, karriert, sátáni erőt jelent az, ha nincsenek erkölcsi gátlásaink, ha a cinikus mellébeszélés élet-

¹² Csurka István: Magyar szemmel. 2000. július 27.

¹³ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. szeptember 28.

¹⁴ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

¹⁵ Szentmihályi Szabó Péter: A farizeusok gyávasága. 2000. február 17.

¹⁶ Rozgics Mária: Kik is az igazi kirekesztők? 2000. május 25.

formává válik... Támadni tudnak, harcolni, pökhendi és gátlástalan csörtetéssel elnémítani a korrekt, művelt, etikus, mert európai normák szerint nevelkedett elnefelet."¹⁷

„Egyszerre gyávák és szemtelenek. A pénz az istenük, az anyanyelvük..., árkos szemük, petyhüdt bőrük, nyirkos tenyerük, hideg lábuk, torz mosolyuk elárulja őket... Félelmet keltenek és félelemből élnek. Békétlenséget, viszályt keltenek... Ott vannak minden pártban, minden egyházban, minden közösségben. Készek minden árulásra, mert üresek. Nincs Istenük, nemzetük, népük, nyelvük, hazájuk, világnézetük, csak bankszámlájuk. Nincs arcuk, mert arcátlanok, ott nyérítenek minden kereskedelmi rádióban és tévében, egymás közt mindent, ami magyar, kiröhögve, nyálasan raccsolva, orrhangon énekelve. Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Lukács és Aczél György hűséges barátai, Rákosi ivadékai, a 'bűnös' magyar nemzet fegyőrei... Körülbelül kétszázezer, magát magyarnak valló személy, aki nem takarodott el... Akik számára az abortusz és a kábítószer emberi jog.... Kapzsi, irigyek, gonoszok – és csúnyák."¹⁸

Segítőik, illetve intézményeik és intézményesülésük

A Világbank, a Beszélő, a Magyar Narancs, a médiaháború, Göncz Árpád: „Révai és Aczél irodalompolitikája, a Világbank számtalan közbelépése, a Beszélő elsovadása, majd újraindulása, a Magyar Narancs szellemének felpuffedése, a médiaháború, és az előbb írószövetségi elnökké, majd köztársasági elnökké lett Göncz Árpád első évében teljesített nyolc amerikai útja... ez eredményezi a magyar irodalom holokausztját."¹⁹

Maguk az írók. Frankfurtban háromféle író van jelen: *„Azok, akik eleve benne vannak a buliban, mert SZDSZ-esek..., aztán olyan jó magyar írók, akik oda sem figyelve egy művüket átadták s... nincs elég erejük kivonni magukat... mert a tiltakozás esetleg teljes egzisztenciavesztéssel is járhat...”* „Az első csoport két részre tagolódik. Vannak köztük komoly írók, akik méltó szinten tudják megírni a saját holocaust-problémájukat [azaz csak zsidók], s akik ilyenformán természetesen a magyar irodalom részét alkotják.”²⁰

¹⁷ Szöcs Zoltán: Gyuri bohóc, a kultúrfelelős. 2000. július 6.

¹⁸ Szentmihályi Szabó Péter: A Sátán ügynökei. 2000. december 14.

¹⁹ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

²⁰ Uo.

Az egyetemek (mert elfoglalták őket): „A magyar közönség fél ezektől az árfolyam-munkásöröktől, mert az egyetemi katedrákon is ezek ülnek... a felvételi vizsgákon ezeknek a nézeteit... az egész SZDSZ-irodalomról alkotott véleményét is visszhangoznia kell a gyerekeknek.”²¹

„Társadalmunk jelenleg nem vagy csak igen kis mértékben tudja kivonni magát a televíziók politikai, a közgondolkodást gátló... félrevivő, elnemzetietlenítő, vagy a nemzeti sorskérdéseket úgyszólván nevetségessé tévő, összességében idegenszerű és idegen érdekű befolyása alól. [...] A legnagyobb nézettsége ma már az MSZP és az SZDSZ legfelső körei által birtokolt Tv2-nek van, amelynek tulajdonosai között ott találjuk David Bronfmannt, a Zsidó Világszövetség elnökét, és amelynek élén jelenleg egy volt állampárti újságíró áll.”²²

Egyes labdarúgó hatóságok, amelyek rendeletileg tiltják meg a rasszista jelzavak kiabálását a lelátón: „A bíró..., megőrizendő nemzetközi minőségét, aminek eredményeként a szidalmazottak mérközéseit is vezethetné jó pénzért, inkább a sípjába fúj itthon, amikor magyar rasszok mérköznek magyar rasszokkal.” „...a szponzort szabad szidni? Feltehető ugyanis, hogy mindkét csapatnak, a hazainak is és az idegennek is, ugyanabba a rasszba tartozik a szponzora..., mert csak ennek a bizonyos, védett népegységnek van pénze.”²³

Budapest: „...akik Demszky és az SZDSZ mögött állnak, akik a Magyarországra való zsidó betelepítést elgondolták és vezénylik, mindig is Budapestet tartották a legfontosabbnak. Ha Budapest a kezükben van, lehet akármilyen kormány, biztonságban érzik magukat.”²⁴

Módszerek

„Céltudatos szervezőmunka”: „A Frankfurtig megtett úton a magyar írókat nemcsak Révai vaskezü, zsdánovi korbácsmozdulatai, Aczél hazudozásai terelték el, hanem az az évtizedek óta folyó céltudatos szervezőmunka is ott van mögötte, amelyik aztán a Horn–Kuncze kormány kultúrattasé-kinevezéseiben, sajtótudósító-kinevezéseiben csúcsozott ki. Évtizedek óta folyik az új, magyartalanított magyarsággép erőszakos, majdnem kizárólagos terjesztése.”²⁵

²¹ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

²² Csurka István: Magyar szemmel. 2000. január 20.

²³ Csurka István: Kit szidjunk s hogyan? 2000. augusztus 3.

²⁴ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. szeptember 28.

²⁵ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

Csak a kedvükre való írókat engedik íróvá válni: „íróságuk, pontosabban könyveik megjelentetése, színműveik előadása SZDSZ-es voltukhoz, politikai mi-voltukhoz van kötve”²⁶

Tudatosan lejáratják Magyarországot: „Cikkeket követnek el a nyugati sajtóban, amelyben befeketítik a magyarországi állapotokat, a magyarokat.”²⁷

Megfojtják, egzisztenciálisan ellehetetlenítik a magyar tehetségeket: „Nem lesz több Katona Józsefünk és Csokonaink... mert a brókerek a zseniből torzót és hülyét csinálnak, ha magyar...”, „...már ma sincs bebörtönzés..., ÁVÓ, népbíróság, felakasztás, háborús bűnösség..., de fenyeget állásvesztés, pénztelenség és mindezek összegzéseként a teljes megkomorodás és a nemzet általi kitaszítás.”²⁸

Fokozatosan megszállták a szellemi élet intézményeit: „A képernyőt, a színházat, a mikrofont már régebben elfoglalták. El az oktatás nagyobbik részét is. Az irodalom meghódítása a befejező hadmozdulat.”²⁹

Érdekeik szerint manipulálják a magyar politikai életet: „Kirajzolódik már a királycsináló bankárköröknek az a szándéka, hogy a jövő választásán az egyre jelentéktelenebbé váló SZDSZ után az FKGP-t ragasszák a szocialisták oldalára.”³⁰

„Globális anyagi és szellemi hatalomra törnek, vagy már meg is szerezték a multinacionális cégek, a nemzetközi szervezetek és a bankhálózat segítségével.” Magyarországon a rendszerváltás után „új álarcban farsangolnak a régi, megbízható, állampárti farizeusok, szétszóródva minden politikai pártban és mozgalomban, hogy ezektől információkat szerezzenek, és alkalmas pillanatban ezeket manipulálják és szétverjék.”³¹

A sajtó és az egész nyilvánosság „ki van szolgáltatva a nemzetközi tőkés társaságoknak..., minden betű, minden hang idegen érdekeket szolgál, hazudik, félrevezet, magyarelles..., trágár, ocsmány és perverz, megbecsteleníti a magyar kultúrát... Sívárságot áraszt, amiből csak szolgaság következik... Egy-két veterán bolsiról, egy-két edzett KGB-ügynökről, egy-két nyafka Aczél-boyról van szó, akikre az a feladat várna, hogy behazudják újra a kormányba az MSZP-t és

²⁶ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

²⁷ Uo.

²⁸ Uo.

²⁹ Uo.

³⁰ Csurka István: A MIÉP elnökségének értékelése az elmúlt évről és a jövő kilátásairól. 2000. január 6.

³¹ Szentmihályi Szabó Péter: A farizeusok gyávasága. 2000. február 17.

az SZDSZ-t, hogy fenntartsák a pénzügyi világhatalom magyarországi rezidentúráját. A magyar nép ellen.”³²

Megfélemlítenek: „Miért folyhat ez a mérhetetlenül alantas, sokszor dilettáns műsorfolyam... ez a megsemmisítő, embertelen gúnyolódás? [Akikről szó van: Verebesék, Heti hetesék és a mögöttük álló Bronfmanék, maffiák, privatizátorok, bankárok, Surányik.]... „A cél nemcsak egyesek lejáratása, hanem a pillanatnyilag nem is érintettek megfélemlítése... Félelmet kell gerjeszteni a népben, az értelmiségben, a gondolkodásra hajlamosakban, a magyar érzelmeket dédelgetőkben. Az uralom érdekében.”³³

Európa egyesítése „ma már nem cél, hanem a manipuláció eszköze, a globalizmus egyik működési formája, az európai történelmi nemzetek felszámolásának eszköze, amely számunkra éppen ebben a formájában életveszélyes.”³⁴

Ők maguk szítják az antiszemitizmust, mert így csinálhatnak üzletet. A zsidó kárpótlási akciók „hasznát elsősorban a zsidóság vezetői élvezik... világszerte az előljárók, az elnökségek, a bizottságok és alapítványok főnökei a holokauszt igazi vámszedői és az antiszemitizmus feltétlen szítói”.³⁵

Az „üzlet érdekében” hamisítják meg „a holokauszt áldozatainak számát”. „David Irving tudományosan bizonyította, hogy nem voltak Auschwitzban tömeggyilkoló gázkamrák... Idézem Irving egy mondatát: 'A szovjet hatóságok... átadták Németországnak Auschwitz halotti jegyzőkönyveit, amelyek szerint Auschwitzban összesen 74 000 ember halt meg, nem pedig 2, 3 vagy 4 millió.’”³⁶

Elhallgatnak: „A kommunizmus fekete könyvének kommunista (volt, megtévedt, meghasonlott, reform, önrevideált) szerzői... arról persze nagyokat hallgatnak, hogy a bolsevizmus milyen genetikájú; hogy Marx, Engels, Lenin, Kun Béla, Rákosi, Horn és a többi véreskezű tömeggyilkos milyen családból származik.”³⁷

Lefednek: „A lefedőmechanizmus kifejezés azt jelenti, hogy ha a kommunisták újból, már huszadszor lelepleződnek, és már nem lehet tovább hazudozni, akkor gyorsan ők állnak a leleplezések élére, hogy mentsék a még menthető hazugságaikat.”³⁸

³² Csurka István beszéde a Hősök terén: Új magyar feltámadást! 2000. március 16.

³³ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. június 15.

³⁴ Csurka István beszéde a Hősök terén: Új magyar feltámadást! 2000. március 16.

³⁵ Franka Tibor: Sárga csillag – cigánysors. 2000. március 30.

³⁶ Szöcs Zoltán: Harc a józan ész ellen. 2000. április 27.

³⁷ J.P.P.: Bitang bitóbitorlók. 2000. július 13.

³⁸ Uo.

Beépített emberekkel dolgoznak: „*A Magyar Rádió kuratóriumának elnöke, Agárdi Péter... feladata volt az is, hogy helyezzen el minél több kozmopolita beállítottságú egyént a szerkesztőségekben, amikor már csak Aczél–Agárdi-féle liberálisok és kozmopoliták, volt ávósok..., mondjuk meg úgy, ahogy van, zsidó származású egyének vezetik az intézményt.*” „...ezek a csatornák most idegen kézben vannak, idegen célokat szolgálnak, és ebbe a magyarságnak semmi beszólása nincs.”³⁹

A zsidók magyarság elleni aknamunkájának következményei

„*Frankfurtban a magyar irodalom holokausztja történik meg.*” „...*Magyarország kozmopolita kiárusításának, magyar jellege megváltoztatásának egyik állomása, korántsem csak irodalmi kérdés. A magyar önfeladás, a magyar agónia része.*”⁴⁰

Frankfurtban nem jelennek meg a magyarság sorsproblémái: „...*be kellene mutatnia ...magát Ötvenhatot... ezek a művek nincsenek ott... A magyar Gulag-irodalom sincs ott... Trianonban, 1920-ban az évezred legnagyobb magyar tragédiája következett be... Frankfurtban nincs kint a magyar tragédia.*” „*Ötvenhat helyett azonban van Auschwitz, rogyásig.*”⁴¹

Mesterségesen elértéktelenítik azt, ami magyar: „*Előbb másodrendű, értéktelen és meg nem fizetett tevékenységgé kell lesüllyeszteni a magyar közönség számára készülő magyar szellemiségű, magyar tartalmú irodalmat. Első a nemzetközies, a holokausztos, a kozmopolita, amit 'nyugaton' is kiadnak...*”⁴²

Kiszorítják azt, aki magyar: a kommunistákat is, ha nem zsidók és moszkovíták. „*Hol van Kassák Lajos? Ugyanott, ahol eddig: a nem moszkovítákat és nem eszdeészeseket illető feledés homályában.*”⁴³ Csurkát magát: „*1990 óta egyetlen darabomat se játsszák.*” „*Az a liberális, budapesti zsidó színházvezetés tiltott be, amelyik a hetvenes-nyolcvanas években kiharcolta darabjaim bemutatását,*” mert az új rendszer „*ilyen mértékű magyarellenességébe, hazuggá válásába, mondjuk ki nyíltan: elzsidósodásába nem voltam és nem vagyok képes beletörödni*”⁴⁴

³⁹ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. augusztus 3.

⁴⁰ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

⁴¹ Uo.

⁴² Uo.

⁴³ Uo.

⁴⁴ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. június 15.

A magyarságot (mint Jézust) keresztre feszítik: „Ezek természetesen nem irodalmi kérdések. Ezen a Golgotán a nemzet halad felfelé.”⁴⁵

Hamis kép alakul ki Magyarországról: „Mit tud meg így a világ fővendégről?... Hogy Magyarország egy kommunista, elzsidósodott, de ugyanakkor antiszemita ország.” [A cikk mellett felsorolás: a fontosabb magyar zsidó szerzők hány könyvvvel vannak jelen] „Magyarország megjelenése elbillen... Azt üzenik..., hogy a magyarságnak és a magyar irodalomnak ez a fő gondja [ti. a holokauszt].”⁴⁶

„Érdemtelenül és igazságtalanul ülnek rossz kocsisként a magyarság szekerén.” Tudatos stratégiájuk, hogy „a magyarság magyar voltát 'bűnként' élje meg... többségből... kisebbséggé válva”⁴⁷

Kolosváry-Borcsa Mihályt, „a nemzetietlen és etikátlan revolversajtó megfigyelmezőjét”, aki 1943-ban „bámulatos erudícióra valló felkészültséggel, higgadt szakmai tárgyilagossággal... áttekinti a teljes magyar irodalmat, és jelzi, hogy mely művek iránya tekinthető antiszemitának, melyeké zsidónak, illetve zsidóbarátnak”, illetve abcéssorrendben összeállította a „zsidó származású írók névsorát” („nélkülözhetetlen kézikönyv”), „1946 telén hóhérekre juttatta az amerikai OSS két kiváló, magyar származású tisztje, Himler Márton és unokaöccse, az ugyancsak kiváló, ugyancsak amerikai, ugyancsak kommunista és ugyancsak zsidó Fáy-Fischer Andor.”⁴⁸

„Igen, elismerem: létezik gyűlöletre uszítás Magyarországon, mégpedig bizonyos nemzetidegen elemek állandó és szünet nélküli vádaskodása ellenünk.”⁴⁹

„...a pénzügyminiszter és a Nemzeti Bank elnöke az egyensúlyteremtés jegyében mindent kiszívott a gazdaságból, s az ennek következtében tönkrement gazdaságot Suchman az MSZP-be telepített izraeli munkapárti tanácsadók jó tanácsai segítségével mindenestül eladta.”⁵⁰

„...gaztett..., amit Szabó Zoltán MSZP-s polgármester elkövetett nemzetem ellen: „Erzsébetváros... történelmi címerét cinikusan és agresszíven – vagyis demszkysen – egy zsidó szimbólumú címerrel szándékszik felváltani... Nem az 1100 éves nemzeti múltnak, kizárólagosan az elmúlt 100-120 év zsidó beözönlé-

⁴⁵ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

⁴⁶ Uo.

⁴⁷ Szócs Zoltán: Farsangra böjt. 2000. március 9.

⁴⁸ Szócs Zoltán: Mazsihisztéria. 2000. október 12.

⁴⁹ Uo.

⁵⁰ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. október 26.

sének óhajt heraldikai kifejezést adni, s ezzel nyíltan és hivatalosan zsidó kerületté nyilvánítani Erzsébetvárost.” „Mi ez, ha nem klasszikus hazaárulás?” „kiszorítódsdi”, „nemzetgyilkosság”, „összeesküvés”, „...átgondolt, megtervezett, az egész huszadik századon át végigkísérhető... offenzíva, amelyet egy idegen faj indított ellenünk.”⁵¹

Védekezés ellenük általában

„Elvesztik hatalmukat, ha felismerik és megnevezik őket.”⁵²

Nem szabad Európába menni: „Miért mennénk mi Európába, azért, hogy a szovjet szájkosár után londonit kapjunk?... Adjuk fel nemzeti értékeinket, vezessük be azt a demokráciát, amelyben leszbikusok és homoszexuálisok házasságát törvényesítik, noha a nemzet vészesen fogyatkozik, és legyünk egy nagy áruházlánc itt, a Kelet kapujában, elfelejtve mindent, ami magyarrá és kereszténnyé tett bennünket?”⁵³

Fegyveres önvédelmi egységeket kell felállítani: „Ki kell vetnünk a társadalomból... a neoliberalizmus által beleeröltetett, léha, elkényelmesítő, a dologtalanságra készítő életajánlatokat... öt év alatt felállíthatunk egy új erőt, a Nemzetőrséget, csupa fiatal, diplomás, sportszerűen képzett fegyverviselőből, akikkel letörhetjük a maffiákat... megerősíthetjük a rendőrséget is... Rendet kell teremtenünk Budapesten és néhány nagyvárosban.”⁵⁴

Védekezés ellenük gazdaságilag

„...nem kell világbanki gyámkodás és vámszedők közreműködése.” „...a pénzügyi rendszerből haladéktalanul ki kell iktatni az oda nem való elemeket, a kormánynak meghatározott mennyiségű szabad, kamatmentes pénzre van szüksége”; „haladéktalanul meg kell szüntetni a magyar gazdaság kétarcúságát, aránytalan terhelését” [1. Az előző évek „felelőtlen, nemzetellenes, idegen célokat kiszolgáló” pénzügyi vezetése a kritikus pontra sodorta a magyar gazdaságot: a profitot termelő ipar és a „pénzből pénzt csináló bankrendszer” túlnyomó része külföldi érdekeltségek kezében van, és a hasznot kiviszi az országból – így a gazdaság fele nem vesz részt a teherviselésben. 2. A magyar kisvállalko-

⁵¹ Szöcs Zoltán: Szégyen és gyalázat. 2000. november 9.

⁵² Szentmihályi Szabó Péter: A farizeusok gyávasága. 2000. február 17.

⁵³ Csurka István beszéde a Hősök terén: Új magyar feltámadást! 2000. március 16.

⁵⁴ Uo.

zások nem bírják a versenyt a multikkal: a túlhatalmú bankok, a tőzsdés cégek lenyúzzák róluk a bőrt, a kormány befolyása itt is korlátozott; „*a privatizációt felül kell vizsgálni*”.⁵⁵

*Autarchia: „Önvédelmi politika kell. Saját programok, saját gátépítés, útépités, saját oktatás és nevelés, saját hadsereg és ehhez saját pénz kell, nem hitel..., amely csak magyar célokat szolgál és magyar munkával valósul meg. Olyan mezőgazdaságot kell felépítenünk, amely ha drágán termel is, rengeteg fiatal családot tart el... Föld, gyerekek, gyarapodás!”*⁵⁶

Védekezés ellenük politikailag

A MIÉP magyar radikalizmusa, nemzetmegtartó programja: „*Élni akarunk, magyarként akarunk élni, és ehhez megtisztulásra, önzetlenségre, keresztény és keresztény hitre, ezeréves múltunkkal való együttélésre, őseink tiszteletére... a magyar anya megbecsülésére van szükség.*” „*Most erős kézre van szüksége nemzetünknek.*” „*Csak tiszta kéz lehet erős.*”⁵⁷

„*Minden kornak megvan a saját korparancsa. Nekünk az a parancs jutott, hogy megmaradni! Ehhez pedig függetlenség, szabadság és saját magyar politika, saját út kell... A fordulathoz ránk, nemzeti radikálisokra van szükség...*”⁵⁸

„*...csak egy menekvés van. Ötven százaléknál nagyobb arányban olyan erőket juttatni hatalomba és kormányra, amelyek... megtarthatják a magyar földet magyar tulajdonban... és a magyar virágzásért dolgoznak. Ilyen most leginkább a MIÉP... és a Fidesz képviselőinek és támogatóinak javarésze is.*”⁵⁹

A Magyar Fórum érvelési és vitamódszerei

Nem kimerítően és teljeskörűen, inkább csak példálózva sorolok fel néhány jellemző és rendszeresen alkalmazott módszert, amelyet a hetilap a zsidók minősítésére használ.

⁵⁵ Csurka István: A MIÉP elnökségének értékelése az elmúlt évről és a jövő kilátásairól. 2000. január 6.

⁵⁶ Csurka István beszéde a Hősök terén: Új magyar feltámadást! 2000. március 16.

⁵⁷ Csurka István: A MIÉP elnökségének értékelése az elmúlt évről és a jövő kilátásairól. 2000. január 6.

⁵⁸ Csurka István beszéde a Hősök terén: Új magyar feltámadást! 2000. március 16.

⁵⁹ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. október 26.

Stigmatizálás rokonsági alapon

„...Révai József..., akit a Rákosi, Gerô, Révai, Farkas négyesfogat tagjaként a magyar kultúra első moszkovita helytartójaként tartunk számon, s akinek unokájától Demszky Gábornak gyermeke született házasságban.”⁶⁰

„...egy vérbíró fia, Gadó György, akinek az apja 1949–55 között legkevesebb huszonhárom személyt, köztük zsidó ügyvédek is felakasztatott.”⁶¹

Csúsztatás

Zoltai Gusztáv Strasbourgban felhívta a figyelmet arra is, hogy „az egyik parlamenti párt lapjában hetente jelennek meg antiszemita, gyűlölködő írások a demokratikusan választott vezetők ellen. Ez azért sem igaz, mert a MAZSIHISZ vezetőit nem demokratikusan választják.”⁶²

Különbéle minőségek egymás mellé rendelése és összemossa a negatív megbélyegzés érdekében

(zsidó = bűnöző; zsidó = cigánybujtató) „Ifjú Hegedűs ellen az a kifogásuk, hogy fel mert sorolni néhány etnikailag is meghatározott, hazánkba betelepülő maffiát, orosz, grúz, zsidót, illetve orosz zsidót, grúz zsidót és izraelit... Csak az ellen emeltek kifogást, hogy hogyan meri valaki etnikailag megjelölni az egyes maffiákat. Mintha a felsorolás és az észrevétel eleve antiszemitizmus volna.”⁶³

„Katz Katalin..., a Jeruzsálemi Héber Egyetem előadója a... roma holokausztrendezvényen cigányok és zsidók közös sorsáról... szónokolt, majd... átadott egy komoly összeget – nyilván nem a saját zsebéből – a záolyi romák strasbourgi vigadozásának finanszírozására... Micsoda cinizmus kell ahhoz, hogy egy izraeli, magyarországi születésű állampolgár eljőjjön Budapestre, és rasszizmussal vádolja a magyarságot, majd anyagilag is támogassa a demokratikusan megválasztott kormány ellen is föllépő csoportokat.”⁶⁴

Az ok-okozati sorrend megfordítása

A fővárosi közgyűlésben „Böhm András, a szabad demokraták frakcióvezetője méltatlanul alacsony színvonalúnak, rasszistának, és antiszemitának nevezte a

⁶⁰ Csurka István: A frankfurti zsarnokság. Havi Magyar Fórum, 1999. augusztus.

⁶¹ Rozgics Mária: Kik is az igazi kirekesztők? 2000. május 25.

⁶² Uo.

⁶³ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. június 15.

⁶⁴ Hering József: Jeruzsálemből jön a pénz a cigányoknak. 2000. augusztus 17.

MIÉP képviselőinek közgyűlési beszédeit. Különösen azt a... megjegyzést sérelmezte, amelyben Schuster Lóránt róthnak, weissnek és grünnek nevezte az SZDSZ-es embléma madarait... Lukács József, a MIÉP frakcióvezetője meg is állapította, hogy a hangvétel eldurvulását nem a MIÉP kezdeményezte, az SZDSZ gorombán és kirekesztő módon fogadta a MIÉP-et... Bánovics Tamás (MIÉP) felszólalásában megkérte SZDSZ-es képviselőtársait, hogy a nem létező rasszizmus és antiszemitizmus elleni harc közben ügyeljenek arra, nehogy a Dunába lőjék magukat."⁶⁵

Sokat sejtető analógiák

„Jelenleg jóval több mint kétszáz izraeli [ingatlan]vásárlás történik [a fővárosban]. Amikor Ben Gurionék, Samirék, Beginék elfoglalták azokat a területeket, amelyekről most Camp Davidben vita folyik, előbb sokat megvásároltak közülük. Bagóért. Mert a beduinoknak kellett a pénz."⁶⁶

Tudatos hazugság

A hazai sajtó „egyfolytában a zámolyi cigányok 'kálváriájával' bombázza és hecceli a többségi népeiséget, miközben hazug módon elhallgatják..., hogy ezeknek az 'üldözötteknek' jelentős állami hozzájárulással... összkomfortos házakat húztak fel Zámoly falu azon pontján, ahol meggyilkoltak egy oda betévedt [!] csákvári magyar fiatalembert."⁶⁷

Igazolhatatlan, sőt képtelen állítások sora a zsidó összeesküvés bizonyítására

„A Demszky-féle durva támadás voltaképpen a párt vezetésében meglévő nem zsidó erők ellen irányul, és a korlátlan zsidóuralomért folyik... Demszky Böhmével és Harasztival a legmilitánsabb bolsi gyökerű zsidókat akarja az SZDSZ és az ország élére állítani.” „...az SZDSZ-t és az MSZP-t is feláldozza a hatalmi elit. Mert... a végső cél Magyarország betelepítése, itt biztonságos hely megteremtése az Oroszországból, a szovjet birodalomból és az egyre veszélyesebb Közel-Keletről menekülő vagy kimenekített zsidóknak. Most már a földön és az ingatlanon van a sor... Ezeknek a megszerzéséhez... legjobbak a Demszky-féle 'régii bandájú utálatosak'."⁶⁸

⁶⁵ Varga Imre: Európa a büfében. 2000. július 6.

⁶⁶ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. július 20.

⁶⁷ Hering József: Jeruzsálemből jön a pénz a cigányoknak. 2000. augusztus 17.

⁶⁸ Csurka István: Magyar szemmel. 2000. október 26.

— MAGYAR DEMOKRATA —

A feldolgozás a hetilap 2000. évi teljes évfolyamának 47 olyan írása alapján készült, amely vagy kifejezetten a zsidókérdéssel foglalkozott, vagy más témák kapcsán tett antiszemita-rasszista „értelmező” megjegyzéseket, illetve tárta fel az adott probléma „összefüggését” a zsidók (cigányok) „országromboló” tevékenységével. Az ismétlések elkerülése érdekében nem idéztem valamennyi írásból. Szerepel a feldolgozásban egy 1999-es írás is: Grespik László cikkét azért tartottam fontosnak, mert sajátos történelmi „elmélettel” alapozza meg a zsidó–magyar viszonyt. A Magyar Demokráciában használt kódszavak, amelyek a „zsidó” megnevezés helyett állnak, ugyanazok, mint a Magyar Fórumnál, ezért külön nem gyűjtöttem ki őket.

Magyarok és zsidók

Az MTK–Fradi meccseken kiabált „mocskos zsidók”: *„Itt egy kiragadott, százakat érintő eseményből próbálnak egy nagyobb sokaságra, mondjuk a magyar-ságra jellemző ügyet fabrikálni.”*¹

Zsidótemető-rongálások: *„Ha ott egy kótábla elmozdul, tüstént országos riadót fújnak.”*²

A Kádár-érában nem létezett antiszemitizmus. Mára *„kétségtelen, hogy bizonyos körökben és helyzetekben igen bevett dologgá lett a zsidózás.”* Az ok: *„a rendszerváltás utáni első kormányt, amely... végre a magyar érdekek és a magyar nemzet kormánya volt, elkezdték antiszemitanak és fasisztának titulálni, anélkül, hogy erre alapot szolgáltatott volna.”* *„Ha sokáig sugallják egy társadalomnak, noha magától eszébe se jutott volna, hogy antiszemita, fasiszta, előbb-utóbb azt feleli: hát akkor az vagyok. Lehet, akik erre spekulálnak, épp ezt akarják elérni. Vért akarnak, pogromot.”*³

A cigányok

„Magyarországon ma az a bevett szokás, hogy a cigányok sportot üznek a magyarok feljelentéséből... a sajlódi cigányok szószólója ... leantiszemitázza” a helyi önkormányzat szociális bizottságának elnökét. *„Míndez a badarság egyszerű verbális bosszú, mert nem sikerült a végtelenségig fejni az önkormányzatot.”*⁴

¹ Csörnyi Zoltán: A dezinformáció iskolái. 2000. május 4.

² Uo.

³ Ungváry Zsolt: Kik akarnak fasiszmust? 2000. szeptember 7.

⁴ Jelentsünk fel mindenkit. 2000. április 6.

„Most, amikor már tudjuk, hogy a franciák nem tartanak igényt a cigányokra”, tehát várható a zámolyiak menedékkérelmének elutasítása, ez „végzetes csapás. Látványosan összeomlana az a politikai akció és feljelentéshullám, amelyet a zámolyi romák kivándorlásával kezdtek meg bizonyos hazai csoportok... Megkockáztatjuk: Pintér Dezső legényei nem lesznek ott, amikor a cigányok útra kelnek Strasbourgból Kanada, Kuba vagy Izrael felé.” Izrael Katz Katalin miatt jön szóba, Kuba pedig azért, mert a cigányok ott feltehetőleg otthon érzik majd magukat: „talán a romák többsége sem lázadott az ellen a paternalista szemléletmód ellen, amely a szocialista országokban dívott.”⁵

Az igazi gyűlöletkeltők a liberálisok

A Tilos Rádió („a Soros Alapítvány egyik nagy támogatója”) bátorsága addig terjed, hogy Jézust melegen nevezi, szerinte a magyar parlamentben „református papok handabandáznak és antiszemita kijelentéseket tesznek”, a „korona pedig egy nagy szar”. „Vajon mikor halljuk majd, hogy netán Mózes buzi volt?” Soha. „Mert ők nem tekintélyrombolók, hanem szolgák. Tudják, hogy támogatóiknak milyen tekintélyrombolás melegíti fel a szívét, és melyik jelenti az apanázs azonnali megvonását. Pavlov-kutyák ők.”⁶

A Tilos Rádióról, ugyanezekre a példákra hivatkozva. „...minden további nélkül szalonképes lehet a gyűlöletkeltés, ha az népszabadságék számára gyűlöletes hagyományokat, személyeket vesz célba, míg a nekik kedves eszmék úri modorú bírálata is azonnali antiszemitázást, haiderezészt von maga után. Van gyűlöletbeszéd, s létezik a nekik kedves gyűlöletke-jőfejké civilkurázs.”⁷

A „balliberális” sajtó torzításainak felsorolása után: „...ismét csak azt mondhatjuk, de nagyon finoman és visszafogottan: Önző kozmopoliták és internacionalisták vagytok, akiknek ez nem haza, csak állomáshely, titeket nem érdekel semmi, csak a zsebetek.”⁸

„...Tom Lantos képviselő rutinná váló magyarországi 'leantiszemitázási' vilámkörútjai legutóbbja után [sic!]” otthon büntetést kapott, „miután a Capitolium előtt elütött egy tízéves kislányt, aki könnyen megsérült.”⁹

⁵ Kanada, Kuba vagy Izrael? Hová mennek a zámolyi romák? 2000. augusztus 31.

⁶ Lovas István: Atomot a MIÉP-nek. 2000. április 6.

⁷ Molnár Balázs: Tilos, mint Tilos Rádió. 2000. április 27.

⁸ Csörnyei Zoltán: A dezinformáció iskolái. 2000. május 4.

⁹ Lovas István: Szikinger dermatoglyphiai alapon. 2000. május 11.

Más mércét kényszerítenek ki maguknak. Az ügyészség csak megfeddte a „hétköznapi CSALódásunk” nevű punkegyüttest, amely „Rap és Punk a Fasizmus ellen” című lemezén többek közt ezt énekelte: „Kössük a Csurkát, kössük a Csurkát fel! Átlag náci, csak túl dagadt... És majd ha győzünk... felkötünk minden rohadt Horthy-imádót... Fasiszta seggfej, mi lesz veled, ha körbevesznek az idegenek... magyar seggbe magyar lófasz, magyar földbe temetnek?” Ezzel szemben a Valhalla, az Archivum, a Nemzeti Front együttes tagjait börtönbüntetésre ítélte a bíróság. A szövegeik: „Zsidó vagy, hát védd magad, szétbaszom az orrodát.” „Élősködő rohadék zsidó horda... kezében tartja Magyarországot”, „Vesszen minden ivadéka... tóratekercs a porba hull még ma”, „Dalol a nyilas sereg... Vérbe fagyott cigánykölyköt visznek a krematórium felé. Hiába menekül, mert ügyvis elkapjuk. Keményen kegyetlenül összerugdossuk”, „Öld a zsidót, öld a sárgát, öld a feketét, ölj meg mindenkit, aki nem náci.” A cikk következtetése: „feltételezhető, hogy a bíróság fél a zsidóktól, de nem fél a MIÉP-től...” „A két eset eltérő megítélése, fájdalomktra, az antiszemitizmusnak ad tápot.”¹⁰

„A magyarországi nyilvánosság két egymással élethalál harcot vívó táborra oszlik, amelyben az egyik fél önmaga azonosságát elfogadhatatlan módon a zsidósághoz való kötődéssel határozza meg...” „...ami ezeket ott a túloldalon illeti [a zsidókat], ezt az észvesztő, ádáz gyűlöletet, ezt nem kéne szó nélkül hagyni.”¹¹

„Mi okozza azt, hogy brit, amerikai, francia, olasz zsidó újságírók (függetlenül eltérő arányuktól a helyi médiában) tudnak és hajlandók tisztességesen tudósítani a közel-keleti konfliktusról...” nem úgy, mint a magyarok. Nem baj, „a nyereség óriási: írhatnak ezután bármit, Magyarország jó érzésű lakossága úgy köpi le azt, amit írnak 'antiszemitizmus', 'rasszizmus', 'szélsőjobboldallal való kokettálás'... ürügyén – melyek a zsebükön kívül semmi mást nem szolgálnak –, mint ahogy ez a társaság köpte szemén magát 1967-ben és 1973-ban”, amikor vigyázó szemét még nem Washingtonra, hanem Moszkvára vetette Izrael ügyében.¹²

Az „idegenszívű” történelemhamisítás

A finnugor származáselmélet, „a finnugor trutymóelmélet” „az idegenszívű történelemírásón és sajtón felnőtt generációkba belevert rögzültség” (lásd még: „félrevezetett magyarszívűek”). „A' honfoglalás, 'az' államalapítás vélt évfordulója kapcsán a finnugor elmélet zúdul ránk. Ömlik az elvtelen nyugatutánzás, az euroszemét,

¹⁰ Lovas István: A gyűlölettvény két arca. 2000. május 18.

¹¹ Bencsik András: Barikádok között. 2000. július 20.

¹² Lovas István: Elég volt! 2000. október 19.

az agymanipuláció... az elbutítás, a nemzeti-egyéni öntudatelvétel eszközei.” „...a 'másság tisztelete' a mi magyar másságunk többé-kevésbé palástolt gyűlöletét takarja az ezt a kifejezést meghonosító idegenszívűek részéről... Sajnos a többségi kisebbség által elnyomott kisebbségi többség ebben az országban a magyar.” A „szabadság-egyenlőség-testvériség liberális elve (értsd: szabadoság-egyenlődsdi-látszat-testvériség)” képmutató, ugyanis „azért nem lehetünk egyenlő jogúak, mert nem teljesítünk egyenlően”. „A Tripartitumnak van egy része, mely arról szól, hogy a római zsidókeresztény (a kifejezés értelme: zsidó észjárású vallásmagyarázaton alapuló) pápának miért nincs hatalma Magyarországon.” Szent István furfangosan előre „megóvta az országot a pápai függőségtől, örök szuverenitást szerzett”. „Az idegenszívűek... azért gyűlölnék minket, mert tudják annak nagy valószínűségét, hogy a Föld első, írott kultúráját hordozó, államalkotó népe vagyunk, minden műveltség alapja tőlünk eredhet”, és „nem a testvérgyilkolásra... a Káin–Ábel-elvre, szemet-szemért elvre”, hanem „a szeretetre épülő egyistenhit letéteményesei” vagyunk. „Jézus nem zsidó, hanem vérünkéből való pártus (szkíta-hun) herceg volt... Isten kiválasztott népe tehát a magyar.” „A zsidók kényelmes, őseink állama alatti 'fogóságuk' alatt beépítették saját vallásukba ősi hitvilágunkat, kultúránk kincseit”, és a „mai napig sajátjukként tüntetik fel.” „A mai Közel-Keletről a barbár sémita népek támadásai, millióink legyilkolása miatt kellett elmenekülnünk.”¹³

Az SZDSZ, a balliberálisok és a zsidó kommunisták

Riporter kérdés: „Összefügghet-e azzal a hazai balliberális értelmiség mélyseges gyűlölete a polgári kormányzat és a konzervatív erők ellen... hogy vannak olyan zsidók, akik csak származásukat tekintve azok, de ők szítják az állítólagos magyar antiszemitizmus parazsát, tartják ébren a holokauszt témáját?”¹⁴

„Egyes zsidók beöltöztek pufajkába, ávós egyenruhába...” majd 1990 táján úgy gondolták, „célszerűbb ledobni a pufajkát és felvenni a sábeszdeklit”, hogy ha netán felelősségre vonnák őket, arra hivatkozhatnak, hogy „szegény zsidót bántják. Ez éppúgy nem lett volna igaz, ahogy Rákosi, Gerő, Farkas Mihály, Kun Béla nem volt zsidó, legfeljebb zsidó családból származó, bolsevik internacionalista, moszkovita.” Vagyis: „A bolsevisták igyekeznek felhasználni a zsidókérdést utóvédharcaikban.”¹⁵

¹³ Grespik László: A finnugor-elmélet hazudik. 1999. december.

¹⁴ Uo.

¹⁵ Minden címkézéstől és előítélettel elhatárolódom. Interjú Timár György kisgazda képviselővel. 2000. március 30.

Az épülő holokausztmúzeum mintájára („mekkora rá az igény? vagy csak az akaratát mindenütt keresztülvívő szűk réteg erőszakos igénye?”) „...vörös holokausztmúzeum is lehetne... bemutatni a szovjet, de leginkább a magyar zsidó kommunisták rémíteteit.”¹⁶

A szovjet-orosz-zsidó összefonódásról: „Alig mondott le Jelcin, a magyarokkal szembeni zsigeri gyűlöletéről hírhedett Szilágyi Ákos máris megnyilatkozott Baló mikrofonja előtt...”¹⁷

Lukács György, „Löwinger a 133 napig üzemelő tanácskormány egyik legkönyörtelenebb hóhéra volt... a véreskezű éceszgébernek emlékművet állítani hazánkban annyi, mint mondjuk diadalívet emelni Eichmannak Hebronban... Életművének ápolása legyen Heller Ágnes és más zsidó filozófusok magánügye... Számunkra a magyar genocídium felelőségének lenni egyáltalán nem dicsőség.”¹⁸

A jog kettős mércével mér. A bíróság elutasította az 56-os szervezet keresetét, amelyben az MSZP-től és a Munkáspárttól 15 milliárd forintos kárpótlást kér. Holott a kereset „a zsidó kárpótlás analógiája” volt. Ha 45 után Németországban újjáalakul a náci párt, és a zsidó szervezetek tőle követelnek kárpótlást, vajon úgy dönt-e a nürnbergi törvényszék, hogy a pert indító „szervezetek nem léteztek még akkor, amikor az ezeket létrehozandó személyek koncentrációs táborokba voltak zárva?”¹⁹

„A balliberális hisztéria félelmetesen hasonlít ahhoz a bolsevik hisztériához, amely szerint aki nem az ő oldalukon áll, az szükségképpen náci, antiszemita, vagyis ellenség... akit el kell pusztítani... ebben a harcban az újbolsevikok, akik valami homályos eszmei-származási alapon szerveződnek, nem félve vállalni a szemitizmus-antiszemitizmus ellentétpárból fakadó megkülönböztetés következményeit sem, nem ismernek könyörületet... Ezt az érvrendszert a bolsevikok által hatalomba juttatott kommunisták, a világtörténelem legnagyobb gyilkosai hihetetlen tökélytel alkalmazzák mindazok ellen, akik teljhatalmuk útjában álltak. Nem az a lényegi különbség, hogy mai követőik magukat liberálisoknak nevezik, hanem az, hogy még nincs teljhatalmuk.”²⁰

¹⁶ Holokausztmúzeum. Olvasói levél. 2000. április 6.

¹⁷ Löwinger életre kel. Olvasói levél. 2000. április 6.

¹⁸ Uo.

¹⁹ Bencsik András: Nürnberg öröksége. 2000. május 4.

²⁰ Bencsik András: Barikádok között. 2000. július 20.

Riporter kérdés: Soros legkártékonyabb tette „*az az infernális gyűlölet, amit elültetett, és amit naponta szítanak az általa támogatott lapokban... azok ellen, akik szeretik a hazájukat*”.²¹

Az erzsébetvárosi címerterv (menóra) kapcsán a szerző Tormay Ceciltől idéz: „*Elmúltak már azok az idők, amikor Buda és Pest területén nem szállhatott meg zsidó... Ötven év alatt birtokukba vették a várost... Egész utcákat leptek el*”, amelyek „*sebesen piszkolódtak. És a kapuk torkából ugyanaz a szag áradt*” amelyet minden gettóban érzett. „*...úgy rémlett, valaminő konok ellenséges élet él itt, amely nem közös a mienkkel...*” A szerző megjegyzése: „*tényleg nem kell menóra. Rosszabbnál rosszabb emlékeket ébreszt.*”²²

Izrael

Az új osztrák kormány megalakulása után „*Izrael nagykövete elhagyta bécsi álmáshelyét, mert aggódik az emberi jogok helyzete miatt*”. Holott az Amnesty International, az ENSZ Kínzásellenes Bizottsága, az USA Külügyminisztériumának Országjelentése, a Human Rights Watch világlejelentése beszámol arról – a cikk is –, hogyan, hányszor sértette meg Izrael az emberi jogokat.²³

„*Míg Haidert lefasisztázzák, addig Izrael Libanont bombázza... a palesztinok házaik ledózerolják. Itt a nem zsidó származású, az goj... Mi ez, ha nem fajelmélet?*”²⁴

„*...ezer évvel ezelőtt Szent István király már Mária oltalmába ajánlotta Magyarországot... A védelem bizony ránk fér... Izraelben elszabadult a pokol.*” Nehéz lesz lecsillapítani azokat, akik „*semmi mást nem akarnak, mint emberi módon élni, de az a tragédiájuk, hogy nem születtek zsidónak.*” „*Éppen abból az országból áramlik Magyarország felé a legnagyobb tőke, ahol a leghevesebb a megkülönböztetés és az állami terror.*” Kérnek minden jó szándékú embert, „*támogassák kezdeményezésünket egy népszavazásra, amelynek célja megakadályozni, hogy olyan országok polgárai szerezzenek itt ingatlant, ahol nem tisztelik az emberi törvényt és létezését...*”²⁵

„*Nemzetközileg is az izraeliek vezetik a szintetikus tabletták kereskedelmét... A pénzmosás központja a világon Izrael... Barak volt az első, aki Putyinnak gratulált Groznij elfoglalásakor.*” A Tv2 közvélemény-kutatásából kimaradt az

²¹ Lovas István interjúja J. Sunleyval: Soros – rombolni a nyugati civilizációt. 2000. augusztus 10.

²² Kelemen Miklós: Betelepülők. Az izraeliek térnyerése Budapesten és Magyarországon. 2000. október 19.

²³ Lovas István: Emberi jogok Ausztriában és Izraelben. 2000. március 17.

²⁴ Aki másnak... Olvasói levél. 2000. március 23.

²⁵ Bencsik András: Mária oltalma. 2000. október 12.

az információ, hogy „a legtöbb budapesti ingatlant izraeliek vásárolják, hiszen rendkívül fontos a balliberális erőcsoportnak, hogy az izraeli térhódítás ne tudatosodjon a magyarokban.” Holott „folyamatosan zajlik az izraeli, valamint orosz, ukrán, grúz és örmény zsidó bevándorlás ingatlanhátterének megteremtése...” Majd felsorolás következik az izraeli tőkécsoportok budapesti és magyarországi ingatlanszerzéseiről és térnyeréséről.²⁶

A holokauszt és emléknapja

A holokauszt-emléknap „a magyar nemzeti öntudat másodlagossá süllyesztése.” „A vízcsapból is a holokauszt folyik, kiegészítve a magyar zászló megtiprásával... rasszizmussal, fasizmussal való riogatással.”²⁷

A „gusztustalanságig sulykolt” zsidó holokauszt-emléknap mintájára legyen emléknapjuk az első magyar „pogánynak nevezett” mártiroknak, akiket Szent István azért öletett meg, hogy az „ósi, igaz magyar hit helyett az idegen érdeket szolgáló római hitet ráerőszakolja a magyar népre”.²⁸

„Sajnos léteznek a holokauszt haszonélvezői... azokból az anyagiakból hasítanak ki apróbb-nagyobb részeket, amit a szerencsétlen, öreg, magányos, beteg emberek sohasem kapnak meg.”²⁹

Finkelstein *A holokauszt-ipar* című könyvével kapcsolatban idézet a BBC felkonferálásából: „Mi lehet nagyobb obszcenitás a holokausztnál? Nos, hatmillió áldozat kihasználása pénzügyi és politikai célokra. Legalábbis ez a tézise annak a könyvnek, amelynek szerzője itt ül.” Finkelstein „támadta a nemzetközi és amerikai zsidó szervezeteket, amelyek aljas és hamis vádakkal igyekeznek pénzt kizsarolni maguknak, de nem a valódi túlélőknek.”³⁰

A globalizmus, a nemzetközi zsidó tőke

„Orbán Viktor egy amerikai üzletemberekkel elköltött ebéden jelentette be egy új Széchenyi-terv elindítását... talán nem az új Birodalom képviselői előtt kellett volna bejelenteni a jó hírt.”³¹

²⁶ Kelemen Miklós: Betelepülők. Az izraeliek térnyerése Budapesten és Magyarországon. 2000. október 19.

²⁷ Arány- vagy országtévesztés. Olvasói levél. 2000. február 17.

²⁸ Nocsak. Olvasói levél. 2000. március 23.

²⁹ Minden címkézéstől és előítélettől elhatárolódom. Interjú Timár György kiscgazda képviselővel. 2000. március 30.

³⁰ Lovas István: Kádár: le a szemlélorojttal. 2000. augusztus 20.

³¹ A Széchenyi-terv. 2000. március 30.

„Míg korábban volt a kommunista ideológia, és csak az volt, most van a nemzetközi liberális 'globalista' ideológia, és csak az van.” A cikkíró felsorolja a liberális krédó elemeit (alkoholizmus, kábítószer, egyszülős családmódel, globalizáció stb.); a 12. pont: „A kisebbségek részére a pozitív diszkrimináció...” Mélyen fel vannak háborodva, „ha a zsidó vallást valaki negatív kontextusban emlegeti, de a katolikus vallásról csak az inkvizíciót tartják említésre méltónak.”³²

Soros „...célja az, hogy aláássa a társadalom alapvető intézményeit – állami intézményeket, egyházat, családot –, ...és amikor ezek az intézmények megrendülnek, akkor a felrobbantott tájon már sokkal könnyebben működik üzletemberként... Vannak, akik szerint a pénz hivatalos amerikai forrásból jön, mert könnyebb Soros hálózatát felhasználni” bizonyos amerikai külügyi célok érdekében. „Kevesen ismerik az amerikai 'filantróp' tevékenységeit, mint a kábítószeresek liberalizálása, az eutanázia támogatása... általában a zsidók vonzódnak hozzá és alapítványaihoz.”³³

Riporteri kérdés: „Érdekes, hogy sem Peter Tufót vagy Michel Lake-et soha nem hallottam bírálni az exkommunistákat vagy a balliberálisokat. Akkor sem, amikor 1994 és 1998 között alkotmányellenes lépéseket tettek, és terrorizálták a médiát, zárták be egyre másra a jobboldali csatornákat.”³⁴

³² Csörnyei Zoltán: A hülyítés fejezetei. 2000. április 13.

³³ Lovas István interjúja J. Sunleyval: Soros – rombolni a nyugati civilizációt. 2000. augusztus 10.

³⁴ Uo.

— VASÁRNAPI ÚJSÁG —

Az alábbi elemzés a minden vasárnap reggel jelentkező rádióműsor (Magyar Rádió, Kossuth, 6 órától 8 óra 30-ig) 2000. évi 52 adása alapján készült. Az alábbiakban 23 műsorrészből szerepelnek idézetek (a Zenés Kalendáriumot nem számoltam ide): elsősorban terjedelmi korlátok miatt nem idéztem minden megszólalásból. Az itt szereplő mondatok azonban nemcsak tartalmilag, hanem sokszor szóhasználatukat tekintve is lefedik a hiányzókat.

Zsidók a Zenés Kalendáriumban

A rádióműsor specialitása a „történetiség”, azaz az első műsorblokk, a Zenés Kalendárium, amely kerek évfordulók ürügyén válogat híreket a korabeli (80–90–100 évvel ezelőtt megjelent) újságokból; ezzel tematikusan is, hangvételben is megelőlegezi a Vasárnapi újság tartalmát. A zsidó vonatkozású témák állandó elemei a hírösszeállításnak, ahogyan a műsornak is. A kalendárium zsidóképe értelemszerűen azonos a korabeli sajtó, mindenekelőtt a Horthy-éra lapjainak zsidóképével.

Az észak-magyarországi szegény nép éhezésének és tömeges kivándorlásának Amerikába a nagymérvű galíciai bevándorlás az oka, s bár a korabeli hír nem nevezi meg a zsidókat, „idegenként” emlegeti őket: *„Ezek az idegenek nem hoznak pénzt magukkal a szomszédos Galíciából, ellenkezőleg, rajtunk akarnak meggazdagodni. A bevándorlók szatócsüzleteket és zálogházakat nyitnak, hiteleznek a szegény népnek, akik előre elköltik a termést, s aztán nem marad nekik télire semmi sem.”* (Január 30.)

A bíróság ízgatás, felség sértés, lázadás, gyilkosság bűnében találta bűnösnek Rabinovits József odesszai származású tisztviselőt, aki *„a kommün alatt Landler Jenő belügyi népbiztos helyettese volt”*. Hamis hírek terjesztése miatt őrizetbe veszik *„Ernst Rezső törökszentmiklósi kereskedőt”,* aki a románok kivonulásakor *„arra kérte a bukaresti katonai parancsnokot, hogy maradjanak még egy ideig a városban, mert a magyar lakosság a zsidókat bántalmazza.”* (November 26.)

A nyíregyházi rendőrség által kilakoltatott árdrágító idegenek *„galíciai illetőségűek”,* és a félreértések elkerülése érdekében a hír azt is közli, hogy *„az államrendőrség a kilakoltatást a zsidó hitközséggel karöltve intézi”*. (Március 26.)

A Romániából elüldözött zsidók gazdagok, hiszen *„jó pénzért megfizetett embercsempészek segítségével”* jönnek át a határon. Itt aztán *„szatócsboltot nyitnak, s melléje természetesen pálinka eladásra is engedelmet kérnek”*. Nemcsak a szegény sorsú magyar népet rontják meg, *„amely barmaival egy szobában*

lakik, és rövid idő alatt nemcsak pénzét, hanem testét is odaadja a pálinkáért”, hanem a környék földbirtokosait is, hiszen „az összes munkaerőt lefoglalják, ezért a környék földbirtokosai hozzájuk fordulnak majd, s ők 1 forint napi bérért odaadják a 4 piculáért fogadott embereket, mint rabszolgákat”. (Április 9.)

A zsidók titkos szövetségben segítik egymást: a Romániából jött bevándorlók ügyesen bujkálnak, „a nappalt félreeső helyeken töltik, és éjjel utaznak tovább, míg olyan helyre nem érnek, ahová már régebben jött atyafiaik meghúzódtak”. „A jövevényeket a rokonság rendszerint elosztja egymás között, de ők még ekkor is elég óvatosak, és addig nem mutatkoznak nappal, amíg a prémes sapkát és a kaftánt le nem cserélték más ruhára.” (Április 9.)

Veszélyes szélhámosok, akik hitsorsosaik (Vámbéri Ármin dr. egyetemi tanár és Hevesi Simon dr. főrabbi) közreműködésével fosztják ki „a bankokat, pénztézeteket, valamint a jómódú kereskedőket” (Rosenberg Miksa ügye). (Május 21.)

A főkapitány „a zsidó-lengyel énekeseket kitiltja” az orfeumokból: ezek „feslett lányok és komikusok”, akik erkölcstelen dalokat énekelnek a kávéházakban. (November 26.)

Zsidó témák a főműsorban

Az esetek egy részében a zsidó szervezeteken belüli ellentéteket kihasználva készítettek interjúkat a hatalomból kiszorultakkal, máskor saját műsorvezetőik vagy jegyzetíróik hozták fel a témát, ha pedig másként nem ment, „Postabontás” című rovatukban idéztek zsidóellenes, többnyire zsidóktól származó, tehát „eleve hiteles” hallgatói leveleket. A tavalyi 52 adásban 31-szer foglalkoztak explicit módon, tehát nem más témák kapcsán odavetett félmondatként a zsidókkal.

A zsidókról és az antiszemitizmusról

„...megszokhattuk, hogy magyarság és zsidóság viszonyáról egyfajtaképpen lehet csak szalonképesen beszélni. Úgy, ahogy a zsidóság nevében megszólalók azt elfogadják.”¹

„A hazaszeretetet, amit az egész világon Franciaországtól az Egyesült Államokig természetesnek vesznek, nálunk a sovinizmussal keverik össze.... A hagyományok újraélesztését, melyek más népektől megkülönböztetnének és melye-

¹ Franka Tibor interjúja Galambos Goldmann Tamással és Ács Gáborral: A zsidóság nevében. 2000. január 16.

ket az internacionalizmus jegyében leromboltak, most provincializmusnak bélyegzik. A keresztény eszményekhez való ragaszkodás antiszemitizmus."²

„...kinek érdeke az antiszemitizmus, beszéljünk magyarán... Annak az érdeke, aki a Holokauszt haszonélvezője, aki a zsebébe teszi azokat az anyagiakat, ami a Holokauszt kapcsán ilyen, olyan, amolyan formában uratlanná vált."³

Az erzsébetvárosi címerterv felkonferálása: *„A menóra a Larousse enciklopédia vonatkozó szócikke szerint egy bizonyos vallás szertartásai során használt hétágú gyertyatartó. A Larousse természetesen megnevezi az adott vallást, én is csak azért nem teszem, mert hovatovább nem tudom, hogy a szó pusztá kiejtése mikor bizonyul uszításnak, gyűlöletkeltésnek, kirekesztő cselekedetnek.*"⁴

A magyarországi zsidó vezetőkről, zsidó(nak tartott) értelmiségiekről

A magyar nemzeti értékeket nem fogadják el: *„Azt vallják, hogy egy zsidó csak baloldali lehet, nem lehet konzervatív, nem vallhat nemzeti értékeket.” „Egy skandináv házi gyertyát nem tudnak egy menórától megkülönböztetni, de ugyanakkor a magyar nemzeti értékeket képtelenek elfogadni.” „Agresszív, kisebbségvédő politikát folytató értelmiségiek.*"⁵

Sápszédők: *„Az elmúlt 50 év folyamán a... zsidóságra egy olyan élősdi gazember réteg nőtt rá, egy nemzetközi bűnöző banda, amelyik a kárpótlásokkal és a Holokauszt körüli manipulációkkal a kismizett zsidóság tömegeit teljes egészében sakkba tudta tartani. Ilyen zsidóknak a kárára és a szenvedéseiből az ördögsápot levevő személyek a Holokauszt-üggyvédek és a kárpótlási szervezeteknek a csúcavezetősége.” „Rovott múltú gengszterek.”⁶*

Volt bolsevikok: *„Én egy magyar zsidó vagyok... Ezért személyemben is érinttként teszem fel a kérdést: mikor lesz bátorságuk átvilágítani a MAZSIHISZ-t, amely a bolsevizmus fellekvára ma is?”⁷*

Pufajkások. Riporter kérdés: *„Ezek az urak levetették a pufajkát, és kipában járnak?”* Válasz: *„Nem tudok ellene tiltakozni.”⁸*

² Postabontás. 2000. január 23.

³ Franka Tibor beszélgetése Timár Györggyel: Tanúvédelem és kiszolgáltatottság. 2000. március 12.

⁴ Franka Tibor riportja: A megbélyegzett címer ügye. 2000. november 12.

⁵ Franka Tibor interjúja Galambos Goldmann Tamással és Ács Gáborral: A zsidóság nevében. 2000. január 16.

⁶ Uo.

⁷ Postabontás. 2000. március 5.

⁸ Franka Tibor beszélgetése Timár Györggyel: Tanúvédelem és kiszolgáltatottság. 2000. március 12.

Rágalmazzák Nyugaton az országot: Zoltai Gusztáv, Fischer Iván, Vásárhe-lyi Mária, Herczog Edit példája.⁹

Sakkban tartják az államigazgatást: A *Remény* című zsidó folyóirat közlemé-nye kapcsán, amelyben tudatják az olvasóval, hogy Goldmann Tamást *Vásárna-pi újság*-beli interjúja miatt a jövőben nem tekintik a lap munkatársának: „...sze-retnének leszámolni mindenkivel, aki a MAZSIHISZ és bűvkörében levőktől eltérő véleményt mer nyilvánítani Magyarországon... Meddig tűrik még a zsidó pol-gárok, hogy az Európai Unióba igyekvő országunkat egy kis bolsevista csoport, aki magát zsidónak tartja, az államigazgatást is sakkban tarthatja. Hiszen, ha zsidók felemelik szavukat ellenük, számíthatnak arra, hogy rájuk húzzák az anti-szemítizmus takaróját, vagy házi zsidónak, alibi zsidónak kiáltják őket.”¹⁰

A jelenlegi kormány ellenségei: „...ha valaki, mondjuk, szimpatizáns ezzel a kormánnyal, konzervatív és zsidó, és kikéri magának azt, hogy ezt a kormányt lépten nyomon leantiszemitázzák, akkor... rásütik az illetőre, hogy öngyűlölő antiszemita zsidó ...Minden eszközt hajlandók és képesek bevetni annak érdeké-ben, hogy ezt a kormányt, mint ahogy egyébként... Antall József kormányát is diszkreditálták, tönkretégyék, és ezek az emberek, akik ezekkel az eszközökkel operálnak, ezek az én értékítéletem szerint aljas gazemberek.”¹¹

Surányi Györgyről: „...ha valakiről látjuk, hogy nem a magyar érdekeket szolgálja, hát akkor miért tűrjük meg ilyen magas állásban? Miért hagyjuk, hogy ő építse ki magának a klientúrát ... beteszi az embereit, és azok pedig to-vább a sajátjukat. Szorul ki a magyar elem. Szorul ki a közéletből, a kulturális életből, a pénzülgéből, a kereskedelemből és a földből is.”¹²

Kárt okoznak a társadalomnak: a MAZSIHISZ kérjen bocsánatot a magyar-ságtól „azokért a kártéteményekért, melyeket hasonló feljelentéseivel [jelen esetben az ORTT Panaszbizottságánál] okozott az egész társadalomnak, az egyetemes emberi és a demokratikus szabadságjogok sérelmére.”¹³

Szellemi intifádát provokálnak. Ezért a műsor az ORTT-nek a *Vásárnap-i újság*-ot Bauer-ügyben elítélő véleménye miatt azt javasolja, forduljanak együtt a BBC-hez, döntse el az, „a *Vásárnap-i újság* milyen mértékben felel meg a köz-szolgálat nemzetközi normáinak. Előbb-utóbb ugyanis immár megálljt kell pa-

⁹ Lovas István jegyzete: Feljelentgetett ország. 2000. április 2.

¹⁰ Postabontás. 2000. május 28.

¹¹ Lakatos Pál beszélgetése Bayer Zsolttal: Falig érő liberalizmus. 2000. július 23.

¹² Lakatos Pál interjúja Csurka Istvánnal: Halványul a MIÉP-bélyeg. 2000. augusztus 27.

¹³ Postabontás. 2000. november 5.

rancsolni azoknak, akik Magyarországon folyamatosan mondvacsinált ürügyekkel szellemi intifádát akarnak kiprovokálni."¹⁴

A magyarországi zsidókról általában

Többségük „békében szeretne itt élni a befogadó nemzettel”, ám „bizonyos politikai érdekcsoportok... megpróbálják felhasználni a magyarországi zsidóság szellemi kapacitását, kapcsolati tőkéjét, saját politikai céljaik elérésére” – az SZDSZ-t nevesíti is az interjúalany.¹⁵

„90 százalékuk önmagát nem tartja zsidónak, és tulajdonképpen zsidónak sem nevezhető. Ők azok, akik általában az 5 vagy 10 ezer vallásos zsidóval szemben a hangulatot szítják: Auschwitzoznak, antiszemitáznak, akik 99 százalékban a volt MSZMP-nek a tagjai, és ma is a baloldalnak a legfanatikusabb hívei.”¹⁶

„...álljon itt tanulságul az egyik 20. századi zsidó gondolkodó, Achad Háan néhány sora. Idézem: 'Lehetetlen, hogy az állam szempontjából fontos dolgokban: a nevelésügyben, a jogban, a nyelvben, a vallásban a különböző népek egyszerre uralkodjanak. Ezért ezeken a területeken a kisebbség a többség döntését köteles elfogadni minden ellenvetés nélkül.' Nálunk az a helyzet, hogy a többség magyar és keresztény. Ellenvetni a demokrácia szabályai szerint persze lehet, de az valahányszor csak a bolha köhögése marad.”¹⁷

Magyarellenességükről

„...mindmáig elítélnék bennünket afféle világpolgárok, akiknek Magyarország nem több egy szállodánál, ahol éppen laknak. Elég szomorú, hogy gyakran éppen ők irányítják a közvéleményt.”¹⁸

Riporter kérdés: „Kun Bélának megbuktak, vitték magukkal a magyar értékeket, amelyek nem őket illették meg, de elvitték. 1989-ben Aczél György hová ment először? Bécsbe, és nem tudjuk, hogy üres kézzel ment-e vagy teli zsebbel, nem tudjuk, ha vitt ki valamit, az mikor kerül vissza, kinek kerül vissza, kinek a bankszámlájára, hova, mi lesz vele?”¹⁹

¹⁴ Lovas István jegyzete: Sajnálatos események. 2000. november 12.

¹⁵ Franka Tibor interjúja Galambos Goldmann Tamással és Ács Gáborral: A zsidóság nevében. 2000. január 16.

¹⁶ Uo.

¹⁷ Franka Tibor: Köszöntő. 2000. november 5.

¹⁸ Postabontás. 2000. január 23.

¹⁹ Lakatos Pál interjúja: Csurka István a magyar médiajövőről. 2000. március 12.

„A magyar főváros Szabó Dezső idejében... már elképesztő mértékben elmagyartalanodott. Itt már a magyar szellem nem nagyon volt otthon. Szinte mindenütt idegen származású emberek uralták a terepet... a probléma az, hogy ezek az idegen származású, idegen gyökerű emberek általában idegen érdekeket is képviselnek.”²⁰

„Mikor lesz már végre egy olyan magyar kormány, amely a magyar magyarság szemében szeretne jó fiú lenni? Itt tovább tart az a magyartalan, nemzetietlen vonulat, amely Szabó Dezső idejében is ugyanúgy kimutatható volt, mint ma, de Szabó Dezső idejében még nem volt ennyire cinikus és ilyen nyíltan szemtelen, mint most.”²¹

„Azt írja Szabó Dezső, hogy a kommunista, a szocialista, a forradalmár, zsidó, csak előharcosa, élő tankja a kapitalista-imperialista zsidóságnak, s győzelmük esetén meghamisítják a kommunizmust, megsemmisítik a szabadságot, szétörtenek minden szociális jogot, a proletárt csak vak eszköznek tűrik meg, s kommunizmusuk, szocializmusuk nem más, mint átmenet egy új, most már az egész faj szélesebb alapjaira fektetett kapitalisztikus viláгуралom berendezkedésére... A szabad versenyben... a magyar halálra van ítélve. Ezt nagyon jól tudják a mi ellenségeink, és éppen ezért minket állandóan szabad versenyes körülmények közé zavarnak” minket.²²

„...a nemzet lelkét, imádsággá magasztosult ünnepi művét a Bánk bánt a 'merániak' kései ügynökeivel meggyalázní...”²³

„...a neoliberais libertáriánus erők, vagyis az SZDSZ, MSZP köré csoportosult pénzligarchia elszámoltatása, felülvizsgálata, hatalomból való kiszorítása nem történt meg”, ezért kell a hatalomba a MIÉP. „Addig nem lesz magyar kibontakozás.” Azért nincs pénz a magyar fejlődésre, „mert feléli ez a pénzligarchia. Eltékozolja, kiviszi külföldre..., nem fizet adót, mert összefonódik a nemzetközi nagytőkével.” „Ha ilyen mértékben települnek be, vesznek ingatlant, földet... akármilyen módon idegenek, mi marad nekünk? A föld, ezt Palesztina példája mutatja, alapvető lélettér.”²⁴

Szentmihályi Szabó Péter írta a Szörényi-Bródy-féle rockopera librettóját, ám nevét levették a színpadról „Mert MIÉP-es, magyar ember.” „...egy ilyen

²⁰ Kerekes Szabolcs interjúja Szócs Zoltánnal: Emlékezés Szabó Dezsőre. 2000. június 11.

²¹ Uo.

²² Uo.

²³ László atya: A vasárnap üzenete. 2000. augusztus 27.

²⁴ Lakatos Pál interjúja Csurka Istvánnal: Halványul a MIÉP-bélyeg. 2000. augusztus 27.

kvalitású író egy mozdulattal félretesznek a liberálisok, akik... szétordítják a Bánk bán előadást is."²⁵

A Regnum Marianum-kereszt ledöntéséről: „*El fogok mindent követni, hogy vasárnap ez a kereszt a helyén álljon, és méltó alázattal boruljanak le ide a nemzet ellenségei és rabló gazdálkodói.*” „*Válmilyen csoportok... meg akarják akadályozni, hogy Magyarország nemzetközi helyét, méltó helyét elfoglalja... Nagyon tudatosan a külső képet rombolni akarják... a jelenlegi magyar polgári kormány tevékenységét lejárátják... azzal, hogy feszültségeket okoznak.*” *Holott a kormány „nem állíthat őrző-védő embereket minden [zsidó] sír mellé..."*²⁶

Az ORTT Panaszbizottságának véleménye szerint a Vasárnapi újság Bauer Miklósról szóló anyaga antiszemitizmust sugallt. Erre reagál a hallgatói levél: „*A MAZSIHISZ vezetőivel ellentétben nekünk... abból van elégünk, hogy egy vallási kisebbség vagy annak mondott csoport terrorizálja társadalmunk egészét... a leggátlástalanabb erkölcstelenséggel bélyegzi meg, gyalázza... a magyarságot.*"²⁷

Az erzsébetvárosi címertervriport lekonferálása: „*a VII. kerület 70 ezer lakosából 10-12 ezer az izraelita, a romák száma 15 ezer. Erzsébetvárosban számon tartanak még szerb, horvát, örmény, bolgár és német kisebbséget is. A keresztény lakosság számát 40 ezerre teszik.*"²⁸

Nemzetközi, világgazdasági befolyásuk

Szabó Dezső idejében „*...éppen az Antant volt a mi felügyeleti szervünk, aztán később Moszkva lett, most Brüsszel, New York és Tel-Aviv, tehát nekünk mindig vannak felügyeleti szerveink.*"²⁹

A magyar média hallgatott a legújabb izraeli-palesztin konfliktusról: „*Márpedig... a világgal szemben ilyen egységfrontot csupán egy csoport vélt vagy valós hatalma eredményezhet.*"³⁰

A Vasárnapi újság ugyancsak állandóan visszatérő témája a globalizáció, a nemzetközi tőke, a multinacionális bankok, cégek pusztító világ-, európai és magyarországi hatalma. A műsor ebben a kérdésben legfeljebb egy-két utalást

²⁵ Lakatos Pál interjúja Csurka Istvánval: Halványul a MIÉP-bélyeg. 2000. augusztus 27.

²⁶ Tótfalusi András helyszíni riportja. A ledöntött kereszt. 2000. november 5.

²⁷ Postabontás. 2000. november 5.

²⁸ Franka Tibor riportja: A megbélyegzett címer ügye. 2000. november 12.

²⁹ Kerekes Szabolcs interjúja Szócs Zoltánnal: Emlékezés Szabó Dezsőre. 2000. június 11.

³⁰ Lovas István jegyzete. 2000. október 15.

ejt el arról, hogy a jelenség mögött többnyire zsidók állnak („Magyarországon egy bizonyos országból származó áruházláncok a látszólagos verseny ellenére kartellmegállapodást kötöttek...”,³¹ illetve utalások Soros Györgyre), így csak a szélsőjobboldal bevett szóhasználatából, kódolt (szinonimákra épülő) beszédmódjából tudható, hogy milyen népcsoportból kerülnek ki a magyarságot (is) tönkre tevő nemzetközi pénzvilág képviselői.

Az SZDSZ és a zsidók kapcsolatáról

„Az SZDSZ-ben lévő zsidó származású prominens képviselőket azért nem tekin-
teném zsidóknak, mert ők személyiségi joguk alapján ezt kikérik maguknak...
Éppen ezért az ő fellépésük, amikor engem próbálnak megvédeni, gyakorlatilag
ez azt jelenti, hogy az én zsidó kultúrámat is ki akarják rekeszteni a társadalom-
ból. Számukra az az antiszemita jelenség, hogyha valamire azt mondják példá-
ul, hogy zsidó.”³²

Riporter kérdés, és idézet Bayer Zsolt könyvéből: „Magyarországon ma
egyetlen olyan párt működik legálisan, amelyben számon tartják a tagság faji és
vallási hovatartozását... amelyik imázsépítése során gondot fordít arra, hogy
vezetője ne legyen zsidó. A Szabad Demokraták Szövetsége egész működé-
se során sokat tett azért, hogy a magyarországi zsidóság félelmeit fenntartsa, és
gyűlöletet, ellentétet szítson zsidó és nem zsidó honfitársai között.”³³

„...én tudom, hogy az SZDSZ-esek különleges fajta emberek, akiknek per defi-
nitionem, mindig igazuk van. Tehát én csak igazat tudok adni Spira Veroniká-
nak, aki azt mondta, hogy a 600 ezer áldozat kevés volt.”³⁴

A holokausztról

A Pokorni-féle holokauszt emléknapról: „...bármilyen vallású és fajtájú áldozat
tisztetletet érdemel, így a magyar is.” A levélíró bizik benne, hogy „az ország ve-
zetői nem óhajtják a nemzetet ily módon megosztani.”³⁵

„Alig telt el azóta néhány évszázad, a Világ árjainak Nemzetközi kongresszusa
úgy döntött, hogy meg kell büntetni mindazokat, akik tagadják az árja faj fel-

³¹ Lovas István jegyzete A Hayek-társaságról. 2000. június 18.

³² Franka Tibor interjúja Galambos Goldmann Tamással és Ács Gáborral: A zsidóság nevében. 2000. január 16.

³³ Lakatos Pál beszélgetése Bayer Zsolttal: Falig érő liberalizmus. 2000. július 23.

³⁴ Lovas István felszólalása: Baráti körök országos találkozója. 2000. november 26.

³⁵ Postabontás. 2000. január 30.

söbbrendűségét. No, lett is belőle olyan holokauszt, mint annak a rendje! Most 56 év múltán aktuálissá vált a visszavágás. A Nemzetközi Zsidó Világkongresszus résztvevői egymást túllícitálva bizonygatták, hogy súlyos büntetést kell kapniuk a holokauszt-tagadóknak."³⁶

Haider európai elítélése mögött Izrael áll, „a kirekesztő, sovíniszta, nacionalista vallási állam”, amely „úgy gondolja, hogy a zsidóság most már megélhet pusztán a holokauszt emlékéből”.³⁷

„...kikérem magamnak, hogy sokan... meg merészeljék azt fogalmazni, hogy itt csak a holokauszt volt a bűn, illetve azt, hogy a holokauszthoz képest mindaz, amit a kommunisták a világban és jelesen Magyarországon elkövettek, az a holokauszthoz képest úgymond semmiség.”³⁸

³⁶ Báthory Gábor: Köszöntő. 2000. február 6.

³⁷ Lakatos Pál interjúja: Haider, ahogy Csurka István látja. 2000. február 13.

³⁸ Lakatos Pál beszélgetése Bayer Zsolttal: Falig érő liberalizmus. 2000. július 23.

CÍMERVITA ERZSÉBETVÁROSBAN

Budapest VII. kerülete – Erzsébetváros – MSZP–SZDSZ-es önkormányzata 2000 őszén elhatározta, hogy heraldikus szakember bevonásával címert tervezet a kerület számára. Az elkészült címerterveket – szám szerint négyet – kifüggesztették a polgármesteri hivatalban, abból a célból, hogy a kerület lakosai kinyilváníthassák véleményüket a javaslatokról. Erzsébetváros polgárai 2000. október 29-éig voksolhattak a címertervekre, s az előzetes elgondolások szerint az önkormányzat képviselőtestülete november 16-án döntött volna a kerület címeréről. A heraldika szabályai szerint elkészült címertervekben visszatérő motívumként megjelenítették a kerület névadójára – Erzsébet királynéira, egyúttal Árpád-házi Szent Erzsébetre – utaló stilizált (vörös) rózsát, továbbá a judaizmus egyik évezredes szakrális szimbólumaként ismert hétágú gyertyatartó, a menóra stilizált változatát (kék alapon ezüst menóra).

A Magyar Nemzet 2000. november 2-ai száma a „*címervita*” okaként, a képviselőtestületben „*komoly vitát kiváltó*” menórát, csupán mint „*Izrael állam egyik jelképe*”-t nevesíti. A Gidró–Pál szerzőpáros hivatkozott a kerületi MDF javaslatára, miszerint népszavazáson döntsenek a helyi polgárok a címer sorsáról. Megszólaltatják a Fidesz helyi elnökét, Hont Andrást, aki azon a véleményen volt, hogy a „*kerületnek nincs olyan történelmi hagyománya, amely a zsidó vallást teljes mértékben egybekapcsolná a helyi közigazgatással*”. Ugyanakkor hozzáfűzte, hogy az „*előterjesztés az antiszemita hangulatok gerjesztésére 'kiválóan' alkalmas*”, egyúttal pedig „*sértheti a többi felekezet tagjait*.” Megszólalt az erzsébetvárosi MIÉP elnöke, Varga Tibor, aki szerint a címerben vagy mindegyik „*jelentősebb felekezet*” jelképe szerepeljen, vagy pedig egyiké sem. Véleménye szerint Szabó Zoltán polgármesternek az volt a célja, hogy a „*különböző vallású polgárokat*” egymás ellen ugrassza.¹

A Magyar Fórum 2000. november 2-ai számában a címerügyben kialakult helyzetért a kerület polgármesterét tette felelőssé: „*Szabó Zoltán polgármester tehát olyan helyzetet teremtett, hogy a címerügyben nemsokára szavazó kerületi képviselő-testület és a polgárok meg sem tudják kerülni a zsidó állam és val-*

¹ Gidró–Pál: Címervita Erzsébetvárosban. Magyar Nemzet, 2000. november 2.

lás jelképét is magába foglaló menórát.” Ugyanakkor a cikkíró úgy tudja, hogy mind a négy címerterv Izrael nemzeti – kék-fehér – színeiben készült el.²

A Magyar Nemzet 2000. november 3-ai száma Szabó Zoltán polgármester szavait idézi, aki azzal indokolta a menóra címertervbe kerülését, hogy „*a városrész régóta a hazai zsidóság központja.*” A polgármester hangsúlyozta a címerben szereplő menóra stilizált jellegét, ugyanakkor kiemelte, hogy a címer kék-ezüst színösszetételének kiválasztása – a heraldikus álláspontja szerint – Erzsébet királynéra utal. Szabó Zoltán ugyanakkor megjegyezte, hogy értelmetlennek tartana helyi népszavazást kiírni a címer ügyében. A cikk ugyanakkor felidézi a kerületi ellenzék azon véleményét, miszerint az Izrael címerében szereplő szimbólumnak „*semmi keresnivalója egy budapesti kerület jelképén.*”³

Az első kommentárok egyikét Pihál György tette közzé a Magyar Nemzet hasábjain. Írásának elsőszámú célpontja Erzsébetváros polgármestere. Pihál a címerterveket egyszerűen provokációnak minősítette. A cikkíró ismeretei szerint a menóra nemcsak Izrael állama egyik jelképe, hanem „*a zsidó vallási szertartásokhoz használt hétvégi gyertyatartó*”, ami – vélekedett a cikkíró – szép is tud lenni, ha mind a hét gyertya ég benne. Írását azzal a javaslatral zárja, hogy a kerületben működő szerb, horvát, örmény és cigány kisebbségi önkormányzatok is megjeleníthetők lehetnének a címerben, mondván „*esetleg őket, boldogtalankat is bele lehetne szorítani Erzsébetváros címerébe.*”⁴

Szőcs Zoltán a Magyar Fórumban közzétett publicisztikája irányultságáról már a címválasztás – „*Szegyén és gyalázat*” – sokat sejtet. Véleménye szerint Erzsébetváros polgármestere „*cinikusan és agresszíven – vagyis demszkysen – egy zsidó szimbólumú címerrel szándékozik felváltani*” a kerület „*történelmi címerét*”. Szabó Zoltán tettét Szőcs „*nemzet ellen*” elkövetett „*gaztett*”-ként minősíti. Amikor pedig az önkormányzat épületében meglátta a véleményezésre kített címerterveket, amelyek „*Izrael hivatalos állami címerének jelképét és színeit játsszák át egy budapesti kerület jelképévé*” – „*Mi ez, ha nem klasszikus hazáurulás?*” –, nem más, mint az „*áldott emlékü Istóczy Győző*” jutott eszébe. Az az antiszemita pártalapító Istóczy, aki a 19. század utolsó harmadában „*előre látott mindent, de akire persze senki sem figyelt oda*”. Idézi is egyik 1878-ban elmondott képviselőházi beszédrészletét, melyben az antiszemita politikus úgy vi-

² Izrael felségjele Erzsébetváros címerében. Magyar Fórum, 2000. november 2.

³ Gidró Kriszta: Szabó Zoltán a kerületi címerrel. Magyar Nemzet, 2000. november 3.

⁴ Pihál György: Címeres ötlet. Magyar Nemzet, 2000. november 3.

zionált, hogy a magyar nemzet a zsidóságot teszi „*testamentumában*” a következő évszázadban „*általános örököséivé*”. Szöcs azzal toldja meg Istóczy szavait, hogy a „*jövevények*” „*állandó*”, „*titkos*”, „*araszoló, de szünet nélküli honfoglalás*”-a azóta is folyik. A kerületi polgármester ugyanakkor nem veszi figyelembe az erzsébetvárosi címerben szereplő „*ösi magyar*” heraldikai szimbólumokat – a Napot és a Holdat –, hanem „*kizárólagosan az elmúlt 100-120 év zsidó beözönlésének óhajt heraldikai kifejezést adni,*” aminek következtében „*nyíltan és hivatalosan zsidó kerületté*” nyilvánítják Erzsébetvárost. Szöcs véleménye szerint e „*magyarelles terv*” ellen minden MIÉP-esnek tiltakoznia kell, „*ugyanis aki nem tiltakozik ellene, nem MIÉP-es*”.

Szöcs Zoltán gondolatmenete ezt követően visszatér Istóczyhoz, mondván, az a „*tragédia*”, melynek kezdeteire éppen ő mutatott rá 1878-as parlamenti felszólalásában, az azóta eltelt időszakban „*a szemünk előtt válik visszafordíthatatlan valósággá, nemzetgyilkossággá*”. Szöcs az egész 20. századot „*egy idegen faj*” „*nemzetgyilkos*” offenzívájaként látja, amely „*átgondolt*”, „*megtervezett*”, „*végigkísérhető*” és végül „*kielemezhető*” módon valósult meg. E folyamatok értékelése egyetlen „*konzekvens következtetéslevonás*”-hoz vezérli mindazokat, akik Szöcshöz hasonlóan gondolkodnak: „*ez egy összeesküvés! Csakhogy már nem titkos, már egyre kevésbé indokolt az illegalitás, már nyíltan is összeesküdni ellenünk, amint azt a VII. kerület polgármestere teszi.*” E pontnál Szöcs elhagyja az Erzsébetváros határait, és az 1994–1998 közötti MSZP–SZDSZ kormányzat „*társadalmi károkozás*”-a „*tényeiről*” írt. „*Mit kell még elkövetniük ellenünk, hogy ... szép csöndesen odaszóljunk nekik, hogy eddig tartott a türelmünk, és elmagyarázzuk nekik, hogy hol a helyük ezentúl. Végül is mi vagyunk itthon, mi vagyunk többen, mi vagyunk a nemzet.*”

Cikke végén Szöcs ismételten visszatér a kerület polgármesteréhez, kijelentvén, Szabó Zoltán minden bizonnyal csak azért merte „*megkockáztatni*” a „*zsidó címeres akciót*”, mert „*nyilván komoly, jelentős helyekről kapott felszólítást, bátorítást*”. Meggyőződése szerint végül is az erzsébetvárosi címerügy nem az „*izgága zsidó etnikai túlbuzgóság*”-áról szól, hanem jóval többről van szó: „*...megismétlem: alaposan megszervezett kizsárolás folyik, amelynek végső tépje a Kárpát-medence birtoklása*”.⁵

⁵ Szöcs Zoltán: Szégyen és gyalázat. Magyar Fórum, 2000. november 9.

A Magyar Rádió november 12-ei Vasárnapi újság című műsorában a riporter, Franka Tibor az erzsébetvárosi polgármesteren kívül megszólaltatta a helyi önkormányzat egyik SZDSZ-es képviselőjét, Haán Györgyöt is. Felvezetőjében Franka kifejtette, hogy számára az erzsébetvárosi címertervekben szereplő menóra azt juttatta eszébe, mintha „*Izrael valamely városában, vagy megyéjének a címerében, zászlajában (...) mondjuk a turul madár szerepelne, merthogy igen sok Magyarországon született vagy Magyarországon élt zsidó él jelen pillanatban Izraelben*”.

Szabó Zoltán rádióban elhangzó véleménye szerint azoknak kellene indokolniuk álláspontjukat, akik úgy gondolják, nincs helye a menórának Erzsébetváros címerében. A polgármester ugyanis azt mondta, hogy a 18. századtól kezdve napjainkig markáns a zsidó lakosság jelenléte Erzsébetváros építészetében, gazdasági életében, mindennapjaiban s szokásaiban egyaránt. Ugyanakkor a menóra nem tekinthető kizárólagosan állami vagy vallási szimbólumnak, hanem a kerületben élő zsidó közösség egyik jelképének is felfogható. Az pedig nem hagyható figyelmen kívül a polgármester szerint, hogy a címertervekben szereplő rózsza arra az Árpád-házi Szent Erzsébetre is utal, akinek tiszteletére a kerületben egykor templomot emeltek.

Haán György önkormányzati képviselő kissé elhamarkodottnak ítélte a címerváltoztatás képviselő-testület elé vitelét, s a pártok között megszületendő konszenzus szükségességét hangsúlyozva felvetette, hogy a majdani címer szimbolikájának kialakításakor többféle, a kerületben élő vallási, etnikai csoport és réteg jelképe is figyelembe vehető.

A rádióműsor zárásaként Franka Tibor utalt azokra a sajtóban megjelent becslésekre, amelyek szerint Erzsébetváros 70 000 lakosából, mintegy 10-12 000 az izraeliták, míg 40 000 a keresztény felekezetűek száma. Ezen kívül nemcsak 15 000 roma él a kerületben, hanem jelen vannak a szerb, horvát, örmény, bolgár és német nemzeti kisebbséghez tartozók is.⁶

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége erzsébetvárosi csoportja nyilatkozatban tiltakozott a címertervek ellen. Véleményük szerint a tervek „*kellő körültekintés nélkül születtek, és a lakosok megosztottságához vezethet*”. Az aláírók – Spányi Antal, katolikus püspök, Virányi György, görög katolikus főesperes-parókus, Szirmai Zoltán evangélikus esperes, Végh Tamás, református lelkipásztor és Lukács Gyula, baptista lelkipásztor – ugyanakkor reményüket fejez-

⁶ Megbélyezett címerügy. Vasárnapi újság, 2000. november 12.

ték ki, hogy „*egyetlen egyház vallási jelképét sem szerepeltetik egyoldalúan a címerben*”.⁷

Az Ifjú Szocialisták Mozgalma sajtóközleménye „*nevetséges*” és „*elkeserítő*” törekvésnek tartja, ahogy a MIÉP és a vele rokonszenvező sajtó „*egy önkormányzati belügből országos balhét próbál csíholni*”. Ennek az „*antiszemita ihletésű*” vitának – folytatja a Zuschlag János által aláírt közlemény – egyetlen nyertese a MIÉP, míg egyetlen vesztese a „*magyar demokrácia*” lehet.”⁸

A Magyar Nemzet 2000. november 15-ei számában megjelenő írás beszámol arról, hogy a VII. kerület szocialista alpolgármestere, Hunvald György – Szabó Zoltánnal ellentétben – pályázatot íratna ki a címer elkészítésére. Ugyanakkor azt javasolta a kerületi pártok elnökeinek, hogy „*közmegegyezés alapján döntsenek a kérdésről*”.

Ugyanezen cikk hivatkozik az MTV M1-es csatornája A Hét című hírműsorára, ahol megszólaltatták a Magyar Heraldikai Társaság elnökét, aki azon a véleményen volt, hogy nem szerencsés ötven évvel az üldöztetés után zsidó jelképet felhasználni egy címer tervezése során, hiszen annak idején a megkülönböztetés jeleként egy másféle zsidó szimbólumot kellett a ruhán viselni. Ugyanakkor azt is elmondta, hogy a címertervekben szereplő rózsát „*nem lehet feltétlenül vallási jelképnek tekinteni*”, végezetül a kerületi polgárok konszenzusán alapuló megegyezés szükségességén kívül megemlítette, hogy az Erzsébetvárosban lakó zsidó és katolikus vallású lakosság együttesen sem alkotja a kerület többségét.⁹

A Magyar Nemzet két nappal később közölte Stefka István, Szabó Zoltán polgármesterrel készített interjúját. A riporter egyik kérdésében akként fogalmazott, hogy a kerületi címertervekben szereplő menóra „*a helyi lakosság önértékét sérti*”, ugyanakkor azt is figyelembe kell venni, hogy Erzsébetvárosban „*vallásos keresztények és nagy számmal romák is élnek*”. Szabó polgármester válaszában kifejtette, hogy egy címer „*történelmi motívumokból építkezik, nem az adott közösség vallási, etnikai, nemzetiségi összetételét hivatott jelképezni*”. Stefka következő megjegyzése arra irányult, hogy a menórán felül „*ötágú csillag*” is szerepel a címertervben. Válaszában Szabó elmondta, hogy az ötágú csillagnak nézett jelkép nem más, mint a rózsa motívuma. Stefkat nem győzte meg e válasz, ugyanis továbbra is azon a véleményen volt, hogy „*bárki*” ötágú

⁷ Menorás címerterv: egyházi tiltakozás. Népszabadság, 2000. november 15.

⁸ A menóra nem botránykő. Az Ifjú Szocialisták Mozgalma közleménye. MTI, 2000. november 15.

⁹ Gidró Kriszta – Pál Gábor: Folytatódó erzsébetvárosi vita. Magyar Nemzet, 2000. november 15.

csillagnak nézheti a rózsát, amúgy pedig az MSZP–SZDSZ-es többségű önkormányzat szavazata dönti el a kérdést. Nem lenne-e célravezető helyi népszavazás tartása a kérdésről? – vetette fel a riporter, amit Szabó azzal háraitott el, hogy eddig még nem került sor Magyarországon népszavazásra hasonló ügyből kifolyólag, amúgy pedig a képviselő-testületnek gyakorlatilag szabad keze van a lendő címer sorsát illetően.¹⁰

A Hetek című hetilapban Földvári Katalin írása a címervita kapcsán kitapítható antiszemita jelenségekre hívta fel a figyelmet. „*Paradox módon éppen az a felvetés antiszemita, hogy egy kisebbséget jelző szimbólum megjelenítése indulatokat szülhet, ha csak nem burkoltan üzenetet hordoz, miszerint ne lobogtassanak előttük vörös posztót.*” Földvári egyúttal azt is megemlíti, hogy a menóra nemcsak az ószövetségben – héber Szentírásban – fordul elő, hanem a Jelenések Könyvében is olvasható, azaz részét képezi az újszövetségi hagyománynak is.¹¹

Kelemen Miklós a Magyar Demokrata hasábjain fejtette ki véleményét. Kelemen Miklós Tormay Cecil Bujdosó könyvéből vett idézettel illusztrálta, milyen elhanyagoltnak látta az író a Dob és Rumbach utca környékét a századelőn, egyúttal mennyire idegennek érezte magát a pesti gettóban. „*Nem, tényleg nem kell menóra. Rosszabbnál rosszabb emlékeket ébreszt*” – zárta cikkét Tormay egykorú véleményével egyetértésben Kelemen.¹²

A címervita kapcsán kézenfekvőnek tűnik a heraldika mindenekelőtt való megemlézése, bár a tudományos értelemben vett címertannak vajmi kevés szerep jutott ebben a polémiában. Egy-két szempontból azonban mégiscsak releváns lehet a heraldika. Többször is felvetődött ugyanis, hogy nincs keresnivalója az Izrael állama hivatalos címerében szereplő menórának egy budapesti kerület címerjelképei között. Aki csak valamennyire is járatos a címertani irodalomban, az tudja, hogy – messzebb ne menjünk – a magyar királyok pajzsán, illetve a magyar államcímerben szereplő kettőskereszt (amelyet másképpen pátriárkakeresztnek és lotharingiai keresztnek is hívnak), Lotharingia címerében is szerepelt.¹³ A címertani vándormotívumok létezése – heraldikai szempontból – okafogyottá teszi az ezek kizárására irányuló bírálatokat.

¹⁰ Stefka István: Gyengül az MSZP. Szabó Zoltán a címer- és pártvitákról. Magyar Nemzet, 2000. november 17.

¹¹ Földvári Katalin: Erzsébetvárosi címervita. Hetek, 2000. november 18.

¹² Kelemen Miklós: A menóra és árnyékai. Magyar Demokrata, 2000. november 23.

¹³ lásd Bertényi Iván: Heraldika. In: A történelem segédtudományai. Szerk. Kállay István. Budapest, ELTE-BTK, 1986. 154.

Ugyanakkor az sem hagyható figyelmen kívül – a heraldika gondosan szabályozza –, milyen színekkel készültek a terézvárosi címertervek. A tervekben szereplő menóra kék-ezüst színösszeállítás nem egyezik meg Izrael államára utaló kék-fehér színösszeállítással.¹⁴

Feltűnő, hogy nincs konszenzus az idézett cikkekben a menóra jelentése körül, nem is szólva arról, hogy a tervekben hangsúlyozottan a menóra stilizált változata szerepel. A menóra a zsidóság, judaizmus több évezredes szakrális tárgya. A zsidó állam újjáalakulásakor, 1948-ban az olívaágakkal két oldalról közrevett menóra motívuma bekerült Izrael állama hivatalos címerébe. A hétágú menóra ugyanakkor nem tévesztendő össze a nyolckarú chanukkiával, amely Chanukka ünnepekor – és csakis akkor – használatos.

A címerterveket kommentáló írások egyik vissza-visszatérő sajátossága, hogy egyszer vallási, másszor pedig állami szimbólumként jelenítik meg a menórát. Ezen az sem változtat, hogy a riportalanyként sűrűn szereplő erzsébetvárosi polgármester, Szabó Zoltán többször is leszögezte, hogy a menórára közösségi szimbólumként, nem pedig vallási vagy állami jelképként tekintettek a tervezés során.

Egy-egy kommentár nem is annyira rejtett üzenete az Erzsébetvárosban együtt élő vallásfelekezetek és nemzeti, etnikai csoportok egymásnak ugrasztása.¹⁵ A VII. kerületi címertervek egyértelmű lejárátását célozza az az „*árukapsolás*”, miszerint nemcsak a menóra szerepeltetése kétséges, hanem az „*ötágú csillag*” megjelenítése is. Stefka István riportjában a rózsát következetesen ötágú csillagnak említi, ami kimondatlanul is utal a tiltott uralmi jelvény címerbe való „*becsempészésére*”.¹⁶

Nyíltan és öntudatosan vállalt antiszemita tartalmat és üzenetet hordoz – mérlegelendő, vajon mennyiben alkalmas gyűlölet keltésére, és közösség elleni izgatásra – Szócs Zoltán Magyar Fórumban megjelent írása. Erőltetetten, de annál céltudatosabban építi publicisztikájában a zsidó összeesküvés teóriáját, melyet történelmileg Istóczy Győző fellépésével legitimál. Az erzsébetvárosi címerügy Szócs számára nem más, mint az „*idegen fajú*” és „*nemzetgyilkos*” zsidóság (és csatlósai) Kárpát-medence feletti hegemonia megszerzésére irányuló összehangolt törekvéseinek egyik mellékes állomása. Hiányos történelmi ismeretekről árulkodó írása (hiszen pl. a zsidó lakosság nem az elmúlt 100-120 év-

¹⁴ Izrael felségjele Erzsébetváros címerében. Magyar Fórum, 2000. november 2.

¹⁵ Pílhál – Magyar Nemzet, 2000. november 3., Vasárnapi újság, 2000. november 12.

¹⁶ Gyengül az MSZP. Szabó Zoltán a címer- és pártvitákról. Magyar Nemzet, 2000. november 17.

ben telepedett meg Erzsébetvárosban, hanem emberöltőkkel korábban, még mielőtt Erzsébetváros önállósult volna Terézvárostól) nem riad vissza a nyílt fenyegetéstől sem: „*eddig tartott a türelmünk, és elmagyarázzuk nekik, hol a helyük ezentúl*”. Fontos eleme Szôcs publicisztikájának, hogy összekapcsolja az antiszemitizmust, a zsidóság ellen nyíltan meghirdetett küzdelmet a MIÉP törekvéseivel („...*aki nem tiltakozik ellene, nem MIÉP-es!*”).

TATÁR GYÖRGY
A PALESZTIN JELMEZ

Jobb- és baloldal politikai, társadalmi, gazdasági és – nem utolsósorban – kulturális szembenállása az európai történelem belső fejleménye. Az e tradíciók kialakította fogalmak, észlelési szűrők, értékelések és értelmezések többnyire tökéletesen használhatatlannak bizonyulnak a fölemelkedőben lévő harmadik világ jelenségeire, amely tény természetesen csak alig fejt ki hatást a világmédia által befolyásolt – s egyben e médiát befolyásoló – nyugati politikai elitekre. A jobb- és baloldal polaritásában gondolkodó nyugati szemlélet visszamenőleg sem képes világosan értelmezni például a Szovjetunió immár letűnt történetét, és végképp hiába törekszik saját fogalmait rávetíteni olyan politikai alakzatra, amilyen például az iráni iszlám „forradalom”, ahol e szemlélet újra meg újra arra kényszerül, hogy az egymással gyilkos hatalmi-vallási küzdelemben álló politikai erőknek a „mérsékelt” vagy „liberális”, illetve az „intranszigenz” vagy „antidemokratikus” jelzők szereposztását tulajdonítsa. A probléma magva ugyanis abban rejlik, hogy a harmadik világ a szó minden értelmében valóban „harmadik”: nyugatellenessége egyebek közt éppúgy nem jobb- vagy baloldali ihlettségű, ahogyan az európai múlt jobb- és baloldali kettősséget megelőző korszakai sem ezekből a forrásokból merítettek. Szaladin háborúi a közel-keleti kereszties királyságok ellen nem voltak sem a fejlődésükben megakasztott keleti népek harcai a gazdag Nyugat ellen, sem gyarmati felszabadító háborúk.

A világmédiák érdeklődésének tartósan a középpontjában álló közel-keleti konfliktus mintegy e fogalmi alkalmatlanság visszahatásként létrehozott a Nyugaton egy olyan politikai médianyelvet, amelyen beszélve a hagyományos jobb- és baloldal soha nem látott közelségbe kerültek egymáshoz. A hagyományos szélsőjobboldali antiszemizmus a baloldali, liberális Izrael-ellenesség érveiben saját szemléletének egy mérsékeltbb változatát ismeri fel, s így egyidejűleg képes hivatkozni rá, mint megerősítésére, s ugyanakkor támadni is azt, mint a zsidókkal szemben – képviselőinek személyes érdekelttségénél fogva – még mindig túl engedékeny propagandát. Az emberi jogok – zsidókkal szembeni – védelmében fellépő fasizmus persze csak látszólag új jelenség: a gyűlölt liberalizmus nyelvén történő kaján megszólalás pusztán egy tovább torzult változata annak a felvilágosodás nyomán egész Európában elterjedt gondolkodási modellnek, amelyet ironikusan úgy szokás jellemezni, hogy 1. gyűlölöm a zsi-

dókat, mert a kereszténység hamis tanait a zsidók szabadították a világra, és 2. gyűlölöm őket, mert elutasítják ezt a kereszténységet.

A mai zsidógyűlölő szélsőjobb ugyanezt a történelmi gyakorlatot folytatja immár a baloldali liberalizmussal szemben: egyfelől zsidó érdek-ideológiának tekinti, amelynek hamis tanai szétzilálják az „önérdekű” nemzetállamot, másfelől Izraelt mint a minden emberjogi liberalizmust semmibe vevő nemzetközi kalandorállamot bélyegzi meg. Ezen a ponton ez az új jobboldal ideológiailag a tág értelemben vett iszlám világ álláspontját osztja: szerinte a harmadik világnak ez a része a nemzetközi porondon jobb- és baloldal „közös” liberalizmusának a védelmében lép fel, ugyanakkor Izraelt és a „nemzetközi zsidóságot” mint a kereszténység és az iszlám közös eszményeire fenekedő kútmérgezőt jeleníti meg.

A magát baloldalinak vagy liberálisnak tekintő média úgy próbál szabadulni e kompromittáló társaságtól, hogy egyszerűen elhallgatja saját közönsége és ön-maga elől az európai jobboldal és az iszlám világ sajtójának azokat a közös „vadhajtásait”, amelyek túlságosan emlékeztetnek a klasszikus nyugati zsidógyűlöletre (vérvád, világ-összeesküvés stb.), erősen hozzájárulva így ahhoz a kialakuló képhez, amely szerint a demokratikus Nyugatnak és a – nehéz történelmi küzdelmek közepette állítólag szintén a demokrácia és a nyugati liberalizmus felé araszoló – harmadik világnak voltaképpen csak egy – világvészelyt jelentő – közös ellensége van: Izrael.

Ha egyedül a magyarországi sajtót méltatjuk figyelemre, amely – az egyetlen Hetek kivételével – minden szempontból súrlódás nélkül illeszkedik a nemzetközi média által használt „újbeszél” nyelvbe, itt is az a legfeltűnőbb és legdrámaibb jelenség, hogy jobb- és baloldal – persze a súlyos stíluskülönbségektől eltekintve – ugyanazt a nyelvet beszéli.

A 2000. szeptember végén elkezdődött és jelenleg is folyó „Al Aksza-intifáda” első három és fél hónapja során a jobboldali sajtóban soha, a baloldalin pedig jóformán soha nem derülhetett ki a napilapok olvasói, illetve a rádióhallgatók és tv-nézők számára, hogy a naponta ismétlődő – olykor több száz – összecsapás mindegyikét palesztinok kezdeményezik. A sajtó teljes spektruma (a liberális napilapoktól a szélsőjobboldali zuglapokig) már-már mániákusan hallgatott arról, hogy a Palesztin Autonómia területén – az oslói megállapodás értelmében – egyetlen izraeli rendőr vagy katona sem állomásozik (és ez az autonómia a palesztin népesség 94 százalékát jelenti), hogy ezért a támadó tömegnek ahhoz, hogy egyáltalán érintkezésbe kerüljön az izraeliekkel, el kell hagynia az autonómia területét, hogy rátámadhasson azokra a „megszálló” őrbódékra, amelyeknek jelenlegi helyét az oslói megállapodás aktuális fázisa jelölte ki,

aggályosan hosszadalmas, tékép fölötti tárgyalások nyomán, mindkét fél által aláírva.

Ezt az elhallgatást támasztotta alá folyamatosan a média egy sajátos „ragozástechnikája”: az összecsapások palesztin áldozatairól szóló híradások következetesen úgy jelölték meg a harcok helyszíneit, hogy pl. „izraeli katonák agyonlőttek egy palesztint Ramallahban”, „Gázában” stb. Erre a ragozásra hárult a feladat, hogy a szóban forgó városok az izraeli megszállás elleni harc helyszíneivé magasztosuljanak, jöllehet hét, illetve hat éve nem tartózkodik egyikükben sem izraeli megszálló erő. E „ragozott” városok kivétel nélkül a Palesztin Autonómia kizárólagos felségterületei, lakosságuk csak az autonómia területét elhagyva találkozhatott izraeli katonával.

Mindeközben sem a magyar bal-, sem a jobboldali sajtóban nem hagytak még csak nyomot sem azoknak a Nyugaton élő arab szerzőknek a tiltakozásai (például az amerikai arab Jozsef Farah), akik Arafatot a gyermekáldozatok cinikus média-felhasználásával, tudatos „mártír-termeléssel” vádolták, amelynek nincsen más funkciója, mint elfedni a belső palesztin, illetve a külső – többnyire liberális – világmérvélemény előtt, hogy 2000 nyarán Camp Davidben a palesztin fél elutasította az egyetlen történelmileg – talán – elképzelhető területmegosztást egy zsidó és egy palesztin állam között.

Ezzel kapcsolatban érdemes leszögezni, hogy a magyar médiában egyetlen olyan helyzetértékelés sem jelent meg, amely körültekintő módon legalább felvetette volna a kérdést, hogy vajon miért utasította el Arafat azt a békeszerződés-javaslatot, amely tartalmazta a nemzetközileg annyira kifogásolt telepek zömének a leszerelését, s az egyetlen elvileg elképzelhető megoldás lett volna két állam párhuzamos létezésére. Ebből következően nem merült fel egyetlen magyar sajtóbéli helyzetértékelésben sem az a kérdés, hogy miféle következménye lehet az izraeli béketárgyalási pozíciókra, ha nem tud a másik fél számára is elfogadható ajánlatot tenni.

A magyar sajtóból nem derülhetett ki, mert az csupán az izraeli jobboldal: az az a „béke ellenségeinek” érve volt, hogy az oslói megállapodást követő években a terror kétszer annyi izraeli életét követelte, mint annak előtte. Az új orwelli nemzetközi nyelven (amelyet az izraeli baloldal egyébként ugyanolyan folyékonyan beszél, mint a CNN) ők mindnyájan „a béke mártírjainak”, a „békefolyamat” szükséges és – sajnos – elkerülhetetlen áldozatainak minősültek. A híradásokból és helyzetértékelésekből soha nem derülhetett ki az sem, hogy a megállapodások és egyezmények kölcsönös megsértései – a dolog természetéből fakadóan – nem szimmetrikusak: Izrael, ha már egyszer feladott egy terüle-

tet, kizárólag az egyes megállapodások végrehajtásának késleltetésével tud reagálni arra, hogy a PFSZ kivétel nélkül minden ponton megsérti azokat.

Az izraeli baloldal kétségkívül súlyosan felelős abban, hogy mindenáron követett békepolitikája érdekében gyakorlatilag soha nem vetette fel belső vagy nemzetközi fórumok előtt a megállapodások palesztin részről történő szüntelen megsértését, szándékosan azt a látszatot kelteve így, mintha a szerződészegések nem volnának egyebek, mint az izraeli jobboldal akadémikuskodásai és hatalomra jutási kísérletei. A magyarországi liberális sajtó kizárólag ezt az izraeli baloldali érvelést visszhangozta, közel-keleti tudósítói rendre ennek az izraeli médiakörnek a legismertebb képviselői közül kerülnek ki (például a Népszabadságot rendszeresen tudósító Jehuda Lahav, akinek tudósítói tevékenységét mellesleg a szélsőjobboldali Magyar Demokrata leguszitóbb írásaiiban is „korrektnek” nevezi).¹

A honi sajtó minden kommentár és visszakérdezés nélkül veszi tudomásul, hogy a „Palesztina felszabadításáért” – minden szerződés és megállapodás ellenére – változatlanul fegyverrel folyó harcban kísérlet sem történik a felszabadítandó Palesztina földrajzi kiterjedésének meghatározására, vagyis annak végérvényes és egyértelmű deklarálására, hogy a területi követelés a zsidó állam határainál meg fog állni. Sajtónkban még utalások sem jelennek meg arra vonatkozóan, ha palesztin politikusi vagy médiamegnyilvánulások ennek kifejezetten az ellenkezőjét állítják: a jobboldali és a liberális sajtó egyöntetűen hallgatja el azokat a hivatalos és nyilvános palesztin állásfoglalásokat, melyek szerint a palesztin nép „jogos öröksége” a Földközi tengertől a Jordán folyó völgyéig ér.

Személyes beszélgetésekből tudom, hogy az esetek egy részében e jelenség-re újságíróink földrajzi tudatlansága a magyarázat. De nem magyarázható semmilyen tudatlansággal az azt a tényt övező hallgatás, hogy a Palesztin Autonomia területén nem készült még olyan térkép, amelyen Izrael megjelenne. Ha pedig olyan palesztin közleményről tudósítanak, amely szerint Izraelnek az 1967. júniusi határokra kellene visszavonulnia, akkor visszajutunk a már említett – s a sajtó által valamiért fel nem vetett – kérdéshez: hogy akkor miért utasította el Arafat Baraknak lényegében ezt tartalmazó Camp David-i békeajánlatát?

A magyar sajtó a liberális „újbeszél” nyelvet használja olyankor is, amikor a nemzetközi közösséggel együtt, valahányszor Izraelt tömeggyilkos merénylet éri, arra szólítja fel az országot, hogy „ne engedjen a békefolyamat mindkét ol-

¹ Molnár Balázs: Tikkun azt jelenti, gyógyítás, javítás. Egy San Franciscó-i rabbi humanus hangja Izraelről. Magyar Demokrata, 2000. november 9.

dalon megtalálható ellenségeinek”, és haladjon tovább az Oslóban megkezdett úton. Magyarul: ne engedje magát megtéveszteni attól, hogy lövik, hiszen ezt csupán a vele egyetértésben menetelő békeerők szélsőségei teszik, és nehogy visszalőjön, mert akkor maguk ezek a békeerők is tüzet nyitnak majd rá, a világ nemzetközi békeerőinek jóváhagyásától és támogatásától kísérve. Az, hogy Izrael a vele szemben engesztelhetetlenül ellenséges arab világot (magyarul jóformán sosem írják le: Egyiptommal a viszony csak abban az értelemben nevezhető békének, mint a két szuperhatalomé a hidegháború korszakában, Jordániával pedig egyedül a királyság Iraktól és Szíriától való félelme, s a dinasztíának az amerikai segítségbe vetett reménye tartja fenn), tehát hogy Izrael ezt az arab világot semmiképp sem akarja még egy, még a többinél is ellenségesebb állammal szaporítani, csak katonailag jól védhető helyzetből és jól garantált békeszerződés támogatásával, mindez a magyar sajtóban rendre mint a palesztin béketörékvések keresztvezése jelenik meg.

Jóllehet szinte minden nap megjelenik valamilyen hír vagy közlemény a Közel-Keletről, nem emlékszem, olvastam-e akár egyetlen olyan cikket is, amely az eljövendő palesztin állam Izraellel szembeni békés természetét legalább elvben megkérdőjelezte volna, vagy megpróbálta volna izraeli szempontból is szemügyre venni azt a kérdést, mi is a teendő, ha ez az új állam – más arab államok támogatásával – folytatja az izraeli területek elleni terrortámadásokat. Mintha ez a kérdés nem is létezne. Ha a Palesztin Autonómia már állam előtti korszakában sem tartotta be a terrorizmus felszámolásával kapcsolatos írott szerződéseit, miért tartaná be azokat immár szuverén államként? A liberális sajtó erre a kérdésre, amelyet explicite nem tesz fel, azt válaszolja, hogy a palesztin felkelés – a terror minden velejárójával együtt – valószínűleg nyomban abbamaradna, ha Izrael felszámolná a telepeket. Túl azon, hogy ez a válasz – mint mindig – tabuként hallgat arról a tényről, hogy az arab terror gyakorlatilag egykorú az államot megelőző nagyarányú zsidó betelepüléssel, de ráadásul még arról is megfeledkezik, hogy 2000-ben hónapokon át – az arab propagandát követve – nem a telepekkel, hanem Saron Templom-hegyi látogatásával indokolta a felkelést. Ez egyébként általános tendencia: a liberális sajtó rugalmasan követi a palesztin propaganda irányváltásait, s ha észre is veszi a váltást, nem tulajdonít jelentőséget neki, mert az Izraellel szembeni kritika minden változatát egyformán jogosultnak tekinti.

Amikor a magyar és a nemzetközi média – ebben is az iszlám világot követve – kétségeit fejezi ki Izrael béketörékvéseinek realitását illetően, nem akad olyan újságíró, baloldali sem, aki felvetné a kérdést, hogy akkor vajon 1993 óta miért vonul vissza lépésről lépésre az izraeli hadsereg – az egyezményeknek

megfelelően – az 1967-ben elfoglalt területekről. Talán lendületet akar gyűjteni ahhoz, hogy újra lerohanja azokat a helységeket, amelyekben egyszer már bent volt? Nem lett volna sokkal kézenfekvőbb nem kivonulnia? Ha pedig hét éven át a világ félrevezetése volt a célja, ezzel a feltevessel nem a szélső jobboldal világához érkezünk meg?

Az európai baloldali hagyomány romantikus ideálképe mindig is a hazug és elnyomó renddel szembeni lázadó, a felkelő, partizán vagy civil tüntető volt. Számára az elnyomást az egyenruhás, mindig „állig felfegyverzett” katona testesítette meg. A hagyományos jobboldali ideálkép éppen ellenkezőleg, a feszes egyenruhákban, díszszemlékben és a rend ellenállhatatlan erejének egyéb kellékeiben lelte örömét. A II. világháború és az azt követő társadalom-, illetve ideológiatörténet e két hagyományra új rétegeket telepített. A kommunizmus hatalmi befolyása alá került jobboldal eszményképében felbukkantak baloldali elemek: a szovjet hadsereg ellen küzdő civil utcai felkelő képe, míg a nyugat-európai baloldal éppen a szovjet (valamint kínai, vietnami stb.) haderőre ruházta a szervezett civil ellenállás, a „partizánhadsereg” dicsfényvel övezett örökségét. A harmadik világ, s azon belül az annak számos okból a Nyugathoz legközelebb eső része: az arab és iszlám világ, úgy jelenik meg, mint egy gigantikus jelmez-kölcsönző. A baloldal korábban egymásután öltötte magára a gyarmatosított és kizsákmányolt bennszülöttek, majd a Malcolm X vezette amerikai négernek, a Che Guevara vezette latin-amerikai gerillák és Ho Si Minh szabadságharcosainak a bolt mélyéről előturkált jelmezeit, hogy saját – partikuláris – életének összeméri jelentőséget tulajdoníthasson.

A jobboldal eszményképe egész idő alatt a mindennemű idegen elnyomás ellen küzdő naturalista-etnikai értelemben felfogott nép volt, amely azonban a nemzetközi kölcsönzőben sokáig nemigen talált magának megfelelő jelmezt, mivel – nem minden alap nélkül – idegenkedett a világ „népi felkeléseinek” gyanús baloldali és szovjet háttérétől. A nagy fordulópont a palesztin jelmez lehetőségének megjelenése volt: ez az a jelmez, amelyben első ízben fordul elő, hogy baloldal és jobboldal nehezen különböztethető meg egymástól. E jelmezt felöltve mindkettő a világgazdaságot uraló egyetlen szuperhatalom globális elnyomása elleni lázadónak tudhatják magukat: Izrael mint központi és közös ellenség szerencsésen egyesíti magában a démonizálhatóság jobb- és baloldali elemeit.

A baloldali és liberális szemlélő számára Izrael a palesztinok nemzeti önrendelkezéshez való jogának eltiprója, a megszállt területeken – és részben saját területén is – az egyetemes emberi jogok megsértője, imperialista szoldateszka, dél-afrikai típusú rasszista rezsim. Az Izrael elleni kritika mindig egyetemes emberi ér-

tékekkel esik egybe, az Izrael védelmében felhozott érvek pedig – mivel kizárólag az országnak és népének speciális helyzetéből fakadnak – mindig partikuláris, azaz az egyetemessel szemben álló apológiaként jelennek meg. Aki tehát politikai és ideológiai szerepléséhez a palesztin jelmezt ölti magára, az – a nyugati, zsidóellenes hagyományoknak megfelelően – magasabb és univerzálisabb szintet képvisel, mint az, aki az önvédelemről beszél. A baloldal fent említett ideálképe – a civil partizán – szempontjából a „tüntető” palesztin tömeg médiaképe felbecsülhetetlen: kődobáló – természetesen civil – gyerekek és asszonyok, parittyával lövöldöző és Molotov-koktélt hajító – természetesen civil – fiatalok, a tömeg védelme végett közvégyülő – zömmel szintén – civil fegyveresek. Abból a hagyományból kiindulva, hogy az elnyomottaknak joguk van a háborúhoz, az elnyomó ölése tehát elidegeníthetetlen emberi jog, az elnyomó viszont csak cselekszik, de nem támaszkodhat semmiféle jogra, így az önvédelmére sem, a liberális oldalon lényegében előállt az a helyzet, hogy minden erőszakos palesztin tüntetés vagy terrortámadás valamilyen módon része a „békefolyamatnak”, míg Izrael minden önvédelmi lépése vagy visszacsapása a béke akadály.

A jobboldal számára a palesztin jelmez valóságos megváltásként érkezett: az a tény, hogy propagandájukban korlátlanul támaszkodhatnak a baloldal és a liberalizmus egész Izrael-ellenes érvkészletére, megszabadítani látszik őket az antiszemitizmus öröklött vádjától. Magyarországon a Vasárnapi újság című rádióműsörtől a Magyar Demokratán át a Magyar Fórum cikkeiig minden zsidógyűlölő kirohanás ENSZ-határozatokra, legitim nemzetközi szervezetek deklarációira, nemzetközi, liberális médiák hírközléseire, az Amnesty International jelentéseire, az izraeli baloldal prominens – és magyarul nem tudó – tagjaival készült interjúkra (lásd a Shulamit Alonival készült interjút a Magyar Fórum címlapján, vagy a Magyar Demokrata már említett beszámolóját egy San Franciscó-i rabbi Izrael ellenes kirohanásáról),² a nyugati liberális sajtó cikkeire és közleményeire hivatkozó eszmefuttatással kezdődik. Az egyetlen – bár nehezen – tetten érhető hangsúlykülönbség a liberális és a jobboldali Izrael-kritikák között abban áll, hogy míg a liberálisok a palesztin jelmezt inkább mint az elnyomás ellen lázadó emberi jogalanyok öltik magukra, a jobboldalon mint a zsidók által a világon mindenütt üldözött népek egyike teszik ugyanezt. Csurka István Magyar Fórum-beli írásában,³ miközben meg-megújuló szójátékokkal dombo-

² Molnár Balázs: Tikkun azt jelenti, gyógyítás, javítás. Egy San Franciscó-i rabbi humanus hangja Izraelről. Magyar Demokrata, 2000. november 9.

³ Például Csurka István: Magyar szemmel. Magyar Fórum, 2000. július 20.

rítja ki, hogy még a tárgyalások színhelyéül szolgáló Camp David neve sem nélkülözi a zsidó asszociációkat („*Dávid Kemping*”, „*dávidtábor*”), a „*globalista pénzügyi rendszert*” közvetlenül azonosítja az Izraelnek juttatott amerikai segítségekkel. Ebből azonnal adódik a következtetés, hogy Izrael semmiképp sem akarhatja a békét, hiszen az megakasztaná ezt a pénzfolyamot, majd egy bekezdéssel később leszögezi, hogy természetesen Amerika és Izrael békére – és persze liberális demokráciára – akarja „kényszeríteni” az arab világot, hiszen ez a „*globalista*” kizsákmányolásnak a feltétele. Camp David a szemünk láttára válik a világkapitalizmus globális kizsákmányolásának Izrael ihlette centrumává, és innen már csak egy lépés – a cikk meg is teszi ezt a lépést – odáig, hogy a magyar fővárosban lakásingatlant vásárolni óhajtó izraeliek pusztán ugyanazt a cionista taktikát követik, ahogyan először telkeket vásároltak Palesztinában, majd amikor már nem adtak el nekik többet, hadsereggel foglalták el. Csurka gondolatmenete arra épül, hogy az arab–izraeli konfliktus „*a világpolitika és a globális üzlet kulcseleme*”. Ezt követi egy laza – hely- és időmegjelölés nélküli – utalás egy állítólagos titkos amerikai fegyverkísérletre, amelyen csak Izrael vehetett részt, s ahonnan még a NATO-szövetségeseket is kizárták. Izrael és Amerika így együtt, kettesben képviselik a glóbusz feletti uralmat. Majd az ideológia szó finom asszociációjaként egy – minden logikát tudatosan mellőző – utalás következik Leninre és a reformkommunizmusra, amit ugyan az olvasó nem ért világosan, de a célzás emléke követni fogja tovább olvasása során. Ám – mint megtudhatjuk – az arab világ még sincs „*teljesen vert helyzetben*”: „*mert most már vannak bűnös zsidók is, akik gyilkoltak*”⁴. Magyarul: mivel senki sem büntetlen, tökéletesen közömbös, hogy minek a nevében mit állítunk, kit mivel vádolunk, kit mivel társítunk.

A szélsőjobb valamennyi írása, így Csurkái is, hangütésében – de csak abban – a morális felháborodást képviseli: tartalmilag azonban a morál kizárólag az ellenfél mocskolásának egyik igen hatékony eszközét jelenti. Mivel az „ellenfél” morálisan maga is „szennyezett”, s az európai szellemi hagyományban az „igazsággal” a morálon keresztül tartották mindig is a kapcsolatot, e sajtó számára magának az igazságnak a fogalma vesztette el az értelmét. Valószínűleg e cikkek szerzői igen kevésbé érzékelik, milyen tömegű hazugság és ferdítés van munkásságukban jelen: hiszen mindezek a jelzők morális értelemben elítélő jelzők, amely elítélést azonban számukra semlegesíti a másik fél „bűnös” volta. Ha

⁴ Például Csurka István: Magyar szemmel. Magyar Fórum, 2000. július 20.

morálisan mindenki kárhozzáttható, akkor erkölcsi fogalmak mentén nem lehetséges tájékozódni a világban, akkor eltérés egyedül a hatékony és kevésbé hatékony hazugságok közt van.

Csurka szerint a hazai (liberális) sajtó arra használja a közel-keleti feszültséget, hogy „a szélsőségesek elleni uszítással” (bámulatos kifejezés) elterelje a figyelmet a magyarság égető kérdéseiről. Az égető kérdés természetesen „az idegen, a Camp David-i pénzügyi szempontok kielégítése”, valamint az amerikai-orosz „*globalista*” megegyezés az oroszországi zsidó menekültek Magyarországon történő letelepítéséről. Valószínűleg nem véletlen, hogy a palesztin területek elfoglalásával pontosan azt a három izraeli politikust vádolja (Ben Gurion, Samir és Begin), akik történetesen egyetlen négyzetcentimétert sem foglaltak el a megszállt területekből: ez a rejtett célzás – ha nem egyszerűen a tárggyal kapcsolatos elképesztő tudatlanságból fakad – magának Izrael államnak a területére vonatkozik. A mondat egyébként abba az összefüggésbe illeszkedik, amely a budapesti ingatlanok izraeli felvásárlásával foglalkozik. Itt nem egyszerűen emberi jogaikban sértett individuumok, hanem az egész magyar nép ölti magára a palesztin jelmezt.

Az Izraelre koncentráló antiszemitizmus külön útját járja az újabban tradicionalizmusnak nevezett szélsőjobboldali gnózis. A sumer–magyar rokonság e rasszista science-fiction irányának jeles képviselője Bencsik András, aki a Közel-Keletről „*Mária oltalma*” címmel írt cikket.⁵ A szöveg eleje elismerő szavakkal adózik a pápának abból az alkalomból, hogy II. János Pál Szűz Mária oltalmába ajánlotta a világot és az új évezredet. A szerző István király hasonló gesztusán át jut el Magyarországhoz, majd anélkül hogy ez ellen bármely magyar keresztény felekezet felemelte volna a szavát, mint tényt említi meg, hogy Mária „*alakjában egy elfelejteni nem tudott ősi istennő alakja dereng át*”.⁶ Az elismerés tehát annak szól, hogy a pápa „még egy lépést tett azon az úton, amely az elfelejtett gyökerek felé vezet”. Az igazi, mert magyar kereszténység számára a Madonna az ősidők istenségének női manifesztációja, akinek csiksomlyói tisztelete „*talán régebbi, mint a világ*”. Ezen a ponton tér rá a szerző a világ Izrael általi fenyegetettségére: az átmenetnek semmi egyéb logikai alapja nincs, csupán hogy a Föld valóban rászorul az Istenanya védelmére, hiszen a zsidók fékevesztetten öldöklnek a nem zsidókat. A szöveg zárszava a magyar nyilvános-

⁵ Bencsik András: *Mária oltalma*. Magyar Demokrata, 2000. október 12.

⁶ Uo.

sághoz fordul: akadályozzák meg az izraeli tőke beáramlását az országba, és döntsön népszavazás abban az ügyben, vásárolhatnak-e izraeliek honi ingatlant. A záró mondat felszólítja „*az isteni irgalmasságot*” bármilyen formában tisztelőket (vagyis a föld minden vallásának hívőjét), az „*igazságosságot más úton követők*”-et és „*a hinni nem tudó*”, de becsületes embereket (tehát a föld egyik vallásához sem csatlakozó ateistákat), „*hogy védekezzünk azok ellen, akik e szent elveket lábbal tiporják*”.⁷ Az emberiség kettéosztása világos: egyfelől a zsidók erkölcsileg emberalatti csoportja, másfelől a föld teljes lakossága.

A közel-keleti harcok kezdetén járta be az egész világsajtót az édesapja kezei közt halálos lövést kapott arab kisfiú képe. Félretéve most azt a kérdést, hogy aki két fegyveresen szembenálló fél közti tűzharc helyszínén reked, azt bármely életkorban találat érheti, a világmédiának ezúttal éppen liberális spektruma művelte azt, amit Magyarországon „kódolt” zsidózásnak neveznek. Egyszer sem mondta ki, de az állandóan visszaidézett képsorok sugallták, hogy az izraeli katonaság specifikus embertelenségének köze van ahhoz, hogy gyermekgyilkosságra kerülhetett sor.

Mindenki tudja, legalábbis a mi kultúránkban, miféle asszociációs sorokat indít el, ha kisgyermek hal meg zsidó kéztől. A világ sok-sok gyermekhalála közül ez az egy kimondatlanul is ennek köszönhetette „szenzáció” voltát: a magyar szélsőjobboldali sajtó a szemére is vetette (főleg Lovas István) a liberális sajtónak, hogy nem a jelentőségének kijáró súllyal foglalkozik ezzel az ügygel.⁸ Bencsik András pedig fenti írásában⁹ világosan meg is fogalmazta, mit „hagyott ki” a liberális sajtó: hogy „*a palesztin gyermek egyetlen bűne az volt, hogy nem született zsidónak*”. Itt már világosan rasszista motivációjú kivégzésről van szó, ahol a palesztinokkal szembeni „népirtás” a cikk második felében összefüggésbe is lesz hozva a Magyarországra áradó izraeli tőkével. A magyar nép magára húzza a megölt palesztin gyermek jelmezét is. Ennek megfelelően tárgyalta az eseményt Lovas István a rádió Vasárnapi újság című műsorában. Lovas az 56-os Deportálások Tényfeltáró Bizottságának közleményére hivatkozva tiltakozik az ellen, hogy a Strasbourgban menedékjogot kérő zámolyi cigányokat egy izraeli magánszemély támogatta anyagilag, mivel „*ennek jelenleg nincsenek meg*

⁷ Bencsik András: Mária oltalma. Magyar Demokrata, 2000. október 12.

⁸ Lovas István jegyzete. Vasárnapi újság, 2000. október 15., valamint Uő.: Elég volt! Magyar Demokrata, 2000. október 19.

⁹ Bencsik András: Mária oltalma. Magyar Demokrata, 2000. október 12.

a morális feltételei”, hiszen „*a zsidó államban a legsúlyosabb rasszista indíttatású atrocitásokat szenved el a palesztin kisebbség*”.¹⁰

A kisebbségüldözés képét egyébként a jobboldali sajtó nem utolsósorban azaz tartja fenn, hogy kivétel nélkül minden szövegében elmossa a különbséget az Izraelen belüli arab kisebbség és az államon kívüli, onnan fegyveresen támadó palesztin népesség között. E tudatos ködösítés eredményeképpen írhatja le például a már említett Bencsik András a Magyar Demokrátában, hogy „*A palesztinokat a zsidók (sic!) eddig is rendre megalázóan megkülönböztették és koncentrációs táborokba zárták.*”¹¹ Itt nyilván a menekülttáborokról van valójában szó, amelyek értelemszerűen nem lehetnek Izrael területén, hiszen a menekültek attól menekültek, hogy az állam határain túlra menekültek, ahol táboraikait éppen arab testvéreik létesítették. A morálisan motivált szándékos tudatlanságban azonban a jobboldali sajtó többnyire osztozik a liberálissal. Izrael államának verbális üldözése a jobb- és a baloldali médiában közös töről fakad: a fennmaradásra elszánt miniállam a Nyugat egyetemes történelmében első ízben nyújt ugyanis módot arra, hogy a zsidógyűlölet – látszólag legalábbis – ne egy kisebbség ellen irányuljon. Az igazságon kívül a tiszta lelkiismeret minden feltétele adott.

Izrael, a zsidók és az elhárítandó „*globalizmus*” direkt azonosítása néha néhez helyzeteket is teremt: a szélsőjobb antiszemitizmus kénytelen felháborodottan védelmezni a „*globális*” médiacentrumokat (CNN, BBC stb.) az őket egyoldalúsággal vádoló zsidó intézmények ellen. A probléma sajátos megoldást szül: Lovas *Elég volt!* című írásában a „*globális adókra*” és az egész mérvadó világsajtóra hivatkozva ítéli el a liberális magyar sajtót, mert az kisebbsíti a zsidó rémtetteket. A cikk a gyermekgyilkosságot az izraeliek magyarországi ingatlanszerzésével összekötvé zárul.¹²

A feltétlenül fölvetendő és megválaszolandó kérdés az, hogyan jön létre az általam orwelli „*újbeszél*”-nek hívott médianyelv,¹³ amelyet egyaránt beszél mind az arab világ – legalábbis a nyugati nyilvánosság jelenlétében –, mind a nyugati – és benne a magyar – nyilvánosság, valamint hogy mi lehet e nyelv funkciója. A médiának ez a nyelve a zsidó állam legitimitációját leépítő nyelv,

¹⁰ Lovas István jegyzete. Vasárnapi újság, 2000. október 15., valamint Uő.: *Elég volt!* Magyar Demokrata, 2000. október 19.

¹¹ Bencsik András: *Háborús bűn.* Magyar Demokrata, 2000. október 26.

¹² Lovas István: *Elég volt!* Magyar Demokrata, 2000. október 19.

¹³ Tatár György: *Arik, Izrael királya.* Élet és Irodalom, 2001. február 16.

amely egy nem túl bonyolult munkamegosztás során jön létre. A nyugati kultúrkörben elhelyezkedő szélsőjobb – az iszlám világ egészével karöltve – gyakorlatilag soha nem azt kritizálja, amit Izrael tesz vagy elmulaszt tenni. Nem cselekvéskritikával állunk szemben, hanem létezéskritikával. A létezéskritikának csak egyik jellegzetes megnyilvánulása a tökéletesen légből kapott „cselekvések” kritikája: az egyiptomi, majd az egész arab sajtót bejárta az a hír, hogy Izrael HIV-vírussal fertőzi meg az arab gyerekeket, vagy mérgezett édességet szór repülőről a palesztin játszótérre. Ennek magyar megfelelője Csurka rendszeres visszatérése a tiszaezslári vérvádra. A liberális média ezek közül „csak” az iszlám kultuszhelyekre kezelt emelő Izrael képét szokta átvenni, amire mellesleg még sosem volt példa. A József sírja nevű zsidó kultuszhely földig rombolása alkalmából a magyar szélső jobboldal sajtója egyszerre hivatkozott az európai felvilágosodásra és az iszlám ítéletére: a zsidók tévesen azonosítják a sírt József sírjával,¹⁴ miközben ugyanezek a híradások elmulasztják felvetni a kérdést, hogy vajon az iszlám hitelesen azonosítja-e Jeruzsálemet Mohamed mennybe emelkedésének színhelyével.

A jobboldali sajtó „kereszténységtaktikai” okokból, a liberális pedig felvilágosult „tudománytaktikai” okokból szinte soha nem érinti és ismerteti az arab háborús propaganda legmélyebb gyökerét: azt a nagy indulati mélységben megélt, az iskolától az elektronikus médiáig minden arab nyilvánosságot uraló, egyszerre politikai és vallási meggyőződést, miszerint a zsidóknak se történetileg, se kulturálisan, se vallásilag nem volt közük soha Palesztinához, sem Jeruzsálemhez, ahol mellesleg sosem állt semmiféle szentély. A Magyarországon jól ismert dákorumán kontinuitást itt a filiszteus-kánaánita-palesztin kontinuitás képviseli. Erről az állásponttól, amelyet idehaza a „szittyá Jézus”, ill. a „Jézus, a pártus herceg” típusú – megélenkült – könyvkiadás egészíti ki, Izrael pusztá létezésének sincs semmiféle legitimitása.

Az arabok és az európai jobboldal Izraellel szembeni létezéskritikáját egészíti ki az európai liberális baloldal Izraellel szemben hangoztatott cselekvéskritikája. Ez a helyi és világmédiákban, valamint a jószerivel megszámlálhatatlan elítélő ENSZ-határozatban (az ENSZ tagszervezeteiről és regionális szervezeteiről nem is szólva) kifejezésre jutó szakadatlan kritika formálisan ugyan szinte sosem vonja kétségbe a zsidó állam jogi legitimitását, de egyetlen alkalmat sem mulaszt el, hogy akkor és abban fejtse ki nemtetszését, amikor és ami-

¹⁴ Lovas István: Elég volt! Magyar Demokrata, 2000. október 19.

ben az arab oldal – és a szélsőjobb – egyben azt a legitimitást kérdőjelezi meg. Ezt a közös arab és jobboldali delegitimáló létezéskritikát a liberális média ugyan nem fogadja el, ám tökéletesen gondolatlanul teszi a magáévá mindazokat a konzekvenciákat, amelyek viszont e létezéskritikából fakadnak. A Nyugat nem azonosul azzal az arab hittel, hogy az iszlámot megelőzően Jeruzsálemben régészeti kimutathatatlán bármilyen zsidó jelenlét, de egyrészt hallgat ennek a hitnek a létezéséről, másrészt az ebből a hitből fakadó politikai következményeket viszont a magáévá teszi, és cselekvési programként kéri számon Izraelen.

Foglaljuk össze: a honi (és persze nem csak honi) liberális sajtó és a szélsőjobboldali, antiszemita sajtó között tökéletes összhang van abban a tekintetben, hogy a Közel-Kelet véres konfliktusának kizárólagos előidézője és fenntartója Izrael. A liberálisok szerint Izrael ezt nem a létezésével, hanem érthetetlenül intranszigen és hajthatatlan politikájával éri el, a szélsőjobb szerint szintén, ám ezt a politikát elválaszthatatlannak látja Izrael létezésétől. Nehéz ellenállni annak a benyomásnak, hogy a liberális oldalt ugyanennek a következtetésnek a levonásától pusztán valami, a holokauszt által hátrahagyott félszegség tartja vissza.

A Magyar Demokrata egyik számában Molnár Balázs¹⁵ tesz például említést arról a közismert tényről, hogy egykori zsidó terroristákból is lettek izraeli politikusok. Ez az állítás mint érv gyakran tér vissza a liberális sajtóban is, az arab terror súlyát kisebbitendő. A kétféle média közös kincse azonban a mély hallgatás arról, hogy a szélsőséges cionista szervezetek – főleg a britek ellen gyakorolt – terrorjának Ben Gurion vetett véget, törvényen kívül helyezve és katonailag megsemmisítve szervezeteiket (lásd például az Altaléna elsüllyesztését).

A palesztin jelmez tudatos felöltéséről tanúskodik Lovas István, amikor a Vasárnapi újság novemberi adásában,¹⁶ amelyben a műsor ellen tiltakozó zsidó szervezeteket „*megfélemlítési*” kísérlettel vádolja, így fogalmaz: „*megálljt kell parancsolni azoknak, akik Magyarországon ... szellemi intifádát akarnak kiprovokálni.*” A „megszálló” zsidó szervezetekkel szembeni szélsőjobboldali szabadságharc így azonosul a palesztin lázadással.

¹⁵ Molnár Balázs: Keleten a helyzet változik. Magyar Demokrata, 2000. október 26. A cikk mellesleg örömmel nyugtázza azt az – állítása szerint – új jelenséget, miszerint romlik Izrael nemzetközi megítélése, valamint hogy „*a honi baloldali sajtó sem siet már úgy kedvence segítségére, mint korábban*”.

¹⁶ Lovas István jegyzete: Sajnálatos események – avagy jogosítvány borús napokra és jegyzetírásra. Vasárnapi újság, 2000. november 12.

Izrael, illetve az Izrael mellett olykor kiálló szerzők médiahelyzete nem utolsósorban azért olyan zavarba ejtő, mert ha megfelelő érvekkel próbálnak szembeállni a jobboldal (és az iszlám) létezőkritikájával, akkor a magát – kritikájának hasonlóságánál fogva – szintén megtámadottnak látó liberális cselekvéskritika utasítja vissza felháborodottan az antiszemitizmus vádját, amit rövidesen nyomon követ a neonácizmus hasonló felháborodása is, amely úgy tesz, mintha maga is csupán cselekvést kritizált volna. A fasizmus még a liberális méltatlankodásból is hasznot húz: Izrael létezése feletti kritikáját – az antiszemitizmus vádjával szemben – cselekvéskritikának álcázza. Lemásolja a liberális felháborodást, és mivel a liberális sajtó meg sem kísérelti a helyzet átgondolását és saját felháborodásának kicsavarását a jobboldal kezéből, aggálytalanul engedi, hogy a jobboldali média a „közös” méltatlankodáson túl még egy lépést tegyen „mindkettejük” nevében: lám, a zsidók mindennemű kritikára az antiszemitizmus hajtogatásával felelnek. Az antiszemitizmus tehát rágalom. Quod erat demonstrandum.

Jobb- és baloldal e különös együttműködése eredményezi azokat a médiahelyzeteket, hogy amikor például az izraeli politikai cselekvés nem igazodik a közös jobboldali és arab létezőkritikához, nyomban lecsap a liberális cselekvéskritika, amely többek közt azért tud elfogulatlanságban tetszelegni, mert a munkamegosztás révén mindig képes magát csak cselekvéskritikának látni, hiszen a létezőkritikát más már elvégezte. Liberális cselekvéskritika és antiszemita létezőkritika – legalábbis Izraellel szemben – kimondatlan szövetségben állva, közösen hártják el a zsidógyűlölet vádját.

Az „arabfaló” és „tömeggyilkos” Saron mítoszának ugyancsak közös fenntartása mindenekelőtt azt a célt szolgálja, hogy az arabok előtt elködösítse azt a ténytet, hogy a táborokbeli (Szabra és Satila) gaztetteket arabok követték el, a Nyugat (mind a liberálisok, mind a jobboldal) számára pedig azt, hogy keresztények. Ezzel az erővel egyébként Churchillt németfalónak, Rooseveltet pedig japánfalónak lehetne nevezni. De itt jutunk el ennek a furcsa jelenségnek az egyik lehetséges történelmi funkciójához, hogy a Közel-Kelettel kapcsolatos „újbeszél”-t közösen beszéli a jobb- és a baloldal. A média – és ezen belül a baloldali és liberális média – legsúlyosabb felelőssége abban áll, hogy kimondott és kimondatlan történelmi analógiáin keresztül romboló hatást fejt ki az európai közszellem néhány olyan alapvető konszenzusára, amelyek – különösen a II. világháború óta – a nyugati erkölcsi-politikai identitás alapjait alkották. Az arab Közel-Keleten egyedül fegyvereinek erejénél fogva fennmaradni képes Izraellel szemben olyan elítélő nyelv használata, amelyet egyébként az európai konszen-

zus kizárólag a náci és egyéb tömeggyilkos rezsimekkel szemben szokott alkalmazni, nem csupán inflálja ezt a retorikát, de visszamenőleges hatással is van: segít lerombolni és átépíteni azokat a nácizmusra vonatkozó közmegegyezéseket, felbomlasztani azokat az igazságokat, amelyek Európát létezésre érdemesé teszik. A palesztin menekülttáborok több mint fél évszázados nyomorúságaiért kizárólag Izrael felelősségének felhánytorgatása például, amely mind a magyar liberális, mind a jobboldali sajtó állandó és közös témája, a be nem következett, de erkölcsileg jogosult lehetőségek világába csempészi a Közép-Európából elmenekült vagy elűzött németek erőszakos visszatérését „a közös német földre”. Nem is említem azt a hatást, amit a jogfejlődés alakulására gyakorolhat az a tény, hogy a Nyugat mind gyakrabban tesz magáévá – egyedül a Közel-Kelet vonatkozásában – olyan megegyezésekre és határozatokra történő arab hivatkozásokat, amelyek éppen a rájuk hivatkozó fél elutasítása miatt nem léptek soha érvénybe.

A II. világháború emléke – különös tekintettel a holokausztra – Jó és Rossz harcaként rögzült az erkölcsi emlékezetben. A jobboldal mindig is ennek az erkölcsi-politikai szerkezetnek a lebontásában és átszerkesztésében volt érdekelt, de a Szovjetunió fennállása idején erre kevés lehetősége volt. A Szovjetunió léte különös módon mérgezte az említett morális konszenzust: egyfelől mitizálta önmagát mint az abszolút Rossz legfőbb legyőzőjét, másrészt a jobboldal számára – joggal – éppen ő volt a „jók” szövetségének legsebezhetőbb pontja. Ráadásul a szovjet propaganda volt az egyik kezdeményezője annak a törekvésnek, amely a holokauszt sújtotta zsidóságot kiszorítani igyekezett a Rossszal szembenállók köréből. A Szovjetunió letűnte nyomán, valamint annak következtében, hogy a Szovjetunió – részben joggal – maga is a Rosszak közé süllyedt, egyre erőteljesebbé válik az a benyomás, hogy a világháború kora egyes egyedül „zsidó” szempontból tekinthető Jó és Rossz harcának. Vagyis aki a II. világháborút nem tekinti egyszerűen a háborúk egyikének, a holokausztot pedig a számtalan népirtás egyikének, az csak partikuláris önérdékét követő, és azt másokra kényszerítő zsidó lehet.

A „zsidó” szempontnak, ennek az utolsó akadálnak a leküzdésén dolgozik ma a palesztin jelmezt öltő európai jobboldal, globális méretekben az iszlám világ szövetségeseiként, s ebben a küzdelemben talál – öntudatlan – segítőtársra az ugyancsak palesztin jelmezt viselő dogmatikus liberalizmusban. A tény – hogy a baloldali liberalizmus a maga módján szekundál az arab világ és az európai szélsőjobb közösen vallott és hirdetett nem racionális, nem felvilágosult, nem polgári és nem demokratikus érvostromához, például azzal, hogy az arabok ra-

gaszzkodását a Templom-hegyhez jogos vallási-politikai igénynek tekinti, míg a zsidókét részint babonának, részint gyarmatosító imperializmusnak – ugyanúgy része Európa erkölcsi és szellemi önleépítésének, mint a gyilkos erők pusztá „szélsőségekként” való megjelölése. Ahogyan a bankrablás nem szélsőséges lopás, úgy a zsúfolt kávéházak vagy autóbuszok felrobbantása sem szélsőséges politizálás. Ez a fajta médianyelv utólagos visszahatásában alkalmas a holokausztot pusztán tudománytörténeti (tudniillik fajelméleti) tévedéssel kombinált politikai radikalizmusnak láttatni. Ezen az úton haladva az apokalipszis természeti katasztrófává válik.

A liberális média – a magyar is – a szükséges tudatosság híján Izrael és a Közel-Kelet kapcsán hozzájárul a világháború nyomán kialakult erkölcsi-politikai konszenzus egyes elemeinek az övével ellentétes interpretációjához. Ez a holokauszttal kapcsolatos európai egyetértés erodálódik azáltal, hogy mind a bal-, mind a jobboldal – teli torokból harcolva a „kettős mérce” ellen – kettős mércét alkalmaz. A legnagyobb probléma nem a kettős mérce erkölcsstelenségében – és részben butaságában – rejlik, hanem abban, hogy egyszer kizárólagos mércévé válhat.

MURÁNYI GÁBOR
„ŐK” ÉS „MI”

2000-ben az „ők” (vagyis körvonalazatlanul: a zsidók, a magukat akár felekezeti, akár világi alapon annak tartók, a zsidó származású asszimilánsok, valamint a többiek...) és a „mi” (vagyis a „nem zsidók”, vagyis körvonalazatlanul: a „magyarok”) megkülönböztetése ha azt nem is mondhatni, hogy polgárjogot nyert volna a közbeszédben, de valódi megütközést már nem keltett. Ilyen értelemben az ezredforduló utolsó esztendeje azonban nem 2000. január 1-jén, hanem 1999 augusztusában kezdődött. A Havi Magyar Fórumban ugyanis minden korábbi megnyilvánulásánál nyíltabban fogalmazta meg Csurka István addig sem nagyon burkolt antiszemitizmusát. A frankfurti zsarnokság című cikkében, miközben „a jelenlegi magyar kultúrpolitika kiválasztottjaiként” aposztrofálta a Frankfurti Könyvvásáron Magyarországot reprezentáló írókat, azt állította, hogy az azévi „fővendégről” a világ a szóban forgó alkotók közvetítésével azt tudja meg, hogy *„Magyarország egy kommunista, elzsidósodott, de ugyanakkor antiszemita ország, amelyiknek valamikor volt valamilyen kultúrája és irodalma, de most már az a néhány németül beszélő ember írja a magyaroknak a roman-t, az essay-eket és az Erziehung-okat... Frankfurtban a magyar irodalom holokausztja történt meg... Ha azt a néhány egykönyves díszgojt nem tolnák maguk előtt, akkor át lehetne festeni a cégért, és az egyik sajtós könyv címe alapján lehetne elnevezni a magyar pavilont. Kint lesz ugyanis a Das Jüdische Budapest című mű...”* Az egyebek mellett a sajtókamara elnöki és Szálasi kormánybiztosi posztját betöltő Kolosváry-Borcsa Mihály nyomdokába lépő Csurka olvasói pontosabb eligazítását segítő, a könyvvásári lista bizonyos neveit szintén kurzíválta.¹

Az augusztusban nyomdafestéket látott szöveg szeptember végén, október elején robbant, szerzők sora jelezte „megdöbbenését”, elutasítását. *„Ami engem illet, én nem vagyok nagyon hepciás, higgadt, magyar úr, macskakörömben, és inkább érdeklődéssel, mint megvetéssel nézem az emberi aljasságot. Az új tíz évünkben is sok ilyet lehetett látni, ez a dolgok rendje. De ez a kurzívált névsor*

¹ Kolosváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. (Stádium 1943.) című összeállításában olvasható a következő: *„Figyelem! ... A dől (cursiv) betűkkel szedett munkák iránya és szerzője zsidó vagy zsidóbarát.”*

túltesz mindenem... Minden végzet valahol kezdetét veszi.” – kommentálta a magyarfórumos régi-új „találmányt” Esterházy Péter.²

Ekkor már a magyar társadalom túl volt a Kövér László-indukálta „zsidókérdésvitán”, mikor is a Fidesz elnöke 1999 júniusában egy színházi fórumon kifejtette, pontosabban – Elek István miniszterelnöki főtanácsos értelmezésében – „*futó megjegyzést*” tett, hogy „*a polgári kormánynak nem lenne szabad átengedni a szellemi, politikai szélsőségeknek... a zsidókérdéssel való foglalkozást*”³. Az időközben a Heti Válasz című hetilap szellemi irányítójává is előlépett Elek István nyílt levelében az „ők és mi” gondolat szalonképességét hangsúlyozta, mondván „*vitathatatlan, hogy a rendszerváltozás évtizedében a zsidókérdés a magyar közélet fontos témája. Sőt, ha a véleményformáló értelmiségi réteg vitáiból ítélünk: az egyik legfontosabb. Igen, a zsidókérdés, mondom még egyszer, határozottan. Mert Magyarországon volt, van és a belátható időben lesz is zsidókérdés.*”⁴ Amellyel aztán más miniszterelnöki tanácsadók, illetve kormánybiztosok foglalkozni is kezdtek.⁵

„*Nincs mit megbeszélni*” – jelentette ki az „ők és mi” szemléletet európaiatlannak és vitára alkalmatlannak tartó cikkében Bruck András, konstatálva, hogy „*a zsidókérdésről átmenetileg most lezárult, de bármely pillanatban fellobbanni kész polémia ... csupán a szellemi visszatükröződése annak, ami csöppet sem titokban, éppen csak elhallgatva, letagadva »kint az utcán« évek óta folyik... Abban, hogy Magyarországon ma ilyen esetek viszonylag sűrűn megtörténnek, immár azokat a kormánytanácsadókat is jó adag felelősség terheli, akik hónapokon át arról igyekeztek meggyőzni a közvéleményt, hogy az auschwitzi népirtás a történelem felejthető mozzanata, továbbá, hogy beszélni kell a zsidókérdésről...*”⁶

² Patriótagyakorlatok. Ungárise közbevetés. Élet és Irodalom. 1999. október 8.

³ Elek István: Nyílt levél a Magyar Hírlap főszerkesztőjének. Kövér László miniszter és a zsidókérdés. Magyar Hírlap, 1999. augusztus 16.

⁴ Ugyanott.

⁵ Lásd például Schmidt Mária nyilatkozatait, írásait – „Más ügyekről szoktam a miniszterelnökkel beszélni”. MaNcs. 1999. november 4.; „Holocaustok” a XX. században. Napi Magyarország, 1999. november 13., és ugyanazon a napon a Magyar Hírlapban is –, valamint Hankiss Ágnes Kis magyar zsidókérdés című eszmefuttatását. Magyar Nemzet, 1999. november 17. Akár a kormányzópárt félvisszafordulataként is értékelhető az, hogy 2000. január közepén – nem sokkal későbbtől a pártelnöki poszt várományosaként is megnevezett – Pokorni Zoltán fideszes oktatási miniszter nyilvánosságra hozta azon elképzelését, hogy a magyarországi középiskolák a következőkben minden évben tartsanak holokausztemléknapot.

⁶ Népszava, 2000. február 2.

A Csurka által megteremtett példa követendőnek látszott, s az írott sajtóból átvándorolt a közszolgálati Kossuth rádió reggeli hullámhosszára is. A Vasárnapi újság című műsor állandó jegyzetírója, Lovas István – egyébiránt a Magyar Demokrata valamint a Napi Magyarországgal egybeolvasztott Magyar Nemzet igen termékeny munkatársa – május közepén csokorba szedte azokat az eseteket, cikkeket, nyilatkozatokat, amelyek szerinte...

S itt meg kell állni, hiszen az elhangzott jegyzetben nincs, nem volt összefoglaló vélekedés. Lovas olyan, a nyilvánosság előtt már ismert eseteket sorolt fel, mikor is a névsorba szedettek valahol külföldön rossz, legfőképp „*antiszemita hírért*” keltették Magyarországnak. A néhány perces jegyzet rezüméje pedig így hangzott: „*Soroljuk fel tehát az elhangzott neveket: Vámos Miklós, Tamás Gáspár Miklós, Haraszti Miklós, Herczog Edit, Fischer Iván, Eörsi István, Fehér Klára, Vásárhelyi Mária, Tom Lantos, Kertész Imre és Bródy János. Azok a polgárok, akik mindezt végképp megunták, kezdenek mind hangosabban egy furcsa [sic!] kérdést feltenni és a lehetséges válaszon töprengeni. Mely kérdés így hangzik: mi ezekben az emberekben a közös? A Vasárnapi újság a választ keresi. Persze meglehet, a hallgatók talán tudják. Netán a szél is susogja már.*”⁷

Aczél Endre a Népszabadság másnapi számában – a „*Nem vagyunk gyerekek, ugyebár: ha elolvasunk egy névsort, rögtön tudjuk, hogy aki a neveket egymás mellé állította, mit feltételez, illetve mit vél tudni az illetők származásáról*” kitétel után – már „*hangos kurziválásnak*” minősítette a „*leplezetlen zsidózást*”.⁸ A rádióadás elhangzása után három nappal Csurka – lapja belső vezércikkében – így kommentálta a történeteket: „*Lovas összeszedte az utóbbi idők liberális újságírói által elkövetett hazugságokat, attól a Vásárhelyi Mária által gyártott, már nemcsak undorodást, hanem valóban félelmet is keltő állítástól kezdve, hogy Magyarországon olyan újságírók működnek, akik az ő zsidó bőréből lámpaernyőt akarnak készíteni, addig, hogy a jelenlegi kormány valójában ezeket pártfogolja*”, és az osztrákokat is ezért fogadja szeretettel. Lovas cikkére a Népszabadságban Aczél Endre válaszol, és felrója neki természetesen, hogy antiszemita, mivel a cikke végén fel meri tenni a kérdést, hogy mi a közös az általa felsoroltakban. Aczél megválaszolja: Lovas szerint az, hogy a megnevezettek és idézettek mind zsidók, s mivel Lovas esze erre a srófra jár, ő antiszemita. Ez pedig olyan bűn, ami felmenti őt – Aczél – attól, hogy azt is megvizsgálja, igazak-e az állításai.”⁹

⁷ Lovas István jegyzete. Vasárnapi újság. Kossuth rádió, 2000. május 14.

⁸ Aczél Endre: Közszolgálati zsidózás. Népszabadság, 2000. május 15.

⁹ Csurka István: Magyar szemmel. Magyar Fórum, 2000. május 18.

Öt nappal később Elek István – hivatali funkciói jelzése nélkül, magánemberi minőségében – írt a vihart kavaró esetről a Magyar Nemzetben. Előljáróban leszögezte, hogy *„Aczél felettébb elfogult az efféle ügyekben. Lovast pedig gyakran vádolják méltánytalanul. Többek között az antiszemitizmussal is... Ez-úttal azonban – teszi hozzá Elek – sajnos igazat kell adnom Aczélnek. Ha van értelme ennek a kifejezésnek: »zsidózás«, ez az. Nem nyílt zsidózás, ahogy Aczél írja, hanem csupán áttételes, lebegtetett, sejtetésben, célzásban megvalósuló... Ha megkérdeznék Lovas Istvánt, hogy valóban azt hiszi-e: származási okokkal magyarázható a felsorolt urak és hölgyek joggal kifogásolható magatartása, meggyőződésem szerint visszautasítaná a feltételezést.”*¹⁰

Lovas a rádióműsor elhangzása után egy héttel a Magyar Nemzetben válaszolt támadóinak, pontosabban csak Aczélnek, merthogy az Elek által írottakra érdemi reagálása nincs. Egész oldalas cikkében ezt kérdezi: *„Vajon elképzelhető-e, hogy én a »zsidókra« gondoltam akkor, amikor ezt a névsort összeállítottam? ...Amikor arra gondoltam, hogy a felsoroltakban van valami közös, ösztönösen egy olyan jelzőre gondoltam, amit nem akartam kimondani azon egyszerű oknál fogva, hogy Csúcs László emiatt már veszített pert a jelzővel megvádolt rádiósok ellen. (Ennek az írásnak a kedvéért: az összetett szónak van egy tagja, amelyik »árujáról« szól.)”*¹¹

A válasz nélkül hagyott Elek újabb jelentéstani töredéknaplót fogalmaz. Adigi állandó publicistájának írását azonban a Magyar Nemzet nem közölte, ezért a miniszterelnöki főtanácsadó rovatával – olvasói tiltakozások miatt csak egyetlen alkalomra – átköltözött a Magyar Hírlap hasábjaira, s ott fejtette ki: *„...arról beszélek, ha Lovas szavait nem antiszemita előítélet diktálja, amit én alapos okkal feltételezek, mi értelme annak, hogy provokálja a nyelvpolitikai erőteret, előhívja az ismert reflexeket.”*¹²

Ezt a többek által „késeinek” gondolt felismerést Elek, cikkének tanúsága szerint korántsem az önkritika szándékával fogalmazta meg, a hatalomgyakorlók nyelvpolitikai erőterébe a „zsidókérdés” taglálása ugyanis változatlanul belefért. Mint az a júniusi fővárosi ügyészségi határozat is, amely a már említett,

¹⁰ Elek István: Jelentéstani töredékek. A teljes magyarság kulturális integrációja. Magyar Nemzet, 2000. május 20.

¹¹ Lovas István: Válasz Aczél/Acsády Endrének és Elek Istvánnak egy jegyzet ügyében. Magyar Nemzet, 2000. május 22.

¹² Elek István: Jelentéstani töredékek. Lovas Istvánnak és R. Székely Júliannának. Magyar Hírlap, 2000. július 3.

A zsidókérdés magyarországi irodalma című Kolosváry-Borcsa Mihály-kötet fél évszázaddal későbbi kiadásáról – a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége vezetőinek feljelentésének jogértelmezésével ellentétben – úgy gondolta, hogy az nem sérti a hatályos törvényeket. *„Nyilasi Gyula, a Fővárosi Főügyész-ség osztályvezető ügyésze ... megtagadta a nyomozást... indoklása szerint a törvény nem egyszerűen a gyűlölet keltését, a gyűlölet felébresztését rendeli büntetni, hanem a gyűlöletre uszítást, amely – túl azon, hogy durva visszaélés a véleménynyilvánítás szabadságával – nem más, mint az erőszak érzelmi előkészítése. Az uszítás ... olyan kijelentés vagy kijelentések sorozata, amelyek döntően nem átgondolt, ésszerű, tudatosított indokokból, hanem »indulatból vagy primer ösztönökből fakadó ellenséges, ártó megnyilvánulásokat igyekeznek kiváltani«. A határozat nem vitatja, hogy a szóban forgó könyv antiszemita és durván rasszista kiadvány. Az ügyész is elismeri, hogy a könyv megjelentetése sokakban ellenérzést válthat ki, de – állapítja meg – a „gyűlöletre uszítás említett tartalmi elemeit nélkülözi”. Ezért »nyomozás elrendelésére büntetendő cselekmény hiányában nincs lehetőség«.*¹³

Az ezredforduló éve abban is fordulatot hozott, hogy a listázás, a számbavétel felélesztett régi-új gyakorlata a második-harmadik megjelenéskor már felhördülést sem váltott ki. A Magyar Demokrata kétrészes „leleplező cikket” adott közre az év őszén, arra hívta fel olvasói figyelmét, hogy *„Izraellel kiterjedtek és szerteágazóak gazdasági kapcsolataink. Tízéves távlatban veszélyes Izraellel ilyen baráti viszony, hiszen ezzel a világ harmadát kitevő arab világgal kerülhetünk szembe.*¹⁴ A veszély felvázolása után a különféle zsidó gazdasági behatolások taglálására tért át a cikk szerzője, majd az első rész végén a „Magyarországon az 1990-es évek közepétől jelen lévő izraeli Ofer Brothers” szállodaipari befektető-csoport és az izraeli tőkével szemben „bénult” magyar közigazgatás tevékenységét kárhoztatta. E felvezetés végén pedig ott a listás következtetés: *„(...) A HVG azért számolt be az Ofer-Brothers-ről, mert szerkesztői, rovatvezetői, például Schreiber György, Weyer Béla, Artz Judit, Heimer György, Pető András, Vásárhelyi Júlia vagy Lindner András, Muck Tibor, Bánkuti András tudatában valószínűsíthetően az izraeli gazdasági térhódítás kívánatos, legjobb esetben is csak semleges.*¹⁵

¹³ Cz. G.: „Antiszemita, de nem uszító.” Ismét kiadták Kolosváry-Borcsa Mihály könyvét. Népszabadság, 2000. július 5.

¹⁴ Kelemen Miklós: Betelepülők 1. Az izraeliek térnyerése Budapesten és Magyarországon. Demokrata, 2000/41. (október 12.)

¹⁵ Uo.

A cikk második részében folytatódott a számbavétel, ekképpen: *„Szabó Zoltán, Budapest VII. kerületének polgármestere, a Horn-kormány SZDSZ által felkért MSZP-s művelődési államtitkára 800 millió Ft-ért a Gozsdudvart szintén izraeli kézre játszotta át. A nyertes árjé Jom-Tov, a Magyar(!) Ingatlan Kft. tulajdonosa lett. Ez újabb példa a származásalapú kapcsolatépítésre és a haza kiárusítására.”*¹⁶

A megcsillagozott erzsébetvárosi polgármester – aki a múlt év vége táján szorgalmazója lett annak, hogy a legnagyobb európai zsinagógának helyet adó Erzsébetváros címerébe jelképként bekerüljön a menóra is – a szélsőjobb támadásainak célpontjává vált. Korántsem teljes körű támogatottságú ötletéért lehaáarulózták, s a Magyar Fórum cikkírója a következő, a félelemkeltés stációjáig érkező konklúzióra jutott: *„Nem tudom, hányan leszünk, akik minden lehetséges módon protestálni fogunk a magyarellenes terv ellen, de én mindenképpen. Szememben ez a cinikus próbálkozás vízvázasztó: aki nem tiltakozik ellene, nem MIÉP-es!... Mit kell még elkövetniük ellenünk, hogy tömeges méretekben is észhez térjünk, és szép csöndesen odaszóljunk nekik, hogy eddig tartott a türelmünk, és elmagyarázzuk nekik, hogy hol a helyük ezentúl. Végül is mi vagyunk itthon, mi vagyunk többen, mi vagyunk a nemzet. Még mindig mi, és – groteszk módon – ezt ők nálunk sokkal jobban tudják és érzik. És félik, állítom.”*¹⁷

¹⁶ Kelemen Miklós: Betelepülök 2. Az izraeliek térnyerése Budapesten és Magyarországon. Demokráta, 2000/42. (október 19.)

¹⁷ Szócs Zoltán: Szégyen és gyalázat. Magyar Fórum, 2000. november 9.

SCHWEITZER GÁBOR
„MAZSIHISZTÉRIA”

Az elmúlt években egyre gyorsuló ütemben sorra jelentek meg ismert antiszemita kiadványok reprint kiadásban a hazai könyvpiacra. Csak néhány példa: reprint kiadásra került a tiszaezslári vérvádper ügyésze, Bary József emlékirata, Bartha Miklós *Kazárföldön* című pamfletje, az amerikai autógyáros Henry Ford – utóbb a szerző által visszavont – műve, *A nemzetközi zsidó*, Bosnyák Zoltán néhány munkája, s az egyik leghírhedtebb antiszemita fércmű, a „*Ción bölcseinek jegyzőkönyvei*” új kiadása.¹ (Függelékünkben részletes listát közlünk a reprintben megjelent antiszemita könyvekről.) E kiadványok megjelenése – egyebek mellett – jogi, elsősorban alkotmányjogi és büntetőjogi kérdéseket is felvetett. Miként egyeztethetők össze az alkotmányos alapjogokkal e kiadványok? Meddig terjed a véleménynyilvánítási szabadság, és honnantól kezdve valósul meg a közösség elleni izgatás tényállása? A felmerülő kérdésekre nemcsak az Alkotmánybíróság, hanem a joggyakorlat is kereste, illetve keresi a választ.²

Az 1999-es év folyamán a Gede Testvérek Bt. gondozásában jelent meg Kolosváry-Borcsa Mihály eredetileg 1943-ban kiadott *A zsidókérdés magyarországi irodalma. A zsidóság szerepe a magyar szellemi életben. A zsidó származású írók névsorával* című munkájának reprintje. A több mint 300 oldalas kiadvány első harmadában a szerző történeti fejtegetései olvashatók a zsidókérdés és az antiszemitizmus magyarországi múltjáról s jelenéről, míg a következő – a kötet nagyobbik hányadát kitevő – részben tematikus fejezetekre bontva a zsidókérdés bibliográfiáját bocsátja közre.

E műveket Kolosváry-Borcsa háromféleképp osztályozta: vastagított betűvel szedette a „magyar és antiszemita” irányultságú műveket, míg kurziválva azon munkákat, amelyek szerzője „zsidó vagy zsidóbarát”.³ A kötet utolsó 24 oldalán

¹ A jelenséghez lásd Nyerges András Reprint antiszemitizmus című írását, *Heti Világgazdaság*, 1999. november 13.

² A véleménynyilvánítási szabadság értelmezéséhez lásd például a 30/1992. (V. 26.) AB határozatot, a gyűlöletre uszítás értelmezéséhez pedig a Legfelsőbb Bíróság Legf. Bir. Br. I. 1062/1996. sz. iránymutatását (In: *Bírósági Határozatok*, 1997/4. szám, 257–260.)

³ Kolosváry-Borcsa Mihály: *A zsidókérdés magyarországi irodalma. A zsidóság szerepe a magyar szellemi életben. A zsidó származású írók névsorával*. Stádium, 1943. Új kiadás, Gede Testvérek, 1999.

a „*zsidó származású írók névsora*” olvasható, oly módon, hogy csillaggal jelölték a kikeresztelkedetteket, míg zárójelben az írók eredeti családnévét közölték.⁴

Kolosváry-Borcsa munkáját elfogultsággal nem vádolható tudományos elemzés is egyértelműen az antiszemita kiadványok közé sorolja. „Kolosváry-Borcsa mintegy összegzi az antiszemita történetfelfogást, vagy ami talán pontosabb megfogalmazás, összegyűjti mindazokat a gondolatokat, gondolattörödékeket, ítéleteket, előítéleteket – a vaskos félreértelmezéseket és hamisításokat is beleértve –, amelyeket a magyar történetírás, irodalom és publicisztika az elmúlt majd kétszáz évben felhalmozott... Az ő írása talán a legrendszerettebb, legstrukturáltabb szöveg, amely a *magyarországi zsidóság történetét antiszemita szempontból* bemutatja és értelmezi.” – olvassuk Gyurgyák János közelmúltban megjelent monográfiájában (a kiemelés az eredeti szövegben szerepel).⁵

A Kolosváry-Borcsa kötettel kapcsolatos jogi eljárás akkor vette kezdetét, amikor 2000 márciusában a MAZSIHISZ közösség elleni izgatás büntetőjogi tényállásra hivatkozva feljelentést tett a Legfőbb Ügyészségnél a könyv megjelentetése ellen, kérve az ügyészségtől a könyv kiadásának s terjesztésének betiltását, illetve annak kezdeményezését.⁶ A feljelentés arra is utalt, hogy az előbbi tényálláson kívül a könyv reprint kiadása kegyeleti és személyiségi jogokat is sért, ugyanakkor a diszkrimináció tilalmába is ütközik a kötetben közölt „*A zsidó származású írók névsora*” miatt.

A Legfőbb Ügyészség a következő hónapban illetékesség okán a Fővárosi Főügyészségre szignálta a feljelentés kivizsgálását. Az ügyben eljáró hatóság 2000. június 13-án bűncselekmény hiányára hivatkozva nyomozást megtagadó határozatot hozott.⁷ A határozat megállapította, hogy a könyv megjelenése nem alkalmas a közösség elleni izgatás bűncselekményének megállapítására. Az in-

⁴ Kolosváry-Borcsa Mihály: *A zsidókérdés magyarországi irodalma. A zsidóság szerepe a magyar szellemi életben. A zsidó származású írók névsorával.* Stádium, 1943. Új kiadás, Gede Testvérek, 1999.

⁵ Gyurgyák János: *A zsidókérdés Magyarországon.* Budapest, Osiris, 2001. 401. Kolosváry-Borcsa történetelméleténél Gyurgyák a zsidó különállás tételét, továbbá a zsidó összeesküvés teóriáját tartja különösen hangsúlyosnak (Uo. 402–403.). Gyurgyák ugyanakkor azt is hangsúlyozza, hogy Kolosváry-Borcsa számára a cél „*nem egyszerűen a magyarországi zsidóság disszimilálása, hanem teljes kiküszöbölése a magyar nemzet testéből.*” (Uo. 410.)

⁶ Dr. Egri Oszkár, a MAZSIHISZ ügyvédje rendelkezésemre bocsátott néhány, az ügyvel kapcsolatos MAZSIHISZ beadványt, továbbá a Legfőbb Ügyészség, illetve a Fővárosi Ügyészség eljáró szervei leveleit s határozatait, amelyeket ezúton is köszönök.

⁷ Fővárosi Főügyészség NF. 4761/2000 sz. határozat

dokolás szerint ugyanis – hivatkozással az Alkotmánybíróság jogértelmezésére – közösség elleni izgatás esetében „a büntetőjogi felelősség lényeges szűkítése következett be, a ’tényállás csak a legveszélyesebb magatartásokra’ terjed ki, azon magatartásokra, amelyeknek következtében a büntetőjog igénybevételére csak a legvégső esetben, a köznyugalom, a társadalmi rend és béke megzavarásának reális veszélye esetén van lehetőség”. A közösség elleni izgatás megvalósulásához ugyanis nem elegendő a gyűlölet keltése, hanem az is szükséges, hogy a cselekmény gyűlöletre uszítson. A feljelentést kivizsgáló ügyészi hatóság értékelése szerint jelen esetben a könyv megjelentetése ugyan „sokakban ellenérzést válthat ki, de a gyűlöletre uszítás említett tartalmi elemeit nélkülözi”.

A MAZSIHISZ 2000. július 3-án azzal a kéressel fordult a legfőbb ügyészhez, hogy vizsgálja felül a Fővárosi Főügyészség határozatát, és rendeljen el nyomozást (e kérelmet más, folyamatban lévő ügyekre is kiterjesztették). A beadvány arra hivatkozott, hogy az Alkotmány nemcsak a véleménynyilvánítási szabadságot oltalmazza, hanem hasonló értelemben nyilatkozik az emberi méltóság védelméről. „*Még hozzá olyan összefüggésben – olvasható a beadványban –, hogy az emberi méltóság védelmében akár a véleménynyilvánítás szabadsága is bizonyos fokban korlátozható.*” A MAZSIHISZ jogi megoldást sürgetett, aminek elmaradása vagy eredménytelensége esetén kilátásba helyezte, hogy az Európai Közösség államaihoz továbbá a nemzetközi közvéleményhez fordul.

A legfőbb ügyész válaszában arról tájékoztatta a MAZSIHISZ-t, hogy vizsgálatot tartanak a „*közösség elleni izgatás, a nemzeti jelkép megsértése, valamint az önkényuralmi jelképek használata miatt*” indult ügyek tárgyában, mely vizsgálat egyaránt kitér a feljelentések elbírálási gyakorlatára, a nyomozások megszüntetésének törvényességére, továbbá a vádképviselési gyakorlatra.⁸ Három ügyet külön is nevesített (zsidó polgárok elleni gyűlöletből fakadó cselekmények, illetve olyan cselekmények, amelyek célja a zsidó polgárok elleni gyűlölet felkeltése), amelyekben 1997–1999 között vádemelésre került sor. Egyúttal arról biztosította a MAZSIHISZ-t, hogy az „*ügyészség az Alkotmány és a vonatkozó törvények előírásait megtartva következetesen el fog járni minden olyan hatáskörébe tartozó ügyben, ahol bűncselekmény gyanúja, illetve alapos gyanúja merül fenn*”.

A MAZSIHISZ nyomozás megtagadása elleni panaszának a Fővárosi Főügyészség 2000. augusztus 24-ei határozatában helyt adott, és a BRFK Vizsgá-

⁸ Legfőbb ügyész NF. 2370/2000-II.

lati Főosztályát bízta meg a nyomozás lefolytatásával.⁹ A határozat indokolása azonban nem a közösség elleni izgatás bűncselekményének gyanúja, hanem az adatkezelésre vonatkozó normák megsértése miatt rendelte el a nyomozást. „[A]ki a személyes adatok védelmére vonatkozó jogszabályban meghatározott adatkezelése során tudomására jutott különleges adatot jogellenesen nyilvánosságra hozza, büntettet követ el.” – hivatkozott a határozat a Btk-ra. Ilyen különleges adat birtokába jutott az új kiadást vállaló Gede Testvérek Betéti Társaság, amely kiadó – immáron adatkezelőként – a nyilvánosságra hozatal előtt nem szerezte meg az érintettek, avagy jogutódjaik hozzájárulását. A bűncselekmény alapos gyanúja tehát a különleges személyes adatokkal visszaélés miatt állapítható meg. A határozat ugyanakkor azt is megemlítette, hogy a nyomozás során mód nyílik a közösség elleni izgatás vizsgálatára is. (Információnk szerint az ügy e kötet 2001 nyári lezárásakor, közel egy évvel a nyomozást elrendelő határozat óta, vizsgálati szakban tart.)

A nyomtatott sajtóban a Kolosváry-Borcsa könyv – és a feljelentés – kapcsán megjelent írások egy része megütközéssel fogadta 2000 júliusában, hogy a Fővárosi Főügyészség bűncselekmény hiányában megtagadta a nyomozást közösség elleni izgatás tárgyában. Mészáros Tamás Népszavában megjelent cikke az ügyészi indokolás uszítást definiáló azon mozzanatát elemezte, amely azt hangsúlyozta, hogy az uszítás olyan kijelentés, amely „*indulatból vagy primer ösztönökből fakadó ellenséges, ártó megnyilvánulásokat igyekszik kiváltani*”.¹⁰ E megfontolásra figyelemmel Mészáros azt a következtetést vont le, hogy ezen értelmezés szerint „*uszítani ugyan lehet, csak arra kell vigyázni, nehogy az ember indulatból tegye*”, majd befejezésül hozzáfűzte, hogy a közszolgálati televízió reggeli műsorában Csurka István és Schuster Lóránt „*nyájasan és megfontoltan uszítottak*.”

A MIÉP hetilapja, a Magyar Fórum 2000. október 12-ei számában MAZSI-HISZTÉRIA címmel Szócs Zoltán vette pártfogásába Kolosváry-Borcsa emlékét és immáron rendőrségi nyomozás tárgyává tett könyvét.¹¹ Cikkét már csak amiatt is érdemes szemügyre venni, mert igencsak szelektív és tendenciózus Kolosváry-Borcsa életútja s az inkriminált kiadvány ismertetése és értékelése tekintetében.¹²

⁹ Fővárosi Főügyészség NF. 4761/2000/3-II.

¹⁰ Mészáros Tamás: Uszítani csak megfontoltan. Népszava, 2000. július 8.

¹¹ Szócs Zoltán: Mazsihisztéria. Magyar Fórum, 2000. október 12.

¹² E visszásságokra és torzításokra is rámutat György Péter cikke: Igen! könyvegetők vagyunk... Népszabadság, 2000. november 3.

Szöcs célpontja a MAZSIHISZ elnökének tudott Zoltai Gusztáv (valójában a hitközség ügyvezető igazgatója), aki, ha tehetné minden év december 6-án ismételtén „*hóhérkéze*” juttatná Kolosváry-Borcsát.¹³ Miután ezt nem teheti – folytatta Szöcs – „*Zoltainak nem maradt más, mint (...) emlékének a módszeres kiírtása*”. A cikk szerzője úgy tudja, hogy a Országos Magyar Sajtókamara elnökéként a „*nemzetietlen és etikátlan revolverajtó*”-t megrendszabályozó Kolosváry-Borcsa munkája „*bibliográfia jellegű, kizárólag tényeket és adatokat tartalmazó dokumentumkötet*”. „*A mű – folytatta Szöcs a méltatást – mindennemű szubjektív véleményt, egyéni megjegyzést nélkülöz, viszont bámulatos erudícióra valló felkészültséggel, higgadt szakmai tárgyilagossággal A-tól Z-ig áttekinti a teljes magyar irodalmat, és indulatmentes következtetéssel szerzőnként – sőt művenként – jelzi azt, hogy mely művek iránya tekinthető antiszemitának, melyek zsidónak, illetve zsidóbarátnak. Szencziósi munka (...) oly szükség volt már rá, mint egy falat kenyérre.*” Kolosváry-Borcsát utóbb – írja Szöcs – a népbíró-ság „*nem utolsósorban ezen könyve miatt*” kivégeztette.

Cikke következő részében Szöcs a MAZSIHISZ feljelentését s az azt követő eljárásokat érintette, majd néhány, szerinte több mint ellentmondásos jelenségre hívta fel a figyelmet. Mindenekelőtt azt vetette fel, hogy miközben a MAZSIHISZ feljelentette a Kolosváry-Borcsa könyvet kiadó Gede Testvéreket, addig a Maccabi kiadó reprintben megjelentethette a Magyar Zsidó Lexikont, továbbá a Magyarországi zsidó és zsidó eredetű családok I–III. című kiadványokat, amelyek „*Kolosváry-Borcsa könyvénel bővebben is közölnek adatokat zsidó személyek régi és új neveiről*”. Szöcs hivatkozott a továbbiakban arra, hogy valamennyi gimnáziumi tankönyv közli Ignotus eredeti családi nevét (Veigelsberg Hugó), s e példát továbbiakkal szaporította: Márai-Grosschmid, Petőfi-Petrovics, Gárdonyi-Ziegler. Mindebből Szöcs azt a következtetést vonta le, hogy a törvény „*nem azonos elbírálás szerint ítéli a régi családi név felemletésének büntetettét: némelyeknél ezt megengedhetőnek, az alapműveltség részének, másoknál megengedhetetlennek, 'gyűlöletre uszításnak' minősíti*”. Cikkét azzal zárta, hogy Magyarországon ténylegesen létezik „*gyűlöletre uszítás*”, mégpedig „*bizonyos nemzetidegen elemek állandó és szünet nélküli vádaskodása ellenünk*”. „*Azoknak a hisztérikus és teljesen alaptalan, törzsi vádjairól van szó*” –

¹³ Kolosváry-Borcsa Mihályt golyó általi halálra ítélték, s miután a köztársasági elnök nem adott kegyelmet – noha a népbíró-ság kegyelemre ajánlotta – 1946. december 6-án végrehajtották az ítéletet.

folytatta –, „*akik képtelenek elviselni minden rajtuk kívüli, tőlük idegen nemzeti entitást.*”

Szőcs Zoltán cikke kapcsán szükséges áttekinteni Kolosváry-Borcsa Mihály életútjának főbb állomásait. A fiatal Kolosváry-Borcsa miután végigharcolta az I. világháborút, a húszas évektől a fajvédő Szózat című lap munkatársa lett, majd a Magyar Távirati Iroda szolgálatába állott. 1935-ben már a miniszterelnökség sajtóosztályának a munkatársa. 1937–1944 között – rövid megszakítással – a kormány felhivatalosának tekintett Függetlenség című lap főszerkesztője. Az Imrédy-kormány idején, 1938-ban kinevezték a miniszterelnökség sajtóosztálya vezetőjévé, s ebbeli minőségében 400 lap kiadását tiltotta meg. 1939-től országgyűlési képviselő (Magyar Élet Pártja), majd ugyanazon év júniusától az Országos Magyar Sajtókamara elnökévé választották. A német megszállás után 1944 tavaszán hivatalba lépő Sztójay-kormány idején a sajtóügyek kormánybiztosává nevezték ki – utóbb államtitkári címmel felruházva –, amely tisztséget, a Lakatos-kormány rövid időszakától eltekintve 1944. december 27-éig, tehát még a Szálasi-kormány alatt is betöltött.¹⁴

Kormánybiztossága alatt 1944. június 16-án „*120 zsidó származású és 130 külföldi szerző művét zúzták be*”, ami a hivatalos jelentések szerint „*447 627 darab zsidó könyv*” megsemmisítését jelentette.¹⁵ Ezt az alaposan előkészített, rendeletekkel legitímált akciót előzte meg, illetve vezette fel 1944. május 22-én elhangzott rádióbeszéde is, amely – hivatkozással az egy évvel korábban megjelent művére, „*A zsidókérdés magyarországi irodalmá*”-ra – a nagyközönséget volt hivatva tájékoztatni a várható eseményekről, azaz a magyar szellemi élet zsidó befolyástól való megtisztításáról.¹⁶ „*A zsidó könyvek forgalomból való kivonása a befejezés felé közeledik* – hangzott el a rádióban –, *és a sok tízezernyi kötet komoly nemzetgazdasági feladatot fog betölteni: papírzúzómalomba kerül.*”¹⁷ Az elmélet immáron gyakorlattá vált. Mindaz, ami könyve elméleti részében megfogalmazódott, a beteljesülés közelébe ért.¹⁸

¹⁴ Az életút felvázolásánál leginkább Gyurgyák János adataira támaszkodtam. I. m. 682–683.

¹⁵ Randolph L. Brahm: A magyar Holocaust. Első kötet. Budapest, Gondolat, 1988. 397.

¹⁶ A rádióbeszéd szövegét a Pesti Hírlap, 1944. május 23-ai száma közölte. Ennek kivonatát lásd: Vádirat a náciizmus ellen. Dokumentumok a magyarországi zsidóüldözés történetéhez. 2. kötet. Szerk.: Benoschofsky Ilona – Karsai Elek. Budapest, MIOK, 1960. 102–105.

¹⁷ Uo. 104.

¹⁸ Amikor sort kerítettek a Kolosváry-Borcsa-féle könyvbezúzásokra, félidejéhez érkezett a vidéki zsidóság haláltáborokba történő hurcolása. A fizikai értelemben vett Endlösung ezen a ponton találkozott a szellemi holokauszttal.

Kolosváry-Borcsa azonban e tetténél is súlyosabb cselekményt követett el, amennyiben a vezetése alatt álló Sajtókamara zsidó újságíró tagjai lakcímét kiszolgáltatta 1944-ben a Gestapónak.¹⁹

Szöcs Zoltán Magyar Fórum-beli cikke hallgatott a fentiekről, hiszen Kolosváry-Borcsa életútjának legfeketébb foltjai semmiképpen sem illeszthetők az általa felvázolt martírológia keretei közé. Arról sem vett tudomást, hogy az általa feletébb elfogulatlannak tekintett 1943-as összeállítást egy, a reprintben is szereplő mintegy 70 oldalas elméleti, történeti rész előzte meg, amely nemcsak tényeket közölt a magyarországi antiszemitizmus történetéből, hanem annak szinte minden bekezdéséhez hozzáadódott Kolosváry-Borcsa antiszemita értékelése s véleménye.

¹⁹ Lásd Kováts Ildikó: A MUOSZ. In: MUOSZ Évkönyv, 1996., illetve a hálóról: <http://muosz.hu/muosz/index.cg?file=tortenet>, továbbá Randolph L. Braham: A magyar Holocaust. Első kötet. Budapest, Gondolat, 1988. 439.

F Ü G G E L É K

PÉCSI VERA

CSOMÓPONTOK A TÖMEGKÖMUNIKÁCIÓBAN

A budapesti Zsidó Dokumentációs Központ (ZsiDoK) 2000-ben, működésének első évében több mint 700, a magyar sajtóban megjelent publikációt gyűjtött össze és archivált számítógépen. Az adatbázisban a hazai zsidósággal kapcsolatos információk mellett szerepelnek nyílt vagy kódolt antiszemita írások és olyan tudósítások, interjúk és publicisztikák, amelyek a témába vágó vitát váltottak ki.

A dokumentumok elsődleges forrása az országos napi- és hetilapok on-line változata, így a válogatás nem tekinthető teljesnek. Kimaradt a gyűjtésből több olyan magyar nyomtatott médium, amely nem jelenik meg az interneten, de bekerült például az adatbázisba a Magyar Rádió Vasárnapi újságjának on-line változatából igen sok, zsidókkal kapcsolatos dokumentum. Az adatbázis tartalmazza minden dokumentum bibliográfiai adatait, teljes szövegét és a hivatkozásokat.

Önmagában az, hogy egy-egy dokumentum szerepel az adatbázisban, nem jelent semmiféle minősítést. Az alábbi lista egy válogatás a ZsiDoK adatbázisából, egyfajta próbálkozás arra, hogy ún. csomópontok köré rendezze a dokumentumok egy részét. Csomópontként azt az írást választottuk, amely nyomán számos cikk született, szélesebb körben vitát generált, reflexiókat váltott ki.

A csomópont mindig az időben legkorábbi tudósítás, hír vagy vélemény. A vitaindító témát a csomópontként feltüntetett cikkből vett idézettel jeleztük. Bár a csomópontok kiválasztásakor főleg a 2000-ben megjelent írásokra támaszkodtunk, néhány olyan 1999-es „vitaindítót” is beválogattunk, amelyre még 2000–2001-ben is született számos reflexió.

Lovas István: Összehasonlító véralgebra és a holocaust (Népszabadság, 1999. 03. 05.)

„Mitől egyedi hát a holocaust a népirtások történetében? A megöltek számától? Mint láttuk, nem. A likvidáltak arányától? Mint láttuk, attól sem. A kipusztítás sebességétől vagy hatékonyságától? A szándékosságtól? Egyiktől sem. Azok, akik a soá egyediségét hangsúlyozzák, előre levont következtetéseikből indulnak ki, átrostálják őket a tények szítáján, majd a már eleve levont következtetéseikhez érkeznek vissza, és kijelentik, lám, a soá egyedi. A körkörös érvelés klasszi-

kus esete. De ezt a logikai akrobatikát szinte minden genocídium fölött elvégezhethjük, ha a rasszizmus vagy etnocentrizmus védőhálóját kifesztjük: Kambozsától és Kelet-Timortól Bosznián át Ruandáig. [...] Azok, akik saját holocaustjuknak erőszakosan és kategorikusan egyediséget követelnek, szinte minden esetben az érdekérvényesítésben gyengébb népek holocaustját leértékelik. Ez a fajta magatartás egyet jelent az antiszemita történelmi revizionisták viselkedésével, akik tagadják a zsidók szenvedését a soában, és akik pontosan azt állítják a soáról, mint a soá »egyediségét« fenntartók általában a többi genocídiumról: hogy a megöltek száma túlzott, a halálesetek provokáció vagy háborúzás eredményei. Az egyediség narcisztikus állítása mások szenvedésének tagadásával párosul, ami ugyanannak az értéktelen, sőt galád »éremnek« a tüköroldala. És ha van, ami mérhetetlenül botrányos, igazságtalan és egyszersmind kiirtandó, akkor az éppen ez a nézet.”

Eötvös Pál: Egy közlésről (Népszabadság, 1999. 03. 05.)

Tamás Gáspár Miklós: Sírrablók és halottgyalázók (Magyar Hírlap, 1999. 11. 16.)

Popper Péter: „Szikárra edzett nehéz dárdahegy” (Mozgó Világ, 2000. 01.)

Szerető Szabolcs: Megszólal a Zsidó Közéleti Unió (Napi Magyarország, 2000. 02. 19.)

-sl-: Élet (Élet és Irodalom, 2000. 06. 23.)

Eörsi István: Séta egy incidens körül (Magyar Narancs, 2000. 06. 29.)

Tamás Gáspár Miklós: A korona évtizede (Népszabadság, 2000. 07. 04.)

Nehéz-Posony István: Nyílt levél a szerkesztőknek (Magyar Hírlap, 2000. 07. 05.)

Mihályi Gábor: Antiszemitizmus itt és most (Magyar Hírlap, 2000. 09. 19.)

Lovas István: A véralgebra bosszúja a gyűlölet ellen (Magyar Nemzet, 2001. 03. 21.)

Karsai László: Holokauszt: egyediség, tények, hazugságok (Élet és Irodalom, 2001. 04. 06.)

Révész Sándor: Egy plagizátor (Élet és Irodalom, 2001. 04. 06.)

Yehuda Lahav: Miféle cél: túljárni? (Élet és Irodalom 2001. 04. 04.)

H. Z.: Kövér foglalkozna a zsidókérdéssel (Magyar Hírlap, 1999. 06. 14.)

„Beleuntunk abba, hogy állandóan a MIÉP-től való elhatárolódásra szólítanak fel minket – közölte Kövér László titkosszolgálati miniszter a Komédiumban tartott tegnapi fórumon. A rendszerváltásról szóló este egyik nézőjének a MIÉP-re vonatkozó kérdésére Kövér leszögezte: nem hiszi, hogy csak egy szélsőség van Magyarországon. Példaként azt a szerinte értékeket és tradíciókat tagadó liberális magatartást említette, amelyet az SZDSZ képvisel. Kövér szerint a MIÉP éppen az erre a szemléletre adandó, »ha nem is túl jól sikerült« válasz. A miniszter Csurkáké hibájaként azt róta fel, hogy szalonképtelenné tesznek számos olyan kérdést, amelyekkel foglalkozni kell. Ilyen a miniszter szerint a zsidókérdés és Trianon.”

- Várkonyi Tibor: Szorongatva (Magyar Hírlap, 1999. 06. 16.)
Vértes István: Levelek a szerkesztőhöz (Magyar Hírlap, 1999. 07. 19.)
Dombóvári György: Levelek a szerkesztőhöz (Magyar Hírlap, 1999. 07. 26.)
Elek István: Nyílt levél a Magyar Hírlap főszerkesztőjének (Magyar Hírlap, 1999. 08. 16.)
Kocsi Ilona: Nyílt válasz Elek Istvánnak (Magyar Hírlap, 1999. 08. 16.)
Ungvári Tamás: Diszkrimináció és demokrácia (Magyar Hírlap, 1999. 08. 19.)
Peter B. Cserhalmi-Friedman: A csönd csak ront a dolgon (Magyar Hírlap, 1999. 08. 19.)
Dr. Torma Zoltán: „Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna...” (Magyar Hírlap, 1999. 08. 19.)
Ungváry Rudolf: A tanácsadó meg a „zsidókérdés” (Magyar Hírlap, 1999. 08. 26.)
(sz. n.): Elek beszélne a zsidókérdésről (Magyar Hírlap, 1999. 08. 28.)
MH/MTI: Zsidó Nyári Fesztivál (Magyar Hírlap, 1999. 08. 30.)
Szabó Miklós: „Zsidókérdés” vagy antiszemitizmus (Magyar Hírlap, 1999. 09. 01.)
Fencsik Flóra: Nagyon kis feneket kerítve... (Magyar Hírlap, 1999. 09. 01.)
Lang Magda: Demokráciában nem lehet (Magyar Hírlap, 1999. 09. 01.)
Gerő András: Egy polgár naplója (Magyar Hírlap, 1999. 09. 04.)
Tamás Pál: Fütty az erdőben (Magyar Hírlap, 1999. 09. 16.)
Bíró Béla: Disputa (Magyar Hírlap, 1999. 09. 23.)
Rózsa T. Endre: Disputa (Magyar Hírlap, 1999. 09. 30.)
Nyerges András: Reprint antiszemitizmus (HVG, 1999. 11. 13.)
DHG: Politikai üzlet (Napi Magyarország, 1999. 11. 16.)
Hankiss Ágnes: Kis magyar zsidókérdés (Magyar Nemzet, 1999. 11. 17.)
Babarczy Eszter: Hálózatháború (MaNcs, 1999. 12. 09.)
V. Bálint Éva: Párbeszéd és önvizsgálat (Magyar Hírlap, 1999. 12. 11.)
Bruck András: Nincs mit megbeszélni (Népszava, 2000. 02. 02.)
Elek István: A baloldali szellemi elit balitéleteiről (Magyar Nemzet, 2000. 05. 06.)
Elek István: A teljes magyarság kulturális integrációja (Magyar Nemzet, 2000. 05. 20.)
Nehéz-Posony István: Nyílt levél a szerkesztőknek (Magyar Hírlap, 2000. 07. 05.)
Nehéz-Posony István: Jogtörténeti tanulmány a zsidókérdésről (Élet és Irodalom, 2000. 08. 11.)
Timár Sándor: Megint a kettős mérce (Magyar Nemzet, 2000. 09. 16.)
Mihályi Gábor: Antiszemitizmus itt és most (Magyar Hírlap, 2000. 09. 19.)
Debreczeni József: Az SZDSZ válsága (Népszava, 2000. 11. 11.)
Tamás Gáspár Miklós: „A történelmi SZDSZ” és mai kritikusai (Népszava, 2000. 11. 18.)

(sz. n.): Schmidt Mária a holocaustról (Magyar Hírlap, 1999. 11. 12.)

„A történészprofesszor előadásában kifejtette, hogy a holocaust kifejezést nem lehet csak a második világháború alatt elpusztult zsidók esetében alkalmazni, hiszen ugyanúgy népirtás történt a kommunizmus idején is. Megjegyezte, a második világháborúról ma már mindenkinek szinte csak a holocaust jut az eszébe, holott ez egy mellékes, marginális kérdés volt.”

- Schmidt Mária: „Holokausztok” a XX. században (Napi Magyarország, 1999. 11. 13.)
N. I. E. – D. E.: Támadják Schmidt Mária nyilatkozatát (Magyar Hírlap, 1999. 11. 13.)
DHG: Politikai üzlet (Napi Magyarország, 1999. 11. 16.)
Jezsó Ákos: A romák kárpótlást kérnek (Napi Magyarország, 1999. 11. 16.)

- Tamás Gáspár Miklós: Sírrablók és halottgyalázók (Magyar Hírlap, 1999. 11. 16.)
 Lovas István: Kettős mérce (Magyar Hírlap, 1999. 11. 18.)
 Stefla István: Holokauszt-értelmezések Magyarországon (Napi Magyarország, 1999. 11. 20.)
 Nyerges András: Méricskélni a mérhetetlent (Magyar Hírlap, 1999. 11. 23.)
 Szilágyi Ákos: Schmidt Mária és kora (Magyar Hírlap, 1999. 11. 23.)
 Hegyi Gyula: A náciizmus egyedi gonoszsága (Magyar Hírlap, 1999. 11. 23.)
 Kopátsy Sándor: Holocaust csak egy volt (Magyar Hírlap, 1999. 11. 23.)
 Balázs Zoltán: A meggyőződések könnyed elviselhetetlensége (Magyar Hírlap, 1999. 11. 30.)
 Dr. Virág Teréz: Felületesség vagy manipuláció? (Magyar Hírlap, 1999. 11. 30.)
 Ungvári Tamás: Ugyan kinek az érdeke? (Magyar Hírlap, 1999. 11. 30.)
 Breznay Enikő: TGM indulatos kirohanása (Magyar Hírlap, 1999. 11. 30.)
 Joób Sándor: Pokorni holocaust-emléknapot javasol (Magyar Hírlap, 2000. 01. 19.)
 Bruck András: Nincs mit megbeszélni (Népszava, 2000. 02. 02.)
 Szerető Szabolcs: Megszólal a Zsidó Közéleti Unió (Napi Magyarország, 2000. 02. 19.)
 Neumann Ottó: Tanulni a tragédiából (Magyar Hírlap, 2000. 04. 10.)
 Elek István: A baloldali szellemi elit balítéleteiről (Magyar Nemzet, 2000. 05. 06.)
 Lovas István: Napi sajtószemle (Magyar Nemzet, 2000. 07. 03.)
 Mihályi Gábor: Antiszemitizmus itt és most (Magyar Hírlap, 2000. 09. 19.)
 Lovas István: A véralgebra bosszúja a gyűlölet ellen (Magyar Nemzet, 2001. 03. 21.)

(hun): Bárdossyért szól a harang (Magyar Fórum, 2000. 01. 13.)

„Vasárnap, 16-án déli 12 órakor a budapesti Szent István-bazilikában engesztelő szentmisét ajánlanak fel Bárdossy László néhai miniszterelnök lelki üdvéért. Dancsecs György, a fővárosi MIÉP-frakció képviselője bejelentette, hogy folyamatban van a perújítási kérelem a mártírhalált halt miniszterelnök ügyében. A politikus hangsúlyozta, hogy a történeti háttér alapos megismerése és megismertetése az egyik legfontosabb feladatuk, hiszen a magyarság társadalmi, tudományos és kulturális múltja a rendszerváltozás után tíz évvel is gyakran igaztalan, torz és félrevezető módon jelenik meg a közvélemény előtt.”

- Sükösd Mihály: Bárdossy: mártír vagy háborús bűnös? (Mozgó Világ, 2000. 01.)
 A szerk.: Szükület (MaNcs, 2000. 01. 20.)
 V. I.: Szentmise a vértanú miniszterelnökért (Magyar Fórum, 2000. 01. 20.)
 Dr. Varga László: Numerus clausus (Magyar Demokrata, 2000. 02. 17.)
 Pelle János: A Bárdossy-ügy és a médianeurózis (Népszabadság, 2000. 02. 19.)
 Sipos Balázs: A szélsőjobb útja a hatalomba (Népszava, 2000. 05. 20.)
 Udvarvölgyi Zsolt: Jobbra tarts! (Népszava, 2000. 05. 20.)
 Sz. I. M.: Zsidózás, trágárság, rágalmazás (Index, 2000. 06. 29.)
 Mayer Rudolf: A MIÉP Bárdossyra emlékezett (Magyar Nemzet, 2000. 12. 11.)

Joób Sándor: Pokorni holocaust-emléknapot javasol (Magyar Hírlap, 2000. 01. 19.)

„Pokorni Zoltán április 16-át ajánlja holocaust-emléknapnak. A második világháború idején ugyanis ekkor kezdődött meg a magyarországi zsidók gettóba zá-

rása. A holocaust-napon az iskolák a megemlékezés mellett előadásokat szervezhetnek a magyarországi zsidóüldözésről. – A megemlékezés célja, hogy életben tartsa az egyén erkölcsi felelősségét – mondta Pokorni Zoltán.”

- (sz. n.): A Mazsihisz támogatja Pokorni javaslatát (Népszabadság, 2000. 01. 20.)
 Vill.: Új kisgazda javaslat (Napi Magyarország, 2000. 01. 21.)
 Zsebők Csaba: Ha az egyikről megemlékezünk... (Magyar Demokrata, 2000. 01. 25.)
 Gróf Endre: Arány- vagy országtévesztés (Magyar Demokrata, 2000. 02. 17.)
 Szerető Szabolcs: Megszólal a Zsidó Közéleti Unió (Napi Magyarország, 2000. 02. 19.)
 Szőnyi Szilárd: Sokan visszaélnék a holokausztraumájával (Magyar Nemzet, 2000. 02. 28.)
 L.K.: Nocsak (Magyar Demokrata, 2000. 03. 23.)
 Neumann Ottó: Tanulni a tragédiából (Magyar Hírlap, 2000. 04. 10.)
 Hovanyecz László: Történelemóra Csurgón (Népszabadság, 2000. 04. 18.)
 Hovanyecz László: Beszélj el fiaidnak! (Népszabadság, 2000. 04. 22.)
 T.ZS.: Zsidóság a tankönyvekben (Magyar Nemzet, 2000. 05. 12.)
 Stefka István: A század magyar népirtása (Magyar Nemzet, 2000. 05. 27.)
 K.F.: Emléknapot a baloldali diktatúra áldozatainak (Magyar Nemzet, 2000. 05. 30.)
 Joób Sándor: Tantervi előírás emlékezni a kommunizmus áldozataira (Magyar Hírlap, 2000. 08. 07.)
 (sz. n.): A MIÉP sérelmezi, hogy a holokausztra emléknapi idén húsvéthétfőre esik (MTI, 2001. 02. 22.)
 MIÉP elnökség: A holokausztra oktatása (MIÉP sajtótájékoztató, 2001. 02. 22.)
 Mészáros Tamás: Az értékrendi rokonság (Népszava, 2001. 02. 24.)
 (sz. n.): Javaslat a holokausztról (Népszava, 2001. 02. 17.)
 Csurka István: Magyar szemmel (Magyar Fórum, 2001. 04. 12.)
 MAZSIHISZ: Holokausztra emléknapi 2001. április 17. (MTI, 2001. 04. 17.)
 Hanczár János: A holokausztra emlékeztek a Parlamentben (Magyar Nemzet, 2001. 04. 18.)
 Csurka István: A MAZSIHISZ politikai nyilatkozatai (MIÉP sajtótájékoztató, 2001. 04. 18.)
 Dési János: A biciklisták és a MIÉP (Népszava, 2001. 04. 19.)
 Mészáros Tamás: A heti válasz elmaradt (Népszava, 2001. 04. 21.)
 Lakatos Pál: A MIÉP és a MAZSIHISZ (Vasárnapi újság, 2001. 04. 22.)
 Horváth D. Gábor: Bolgár és az antiszemita (Magyar Nemzet, 2001. 04. 23.)

Csurka István: Magyar szemmel (Magyar Fórum, 2000. 01. 27.)

„A zámolyi romák most Buda egyik legszebb helyén laknak. Ingyen, s állítólag csak azért, hogy a két bankár kiüldözze azt az egyetlen lakót a házból, aki nem adta el nekik a lakását. [...] A Benczúr utcában fenyegetésekkel és erőszakkal akarta a Zsidó Hitközség, illetve egy hozzá közel álló káéfté vagy rt., egy ház ugyanígy helyben maradó lakóit lakásuknak számukra való eladását kikényszeríteni. [...] Ha meggyökeresedik az a gondolat, hogy a budai hegyekbe minden, nem ott őshonos, és nem oda való nép, embercsoport letelepedhet, akkor ez az egész országra könnyűszerrel kiterjeszhető. Ha megtörtént a helyfoglalás, akkor már csak annyi esélyünk lesz visszaszerezni a budai vidéket, a keresztény középosztály maga építette lakásokat, életterét, mint Szíriának a Golán-fennsíkot.”

Hering József: Terjeszkedő Izrael Budapesten (Magyar Fórum, 2000. 07. 03.)
 G. N. É.: A külföldi ingatlanharcosok ellen (Magyar Fórum, 2000. 07. 13.)
 Vajta Zoltán: Grespik kenyeret dobált a riporterekre (Magyar Hírlap, 2000. 09. 16.)
 Nyerges András: Színrebotás: Clausus, nullus, ököljog (Magyar Hírlap 2000. 09. 23.)
 Lovas István: Elég volt! (Magyar Demokrata, 2000. 10. 19.)
 Kelemen Miklós: Az izraeliek térnyerése Budapesten és Magyarországon (Magyar Demokrata, 2000. 10. 19.)
 Csurka István: Nyilatkozat (Magyar Fórum, 2000. 10. 26.)
 A magyar közélet szolgája vagyok – Hering József interjúja Grespik Lászlóval (Magyar Fórum, 2000. november 9.)

Kövér László: Bizhatunk a jövőnkben (Magyar Nemzet, 2000. 02. 05.)

„Ez nem az a liberális párt, amelyikben azért nem választanak meg valakit elnöknek, mert a szülei kommunista zsidók.”

Bruck András: Nincs mit megbeszélni (Népszava, 2000. 02. 02.)
 Petri Lukács Ádám: Vagyunk, akik vagyunk (Népszabadság, 2000. 02. 02.)
 Szalai Erzsébet: Shakespeare szabadon (Népszabadság, 2000. 02. 02.)
 Pihál György: Apák és fiúk (Napi Magyarország, 2000. 02. 04.)
 Gerő András: Egy polgár naplója (Magyar Hírlap, 2000. 02. 05.)
 OSSZIÁN: Kétezer leütés (Magyar Nemzet, 2000. 02. 07.)
 Németh Péter: Középen ragadt az SZDSZ (Népszava, 2000. 02. 07.)
 Szerető Szabolcs: Megszólal a Zsidó Közéleti Unió (Napi Magyarország, 2000. 02. 19.)
 Szőnyi Szilárd: Sokan visszaélnék a holokauszt traumájával (Magyar Nemzet, 2000. 02. 28.)
 Lovas István: Lámpaernyőt csinálók a bőrödből (Vasárnapi újság, 2000. 03. 26.)
 Lovas István: Krokodilbőröből lámpaernyő? Tényleg, kinek a szégyene? (Napi Magyarország, 2000. 04. 13.)
 Lakatos Pál: Falig érő liberalizmus (Vasárnapi újság, 2000. 07. 23.)

H.I.: Tábor a légerről (Népszabadság, 2000. 03. 20.)

„Egészen biztos vagyok benne: az MTK szurkolói számára nem a 2:3 volt a legresemesebb szombaton, a Hungária körúton. Sokkal inkább az, hogy újra és újra meg kellett hallgatniuk a ferencvárosi tábor lágerslágerét: »Indul a vonat, Auschwitzba indul a vonat.« Ez persze minden emberi érzésű nézőt mélységesen megviselt, miként szomorú volt szembenézni azzal a ténnyel is: hiába a rendőri készség, a jelek szerint a legcsekélyebb következmény nélkül lehet kórusban, nyilvánosan »vagonírozni« az ezredforduló Magyarországon...”

(sz. n.): Ízléstelen, de nem törvénytelen rigmus (Népszabadság, 2000. 03. 20.)
 Szakonyi Péter: Hétvégi rasszizmus (Magyar Hírlap, 2000. 03. 21.)
 -kz-: Élet és Irodalom, 2000. 03. 24.)
 Kántor Péter: Levél egy Fradi-drukkerhez (Élet és Irodalom, 2000. 03. 24.)

- Szále László: Növeli, ki eltűri a bajt (Magyar Hírlap, 2000. 03. 27.)
Kőbányai János: A nem Auschwitzban kötött szerződésről (Népszabadság, 2000. 03. 31.)
Neumann Ottó: Tanulni a tragédiából (Magyar Hírlap, 2000. 04. 10.)
Márton László: Hová megy a vonat? (Népszava, 2000. 04. 13.)
Mihályi Gábor: Ausztria sorsára juthatunk (Magyar Hírlap, 2000. 04. 18.)
kövesdi: A példa statuálása (Élet és Irodalom, 2000. 04. 21.)
Takács Anna: Akkor még nem! (Élet és Irodalom, 2000. 04. 28.)
I. E.: Dole és Lantos a szabadabb sajtóért (Népszabadság, 2000. 05. 03.)
(sz. n.): Külügyi ígéret a fajgyűlölet visszaszorítására (Népszava, 2000. 05. 10.)
Elek István: A teljes magyarság kulturális integrációja (Magyar Nemzet, 2000. 05. 20.)
(sz. n.): Visszavont rendőrségi határozat (Népszabadság, 2000. 06. 01.)
Krajczár Gyula: A mocsár dala (Népszabadság, 2000. 06. 01.)
L. Bandi: Sipszó a B-középnék (Index, 2000. 07. 20.)

Lovas István: Lámpaernyőt csinálók a bőrödből (Vasárnapi újság, 2000. 03. 26.)

„A holland újságíró szerint a Napi Magyarország vezércikkében írta, hogy készítsenek lámpaernyőt egy baloldali médiaszociológusból. Vagyis a toleráns Németalföldön egy ottani lap, a Trouw – mely magyarul hűséget, igazságot, megbízhatóságot jelent – gyakorlatilag arról tájékoztatta olvasóit, hogy a kormány szócsöve szerkesztőségi állásfoglalásában karolja fel lámpaernyő készítését emberbőrökből.”

- Vásárhelyi Mária: Kinek a szégyene? (Élet és Irodalom, 2000. 04. 07.)
Lovas István: Krokodilbőrökből lámpaernyő? Tényleg, kinek a szégyene? (Napi Magyarország, 2000. 04. 13.)
Seszták Ágnes: A lámpaernyő meg a krokodil (Magyar Demokrata, 2000. 04. 20.)
Lovas István: Külső képünk belülről 4. (Magyar Demokrata, 2001. 01. 04.)

Reuters: Pert veszített David Irving (Magyar Hírlap, 2000. 04. 12.)

„David Irving brit történész elveszítette az általa indított rágalmazási pert egy amerikai történész és kiadója ellen. Az amerikai történész »holocausttagadónak«, »történelemhamisítónak« nevezte brit kollégáját, aki azt állította, hogy Auschwitz »alig volt több, mint egy, a turistáknak 1948 után épített Disneyland«.”

- R. Hahn Veronika: David Irving, a történelmi tények elferdítője (Népszabadság, 2000. 04. 15.)
Szócs Zoltán: Harc a józan ész ellen (Magyar Fórum, 2000. 04. 27.)
Lovas István: Szikinger dermatoglyphiai alapon (Magyar Demokrata, 2000. 05. 11.)
Molnár Balázs: Elmaradt a szembenézés (Magyar Demokrata, 2000. 05. 11.)
Pelle János: A népirtások indítékai (Magyar Nemzet, 2000. 05. 13.)
Velancsics Béla: Századunk vétke (Népszava, 2000. 05. 13.)
Mink András: Az ingovány határa (Népszabadság, 2000. 05. 18.)
Stéphane Courtois: Az öldöklés évszázada (Magyar Nemzet, 2000. 05. 27.)

J. P. P.: Bitang bitóbitorlók (Magyar Fórum, 2000. 07. 13.)

Schweitzer Iván: A különbség (HVG, 2000. 07. 29.)

K.F.: Antiszemita könyv a piacon? (Magyar Nemzet, 2000. 04. 20.)

„Magyarország elzsidósodása címmel ismét a piacra került Bosnyák Zoltán – a két világháború közötti időszak egyik ismert szélsőjobboldali, antiszemita teoretikusa – 1937-ben megjelent könyve, amelyben a szerző statisztikai adatok felhasználásával taglalja a magyarországi zsidóság akkori társadalmi rétegződését, pozícióit, illetve lakóhely szerinti elrendeződését. A Gede Testvérek Bt. által közel egy hónapja kiadott mű részletesen foglalkozik a zsidók különböző »fajtáinak« antropológiai, illetve jellembeli sajátosságaival, a Kárpát-medencébe történő betelepülésükkel, valamint »térfoglalásukkal.«”

Kronstein Gábor: Fejvédelem a fajvédelem ellen (Népszabadság, 2000. 04. 28.)

Murányi Gábor: Mindegy, csak harc legyen (HVG, 2000. 06. 10.)

Cz. G.: „Antiszemita, de nem uszító” (Népszabadság, 2000. 07. 05.)

Lovas István: Külső képünk belülről 4. (Magyar Demokrata, 2001. 01. 04.)

Szöcs Zoltán: Mazsihisztéria (Magyar Fórum, 2000. 10. 12.)

(sz. n.): Nyomozás nyilas irodalom kiadói ellen (Népszabadság, 2001. 01. 11.)

Sághy Erna: A náci biznisz (168 óra, 2001. 02. 22.)

R. M.: A Gede-könyvek sorsa (Magyar Fórum, 2001. 03. 08.)

Lovas István jegyzete (Vasárnapi újság, 2000. 05. 14.)

„Soroljuk fel tehát az elhangzott neveket: Vámos Miklós, Tamás Gáspár Miklós, Haraszi Miklós, Herczog Edit, Fischer Iván, Eörsi István, Fehér Klára, Vásárhelyi Mária, Tom Lantos, Kertész Imre és Bródy János. Azok a polgárok, akik mindezt végképp megunták, kezdenek mind hangosabban egy furcsa kérdést feltenni és a lehetséges válaszon töprengeni. Mely kérdés így hangzik: mi ezekben az emberekben a közös? A Vasárnapi újság a választ keresi. Persze meglehetősen, a hallgatók talán tudják. Netán a szél is susogja már.”

Aczél Endre: Köszölgéti zsidózás (Népszabadság, 2000. 05. 15.)

Csurka István: Magyar szemmel (Magyar Fórum, 2000. 05. 18.)

Elek István: A teljes magyarság kulturális integrációja (Magyar Nemzet, 2000. 05. 20.)

Lovas István: Válasz Aczél/Acsádi Endrének és Elek Istvánnak egy jegyzet ügyében (Magyar Nemzet, 2000. 05. 22.)

Mihancsik Zsófia: Európai nyilvánosságok (Népszava, 2000. 06. 02.)

Aczél Endre: Köszölgéti zsidózás (II.) (Népszabadság, 2000. 06. 16.)

Megyesi Gusztáv: Csak foci (Élet és Irodalom, 2000. 06. 23.)

Elek István: Lovas Istvánnak és R. Székely Juliannának (Magyar Hírlap, 2000. 07. 03.)

Tamás Gáspár Miklós: A korona évtizede (Népszabadság, 2000. 07. 04.)

Eörsi István: Egy kínos fejleményről (Magyar Hírlap, 2000. 07. 05.)

Nehéz-Posony István: Nyílt levél a szerkesztőknek (Magyar Hírlap, 2000. 07. 05.)

Nyerges András: 8 buta kérdés 2 kedves úrhoz (Élet és Irodalom, 2000. 07. 14.)

Bencsik András: Barikádok között (Magyar Demokrata, 2000. 07. 20.)

Kerekes Szabolcs: Emlékezés Szabó Dezsőre (Vasárnapi újság, 2000. 06. 11.)

„Kerekes Szabolcs: Az antiszemitizmus című vezércikkében azt írja Szabó Dezső: A szeretet nem az, hogy szeressem azokat, akik eleszik a jövőt a gyermekeimtől, akik eleszik az országot fajomtól. A szeretet törvénye mindenekelőtt a hozzám tartozók és fajtám iránt kötelez. Természetesen így van. Szabó Dezső ugyanis nem győzte hangoztatni azt, hogy soha életében nem az idegenek ellen lépett fel, ő az ellen lépett fel, hogy az idegenek itt kedvezőbb elbírálásba és kedvezőbb pozíciókba kerülnek ebben az országban, mint a helyi lakosok. Budapest visszafoglalása a címe az egyik vezércikkének.

Szöcs Zoltán: A Budapest visszafoglalásában arról beszél, hogy ez a főváros nem ingyen a magyaroké, soha még faj nem vásárolt drágábban meg minden falás kis földet, mint a magyar. A magyar főváros Szabó Dezső idejében, 1920-ban, amikor íródtak ezek az írások, már elképesztő mértékben elmagyartalanodott. Itt már a magyar szellem nem nagyon volt otthon. Szinte mindenütt idegen származású emberek uralták a terepet.”

Neumann Ottó: Vissza a kőkorszakba (Magyar Hírlap, 2000. 06. 13.)

Aczél Endre: Közszolgálati zsidózás (II.) (Népszabadság, 2000. 06. 16.)

Várkonyi Tibor: Kötéltánc (Magyar Hírlap, 2000. 06. 19.)

Németh Péter: Illetlenek és lövöldözők (Népszava, 2000. 06. 19.)

Lakatos Pál interjúja Orbán Viktorral: „Támadások tüzeiben kellett dolgozni” (Népszabadság, 2000. 06. 19.)

Aczél Endre: Orbán a MIÉP-rádióban (Népszabadság, 2000. 06. 20.)

Szász István: Mindennapi zsidózásaink (Népszava, 2000. 06. 21.)

Pogonyi Lajos: Szabó Dezső, az ellentmondásos alkotó (Népszabadság, 2000. 06. 21.)

Uj Péter: Dzsudzsics (Népszabadság, 2000. 06. 21.)

Szöcs Zoltán: Egyéni vélemény (Magyar Fórum, 2000. 06. 22.)

György Péter: Gyűlölet és tehetetlenség (Élet és Irodalom, 2000. 06. 23.)

Makai József: Három, rövid, nyári (szomorú) (Magyar Hírlap, 2000. 06. 24.)

(sz. n.): Meneszthetik Lakatos a Vasárnapi újság éléről (Népszava, 2000. 07. 06.)

Szöcs Zoltán: Gyuri bohóc, a kultúrfelelős (Magyar Fórum, 2000. 07. 06.)

Buják Attila: Lakatos Pál – szupersztár (168 óra, 2000. 09. 07.)

(sz. n.): A fővárosi MIÉP képviselő botrányos felszólalása (MTI, 2000. 06. 16.)

„Schuster Lóránt szerint az »égen meg akkor lesz rend, amikor az SZDSZ három madara, a Roth, a Weiss és a Grün végleg elszáll, akkor lesz majd rend itt

a földön». A képviselő a közgyűlésen kifejezte abbéli reményét is, hogy az SZDSZ a következő választáson már nem kerül be a parlamentbe.”

- G.K.–P.G.: Schuster-beszédeket gyűjt az SZDSZ (Magyar Nemzet, 2000. 06. 17.)
 (sz. n.): A fővárosi közgyűlés vitája Schuster Lóránt miépes képviselő hozzászólásai kapcsán
 (MSZP Budapest Online, 2000. 06. 29.)
 Sz. I. M.: Zsidózás, trágárság, rágalmazás (Index, 2000. 06. 29.)
 Vajta Zoltán: Alpári vita a fővárosi közgyűlésben (Magyar Hírlap, 2000. 06. 30.)
 P.G.: MIÉP-aggodalmak a demokráciáért (Magyar Nemzet, 2000. 07. 03.)
 Gidró Kriszta: Komplementer színek (Magyar Nemzet, 2000. 07. 03.)
 Varga Imre: Európa a büfében (Magyar Fórum, 2000. 07. 06.)
 Osszián: Kétezer leütés (Magyar Nemzet, 2000. 07. 17.)

Pilhál György: Cigányút (Magyar Nemzet, 2000. 07. 28.)

„Elméletben elképzelhető ugyan, hogy az ország több különböző pontján egyszerre, egy időben kezdődik a romarumli (Zámoly, Csór, Zugló, Pesthidegkút, Debrecen...), a gyakorlatban viszont aligha. [...] Ilyen összehangolt, precíz munkára csak az képes, aki már gyakorolta valahol. Mondjuk a taxisblokáid idején. Akiknek praxisuk van az ország lejáratásában a külföld előtt. Akik teleírják, telekürtölik a nyugati sajtót az itthoni »áldatlan« állapotokról. Akik lean-tiszemítazzák a magyar lakosságot, és Csurkával ijesztgetik Európát. Akik most egy nehéz sorsú kisebbség nyomorúságából akarnak mandátumokat kovácsolni, külföldi patrónusokat szerezni. De ez most túl nagy falat lesz. Cigányútra megy.”

- Berkes Béla: Jeruzsálemi tanár támogatta a zámolyiakat (Magyar Hírlap, 2000. 08. 05.)
 Hering József: Jeruzsálemből jön a pénz a cigányoknak (Magyar Fórum, 2000. 08. 17.)
 (sz. n.): Kanada, Kuba vagy Izrael? (Magyar Demokrata, 2000. 08. 31.)
 Kertész Péter: A holokauszt az emberről szól (Élet és Irodalom, 2000. 10. 13.)
 Lovas István jegyzete (Vasárnapi újság, 2000. 10. 15.)
 Tar Zsuzsanna: Lejárato titkosszolgálati akció? (Magyar Nemzet, 2001. 03. 03.)
 Lovas István jegyzete (Vasárnapi újság, 2001. 03. 04.)
 Eörsi István: Mondom a magamét (Népszava, 2001. 03. 05.)
 (sz. n.): Nemzetközi botrányt kavart a Jane's cikke (Népszabadság, 2001. 03. 06.)
 (sz. n.): újabb cikk a zámolyi romákról (Magyar Nemzet, 2001. 03. 10.)
 Lovas István jegyzete (Vasárnapi újság, 2001. 03. 11.)
 -sl-: Élet (Élet és Irodalom, 2001. 03. 16.)
 Tar Zsuzsanna: A Jane's kitart állításai mellett (Magyar Nemzet, 2001. 03. 19.)
 Lovas István: A véralgebra bosszúja a gyűlölet ellen (Magyar Nemzet, 2001. 03. 21.)
 Csapody Miklós: Parlamenti felszólalás (Parlamenti Napló, 2001. 03. 26.)
 ifj. Hegedűs Loránt felszólalása a Parlamentben (Parlamenti napló, 2001. 03. 27.)
 Koncz Lajos: Kristallnacht a parlamentben (HVG, 2001. 05. 26.)

Bencsik András: Mária oltalma (Magyar Demokrata, 2000. 10. 12.)

„A hétköznapi fasizmus és rasszizmus gyermekáldozata nem hatotta meg a magyar nyilvánosság irányítóit, mint ahogy csekély figyelmet fordítanak arra, hogy éppen abból az országból, Izraelből áramlik Magyarország felé a legnagyobb tőke, ahol a leghevesebb a megkülönböztetés és az állami terror. [...] Kérünk minden jó szándékú embert, minden igazságosságban és jogban hívő társadalmi és politikai szervezetet, hogy támogassák kezdeményezésünket egy népszavazásra, amelynek célja megakadályozni, hogy olyan országok polgárai szerezzenek itt ingatlant, ahol nem tisztelik az emberi törvényt és létezését, ahol még a viszonzosság elvét sem tartják tiszteletben.”

Báthory Gábor: Köszöntő (Vasárnapi újság, 2000. 10. 15.)

Lovas István jegyzete (Vasárnapi újság, 2000. 10. 15.)

Lovas István: Elég volt! (Magyar Demokrata, 2000. 10. 19.)

Kelemen Miklós: Az izraeliek térnyerése Budapesten és Magyarországon (Magyar Demokrata, 2000. 10. 19.)

-sl-: Élet (Élet és Irodalom, 2000. 10. 20.)

Csurka István: Nyilatkozat (Magyar Fórum, 2000. 10. 26.)

Bencsik András: Háborús bűn (Magyar Demokrata, 2000. 10. 26.)

Molnár Balázs: Keleten a helyzet változik (Magyar Demokrata, 2000. 10. 26.)

Zoltai Gusztáv: Postabontás I. (Vasárnapi újság, 2000. 10. 29.)

(sz. n.): Postabontás (Vasárnapi újság, 2000. 11. 05.)

Molnár Balázs: Tikkun azt jelenti, gyógyítás, javítás (Magyar Demokrata, 2000. 11. 09.)

Lovas István: Sajnálatos események – avagy jogosítvány borús napokra és jegyzetírásra (Vasárnapi újság, 2000. 11. 12.)

Tar Zsuzsanna: Lejárató titkosszolgálati akció? (Magyar Nemzet, 2001. 03. 03.)

MIÉP frakció: A MIÉP tiltakozik a palesztin népirtás ellen (MIÉP sajtótájékoztató, 2001. 05. 23.)

Pál Gábor: Eörsit bírálja a MIÉP (Magyar Nemzet, 2001. 05. 24.)

Kepecs Ferenc: Ellenségem ellensége (Népszava, 2001. 05. 29.)

Lakatos Pál: Bauer Miklós múltja, avagy zsidó kínozta a zsidót (Vasárnapi újság, 2000. 10. 15.)

„Dr. Pécsi Kálmán: Vámos úr említette, hogy én egyedül voltam kénytelen a rendőrségre bemenni átadni az anyagokat. Ennek az volt a magyarázata, hogy a Zsidó Hitközség elnöke rosszállását fejezte ki Vámos úr felé a Bauer Miklóssal kapcsolatos tevékenységünk miatt. Elfelejtvén azt, hogy nem csak Bauer Miklós vallja magát zsidó származásúnak ebben az ügyben, hanem azok is zsidó származásúak voltak, akiket Bauer Miklós bántalmazott.

Lakatos Pál: A felszólított Vámos György is zsidó.

Dr. Pécsi Kálmán: Az teljesen nyilvánvaló, hogy Ries István igazságügy-miniszter zsidó származású volt, ugyanígy Somogyi Zinger István, ugyanígy Bárdi

Magda, sőt sorolhatnánk tovább a zsidó származású ÁVH által bántalmazott személyek nevét.”

Zoltai Gusztáv: Postabontás I. (Vasárnapi újság, 2000. 10. 29.)

(sz. n.): Postabontás (Vasárnapi újság, 2000. 11. 05.)

(sz. n.): Elhatárolódás vagy félreértés? (Népszabadság, 2000. 11. 13.)

R. M.: Hamisan vádoltak (Magyar Fórum, 2000. 11. 23.)

(sz. n.): Baráti körök országos találkozója (Vasárnapi újság, 2000. 11. 26.)

Gidró-Pál: Címervita Erzsébetvárosban (Magyar Nemzet, 2000. 11. 02.)

„Izrael állam egyik jelképe, a menóra a közös ábra abban a négy címertervben, amelyet Szabó Zoltán polgármester és az MSZP–SZDSZ-koalíció javasol Erzsébetvárosnak. Az előterjesztés komoly vitát váltott ki a testület többsége és ellenzéke között. A VII. kerületi MDF helyi népszavazást javasol a kérdésben.”

H. J.: Izrael felségjele Erzsébetváros címerében (Magyar Fórum, 2000. 11. 02.)

Pilhál György: Címeres ötlet (Magyar Nemzet, 2000. 11. 03.)

Szöcs Zoltán: Szégyen és gyalázat (Magyar Fórum, 2000. 11. 09.)

Franka Tibor: Megbélyegzett címer ügy (Vasárnapi újság, 2000. 11. 12.)

(sz. n.): A menóra nem botránykő! (MTI–OS, 2000. 11. 12.)

Stefka István: Gyengül az MSZP (Magyar Nemzet, 2000. 11. 17.)

Kelemen Miklós: A menóra és árnyékai (Magyar Demokrata, 2000. 11. 23.)

FUKK ENIKŐ

ANTISZEMITA KÖNYVEK A MAGYAR KÖNYVPIACON

Alábbi összeállításunk azoknak az antiszemita indíttatású könyveknek a listáját tartalmazza – a teljességre törekvés igényével –, amelyeket az 1999. és a 2000. év folyamán adtak ki Magyarországon. Természetesen figyelmünket elkerülhetetlenül néhány megjelent könyv, már csak azért is, mert az összeállításához igénybe vettük az Országos Széchényi Könyvtár (OSZK) katalógusait, s azt tapasztaltuk, hogy – bár a kiadók kötelesek lennének az úgynevezett kötelezpéldányok eljuttatására az OSZK-hoz – a listánkon szereplő könyvek mintegy harmadát nem találtuk meg az OSZK nyilvántartásaiban.

2001 nyarán, a kézirat lezárásakor a listánkon szereplő könyvek szinte kivétel nélkül hozzáférhetőek voltak egyes budapesti könyvesboltokban, így például a Fehérlófia könyvesboltban, illetve a Püski Könyvesházban, valamint az interneten, például a Kiskapu könyvesboltban.

A listát áttekintve megállapítható, hogy lényegében két magyar könyvkiadó „szakosodott” az antiszemita könyvek, ezen belül zömmel hasonmások kiadására: a budapesti Gede Testvérek Bt., illetve a békéscsabai székhelyű Új Kékszalag Kiadó.

A korábbi évekhez képest 1999 és 2000 egyértelműen áttörést jelez ezen a területen: a kilencvenes években évente megjelent egy-két antiszemita reprint (például *Bartha Miklós: Kazárföldön*. Magyar Fórum könyvek, 1996.) után az említett két évben már tucatjával jelentek meg elsősorban a Gede Testvérek Bt.-nél a 1945 előtti hazai antiszemita könyvtermés „jelesei”, s váltak hozzáférhetővé ismét széles körben többek közt a kormányzati kitüntetésben részesült Püski Sándor könyvesháza révén...

BARY JÓZSEF: A TISZAESZLÁRI BŰNPER

Gede Testvérek Bt. Budapest, 1999

Hasonmás kiadás

Eredeti: Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1933

BOSNYÁK ZOLTÁN: A MAGYAR FAJVÉDELEM ÚTTÖRŐI

Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000

Hasonmás kiadás

Eredeti: Stádium, Budapest, 1942

- BOSNYÁK ZOLTÁN: MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA,
kiegészítve a „FŐVÁROSUNK ELZSIDÓSODÁSA” című fejezettel
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000
Hasonmás kiadás
Eredeti: Held János Budapest, 1937 és 1935
- BOSNYÁK ZOLTÁN: ZSIDÓKÉRDÉS I–II.
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000
Hasonmás kiadás
Eredeti: n. a.
- CHALDEUS SIMON: A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000
Hasonmás kiadás
Eredeti: Titán, Budapest, 1928
- HOUSTON STEWART CHAMBERLAIN: A ZSIDÓK MEGJELENÉSE A NYUGATI TÖRTÉNELEMBEN
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000
Eredeti: n. a.
- DOROS GÁBOR: A MAGYARSÁG ÉLETEREJE: A NEMZETTEST BIOLÓGIÁJA, FAJEGÉSZSÉGE ÉS EUGÉNIAJA
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000
Hasonmás kiadás
Eredeti: Turul, n. a., 1944
- DÖVÉNYI NAGY LAJOS: TARNOPOLBÓL INDULT EL...
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2001
Hasonmás kiadás
Eredeti: n. a.
- HERMANN FEHST: BOLSEVIZMUS ÉS ZSIDÓSÁG, kiegészítve Kmoskó Mihály: A ZSIDÓSÁG VILÁG-
URALMI TÖREKVÉSEI című tanulmányával
Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000
Hasonmás kiadás
Eredeti: Baltha J. ny., Mezöberény, 1936
Kmoskó: Apostol ny., Budapest, 1921
- FEJÉR LAJOS: ZSIDÓSÁG
Gede Testvérek Bt. Budapest, 1999
Hasonmás kiadás
Eredeti: Veritas, Budapest, 1936
- FIALA FERENC – MARSCHALKÓ LAJOS: VÁDLÓ BITÓFÁK (A MAGYAR NEMZET IGAZI SÍRÁSÓI)
Gede Testvérek Bt. Budapest, 1999
Hasonmás kiadás
Eredeti: Süli, London, 1958
- HENRY FORD: A NEMZETKÖZI ZSIDÓ (A VILÁG LEGFŐBB PROBLÉMÁJA)
Négy kötet egy könyvben
Új Kékszalag Kiadó, Békéscsaba, 2000

OLYSÓI GABÁNYI JÁNOS: MÁRTÍRJAINK (AZ „ŐSZIRÓZSÁS FORRADALOM” ÉS A PROLETÁRDIKTATÚRA
ÁLDOZATAINAK MEGGYILKOLÁSA, LELKI ÉS TESTI MEGKÍNZÁSA)

Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000

Hasonmás kiadás

Eredeti: Honvédelmi Sajtóvállalat, Budapest, 1922

RICHARD E. HARWOOD: A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

Új Kékszalag Kiadó, Békéscsaba, 2000

Eredeti: A szerző kiadása, Anglia, 1974

VITÉZ KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY: A ZSIDÓKÉRDÉS MAGYARORSZÁGI IRODALMA

Gede Testvérek Bt. Budapest, 1999

Hasonmás kiadás

Eredeti: Stádium, Budapest, 1943

KOÓS KÁLMÁN: VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK

Gede Testvérek Bt. Budapest, 1999

Hasonmás kiadás

Eredeti: Hungarista Mozgalom, Buenos Aires, 1960

MAGYAR FUTÁR – VÁLOGATÁS A KÉPESLAP 1941–44 KÖZÖTT MEGJELENT SZÁMAIBÓL

Gede Testvérek Bt. Budapest, é. n.

MARSCHALKÓ LAJOS: KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000

Hasonmás kiadás

Eredeti: Stádium, Budapest, 1944

MARSCHALKÓ LAJOS: ORSZÁGHÓDÍTÓK (AZ EMANCIPÁCIÓTÓL RÁKOSI MÁTYÁSIG)

Gede Testvérek Bt. Budapest, 1998

Hasonmás kiadás

Eredeti: n. a.

MARSCHALKÓ LAJOS: VILÁGHÓDÍTÓK

Gede Testvérek Bt. Budapest, n.a.

Hasonmás kiadás

Eredeti: n. a.

BENITO MUSSOLINI: A FASIZMUS DOKTRÍNÁJA ÉS EGYÉB VILÁGNÉZETI MUNKÁJA
GONDOLATOK

A KORPORATÍV ÁLLAM

Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000

Hasonmás kiadás

Az alábbi kiadások alapján készült:

A fascizmus doktrínája – Vallecchi, Firenze, 1935

A korporációs államról – Vallecchi, Firenze, 1940

Benito Mussolini gondolatai – Elegius, Budapest, 1928

ÖHQUIST, JOHANNES: A FÜHRER BIRODALMA

Gede Testvérek Bt. Budapest, 1999

Hasonmás kiadás

Eredeti: Stádium, Budapest, 1943

(Fordította: Kolosváry-Borcsa Mihály)

SOMOGYI ISTVÁN: A SZABADKÖMÜVESSÉG IGAZI ARCA I. KÖTET,

A SZABADKÖMÜVESSÉG FELELŐSSÉGE TRIANONÉRT II. KÖTET,

A FÖLDALATTI MAGYARORSZÁG

Gede Testvérek Bt. Budapest, 2000

Hasonmás kiadás

Eredeti: Apostol, Budapest, 1929

SZÁLASI FERENC: HUNGARIZMUS 1. (A CÉL)

Gede Testvérek Bt. Budapest, n. a.

Hasonmás kiadás

Eredeti: n. a.

ORTT-HATÁROZAT

JOGSÉRTŐ A VASÁRNAPI ÚJSÁG

Az ORTT egy 2000 decemberében hozott határozatban elrendelte a Kossuth rádió Vasárnapi újság című műsorának célvizsgálatát. E vizsgálat lezárásaképp a testület 2001. június 13-ai ülésén határozatban állapította meg, hogy a Vasárnapi újság műsorfolyama rendszeres jelleggel és súlyosan sérti a rádiózásról és televíziózásról szóló törvényt. A határozat ezért írásbeli figyelmeztetésben részesítette a műsorszolgáltató Magyar Rádió Rt.-t, s felszólította a jogsértő magatartás megszüntetésére, illetve arra, hogy a jövőben tartózkodjon a jogsértéstől.

A Népszabadság Online internetes újság, amely a döntés részletes indoklását elsőként hozta nyilvánosságra, kommentárjában megállapította: „ez az első olyan eset, amikor az ORTT nem csak konkrét kijelentéseket kifogásolt valamely programban, hanem kimondta: »...a műsor egészének hangvétele, szellemisége az, amely sérti a médiatörvényt«”.

Az ORTT-határozat többek közt leszögezi: „a vizsgált műsorok mindegyikében szerepelt egy olyan témát, melyet összefüggésbe hozhat Magyarország kiárúsításával, ezzel párhuzamosan pedig Izrael állammal, a zsidósággal, nyilvánvalóvá válik a Magyar Rádió Vasárnapi újság című műsorfolyamának gyűlöletkeltésre való alkalmassága. A műsorfolyam az elemzés tanúsága szerint nem csak a zsidósággal, hanem – ha nem is ilyen rendszerességgel – a romákkal, illetve más népekkel, csoportokkal (például homoszexuálisok) szemben hasonlóan előítéletes szemléletmódot közvetít.

Az alábbiakban a Népszabadság Online alapján a határozat teljes szövegét közöljük.

AZ ORSZÁGOS RÁDIÓ ÉS TELEVÍZIÓ TESTÜLET HATÁROZATA

Az Országos Rádió és Televízió Testület a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény (továbbiakban: Rttv.) 112. §-ban biztosított jogkörében a Magyar Rádió Rt. műsorszolgáltató Kossuth adójával (Budapest, 1088 Bródy Sándor u. 5–7.) műsorszolgáltatóval szemben meghozta az alábbi határozatot:

A Testület megállapítja, hogy a műsorszolgáltató Vasárnapi újság c. műsorfolyama rendszeres jelleggel sérti az Rttv. 3. § (2) és (3), 4. § (1), 23. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat.

A Testület ezért az Rttv. 112. § (1) bekezdés b) pontja alapján írásbeli figyelemztetésben megállapítja a jogsértést, és felhívja a műsorszolgáltatót a jogsértés megszüntetésére, illetve arra, hogy a jövőben tartózkodjon a jogsértéstől.

E határozat ellen közigazgatási úton fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálatát a kézhezvételtől számított 30 napon belül bíróságtól lehet kérni.

INDOKOLÁS

A Testület az 108412000. (XII. 13.) sz. határozatában elrendelte a Kossuth rádió Vasárnapi újság c. műsorának célvizsgálatát.

A Testület a vizsgálat során a következőket tapasztalta:

I. az Rttv. 4. § (1) és a 23. § (2) bekezdésben foglaltak sérelme

A műsort igen elfogult és pártos témabemutatás jellemzi, melynek alapját, függetlenül az egyes témák különbözőségétől, egy állandóan használt fogalom- és érvrendszer adja. A riportszerkesztéseket tekintve a legszembevetőbb jellegzetesség az, hogy a bemutatni kívánt téma a már említett egysíkú érv- és fogalomrendszer segítségével mindig egy irányba hajlik el, és így lehetetlenné teszi a közönség objektív információkhoz való jutását.

A műsor egy bizonyos világszemléletet közvetít, melynek értelmében az egyes témák feldolgozásának és bemutatásának egyetlen szemszöge létezik, ellenvélemények elhangzására nem, vagy csak nagyon ritkán adódik mód. A műsor készítői az általuk elfogadott valós, vagy valóságnak vélt információkat olyan meggyőződéssel tárják a hallgatók elé (mellőzve ellentétes álláspontok ismertetését), hogy másfajta megközelítés gondolati lehetősége is kirekesztődik a műsorból.

A műsor mindezek mellett némely esetben nyíltan, némely esetben pedig burkolt formában diszkriminatív az általa pellengérré állítani kívánt kisebbségekkel szemben. Az éppen negatív színben feltüntetett kisebbségek egyetlen képviselője sem kaphat lehetőséget arra, hogy igazát megvédje, illetve eltérő véleményét kifejtse.

A Testület álláspontja szerint a fenti indokolásból kitűnik, hogy a műsor nem felel meg a közszolgálatóság által támasztott fokozott követelményeknek, elfogult és egyoldalú témabemutatása nem alkalmas arra, hogy szolgálja az állampolgárok sokoldalú és kiegyensúlyozott tájékoztatását. Ezen túlmenően a Magyar Rádióknak közszolgálati szerepéből adódóan különös gondossággal kellene vigyáznia a kisebbség és kisebbség, valamint a kisebbség és többség közötti kétnyves egyensúlyra, azonban ez a műsor elmélyíteni látszik az egyébként sajnálatos módon már meglévő ellentéteket.

A Testület megállapítja, hogy a műsorszolgáltató Vasárnapi újság c. műsorának egésze rendszeresen sérti az Rttv. 4. § (1) és 23. § (2) bekezdésében foglaltakat:

Az Rttv. 4. § (1) bekezdése szerint:

„A közérdeklődésre számot tartó hazai és külföldi eseményekről, vitatott kérdésekről a tájékoztatásnak sokoldalúnak, tényszerűnek, időszerűnek, tárgyilagosságnak és kiegyensúlyozottnak kell lennie.”

Az Rttv. 23. § (2) bekezdése szerint:

„A közszolgálati műsorszolgáltató és a közműsor-szolgáltató rendszeresen, átfogóan, elfogulatlanul, hitelesen és pontosan tájékoztat a közérdeklődésre számot tartó hazai és külföldi eseményekről, a vételkörzetében élők életét jelentősen befolyásoló eseményekről, összefüggésekről, vitatott kérdésekről, az eseményekről alkotott jellemző véleményekről, az eltérő véleményeket is beleértve. E feladatok ellátása során gondoskodik a 137. §-ban nem említett közérdekű közlemények nyilvánosságra hozataláról.”

II. a 3. § (2) és (3), valamint a 23. § (1) bekezdésekben foglaltak sérelme:

A médiatörvény által megfogalmazott kötelezettségek azt a köztes, állam által is védeni kívánt érdeket jelentik meg, amelyet az Alkotmánybíróság szerint csak különleges esetekben indokolt büntetőjogi védelemben részesíteni. A polgári jog sajátos szabályrendszere miatt pedig az állam önmagában ezt az érdeket nem képes védeni (egyének, bizonyos esetekben csoportok saját jogainak sérelme esetén kizárólag ők jogosultak fellépni).

A médiatörvény a fenti logikából következően a „gyűlöletkeltés” fogalmát használja, amely különbözik a Btk.-ban megfogalmazott „gyűlöltre uszítás” [269. § (1)] fogalmától. Az Alkotmánybíróság e fogalmak értelmezése során (figyelembe véve a véleménynyilvánítási szabadsághoz fűződő viszonyukat) a 30/1992 AB határozatban többek között ezt írja:

„Történelmileg és napjaink eseményei által is igazolt, hogy az emberek a meghatározott csoportja elleni gyűlöletkeltési szándékot kifejező bármely megnyilvánulás alkalmas a társadalmi feszültségek kiélezésére, a társadalmi harmonia és béke megzavarására, legsúlyosabb kifejeletében a társadalom egyes csoportjai közötti erőszakos összeütközésekre. A gyűlöletkeltés legszélsőségesebb, már ténylegesen bekövetkezett kártékony hatását bizonyító történelmi és jelenkori tapasztalatok mellett figyelembe kell venni azokat a mindennapi veszélyeket is, amelyek a gyűlölet felkeltésére alkalmas nézetek, eszmék korlátok nélküli kinyilvánításával járnak. E megnyilvánulások akadályozzák, hogy az emberek bizonyos közösségei harmonikus kapcsolatban éljenek más csoportokkal. Ez, növelve egy adott, kisebb vagy nagyobb közösségen belüli érzelmi, szociális feszültségeket, szétszakítja a

társadalmat, erősíti a szélsőségeket, az előítéletességet és intoleranciát. Mindez csökkenti a plurális értékrendet, a különbözőséghez való jogot elismerő, toleráns, multikulturális, az emberek egyenlő méltóságának elismerésén alapuló, a diszkriminációt értékként el nem ismerő társadalom kialakulásának esélyét.”

A Vasárnapi újságban elhangzottak ebben a kontextusban értelmezhetők és értelmezendők. Azaz nem kizárólag az önmagában kiragadott idézetek, hanem a műsor egészének hangvétele, szellemisége az, amely sérti a médiatörvényt. Az indoklás első részében kifejtett egyoldalúság is, amennyiben fajok, nemzetek, stb. kapcsán merül fel, valójában az adott csoport elleni gyűlöletkeltésre való alkalmasságot erősíti. Nem önmagában bizonyos kifejezések használata (például vallási hovatartozás feltüntetése) az, amely kifogásolható, hanem az, ha ehhez kapcsolódó témakörök kapcsán válik egyoldalúvá a műsor, felerősítve a társadalomban meglévő előítéleteket. Éppen az előítéletekre építő „összekacintás” az, amely megvalósítja a gyűlölet keltésére alkalmas közlést. Önmagában az, hogy valakinek a zsidó származását megemlítik, nyilvánvalóan nem alkalmas gyűlöletkeltésre, jogilag nézve ez a „különleges adat” fogalomkörébe tartozik, amelynek kezelése – egyedi szinten – nem az ORTT kompetenciája. Ugyanakkor pl. a „...zsidó kinozta a zsidót” cím használata nyilvánvalóan nem felekezezi megjelölést takar, hanem azt a jelentést hordozza, hogy az említett csoport még saját tagjait sem kíméli (áttételesen utalva a legelemibb civilizációs tilalom megszegésére). Ha ehhez hozzávesszük, hogy a vizsgált műsorok mindegyikében szerepeltet egy olyan témát, melyet összefüggésbe hozhat Magyarország kiárúsításával, ezzel párhuzamosan pedig Izrael állammal, a zsidósággal, nyilvánvalóvá válik a Magyar Rádió Vasárnapi újság című műsorfolyamának gyűlöletkeltésre való alkalmassága.

A műsorfolyam az elemzés tanúsága szerint nem csak a zsidósággal, hanem – ha nem is ilyen rendszerességgel – a romákkal, illetve más népekkel, csoportokkal (pl. homoszexuálisok) szemben hasonlóan előítéletes szemléletmódot közvetít.

A műsor olyan kommunikációs helyzeteket teremt, melyeknek logikai felépítése a hallgatót – elemzések szerint a műsorfolyam hallgatóinak többsége szociális és kulturális értelemben hátrányos helyzetű – nagy eséllyel viszi a műsorvezető véleményének elfogadása irányába. A műsorvezetők kommentárjai, értelmezései által objektív tények, megtörtént események a műsorvezető által szándékolt szubjektív többletértéket kapnak, amelyek ellenkeznek a médiatörvény hivatkozott szakaszaival.

A Testület a vizsgált időszakban – a fentieket alátámasztandó – az alábbi konkrét törvénysértéseket tapasztalta:

2000. október 1.

Báthory Gábor dr. Grespik Lászlóval készült interjúja után – melynek egyik témája a külföldiek magyarországi ingatlanvásárlása volt – a műsorvezető izraeli, osztrák és amerikai állampolgárok lakásvásárlásaival kapcsolatos adatokat közölt. A kommunikátor az adás végén ismertette a hallgatói telefonokat, melyek közül az egyik a külföldiek ingatlanszerzésével volt kapcsolatos. A hallgató megnyilatkozása implicit módon antiszemita felhanggal rendelkezett, bár maga a kijelentés szó szerinti formájában nem jellemezhető az említett ideológia megnyilatkozásaként. Az elhangzott híradás mintegy premisszaként szolgált, amelynek segítségével a hallgató vonta le a megfelelő következtetést: „*a magyar ingatlanpiacot a zsidók uralják, valamifajta korlátozás nélkülözhetetlen, a szükséges intézkedést mások antiszemitizmusként interpretálják*”. Az említett kijelentés az antiszemitizmus egyik ismert motívuma.

„Az Új Demokratában Seszták Ágnes kolléganőm írásából idézek: az elmúlt másfél évben hazánkban 88 osztrák, 106 amerikai és 308 izraeli állampolgár vásárolt ingatlant. Bizonyára a magyarok is vásárolnak külföldön lakást, de ők nem a bérből és fizetésből élők taborát gyarapítják. Egyébként információink szerint Grespik László hivatalvezető földhözragadt köztisztviselői munkájában a vizsgálat során kivetnivalót nem találtak. Báthory Gábor interjút hallották.”

Hallgatói telefon: „*most, hogy már ismerjük a külföldi ingatlanvásárlók nemzetiségét és a számát, meri-e valaki azt állítani, hogy nálunk antiszemitizmus van?*”

2000. október 8.

A Vasárnapi újság október 8-ai adásában több nemzetet – indokolatlanul – negatív felhanggal említettek meg Bános János Csurka Istvánnal készült interjújában, melynek témája a holland gazdálkodók állítólagos Magyarországra telepítése volt. Az interjú folyamán eltérő álláspont nem jelent meg és a riportert sem „kérdézt vissza”.

„(...) a MIÉP-nek az a programja, hogy magyar embereket, végzett agrár-mérnököket, fiatal családokat, nagy családokat – értve ezen azt, hogy szülőkkel, nagyszülőkkel – földhöz juttatni, hitelhez juttatni, hogy földet tudjanak vásárolni (...) Ezzel szemben az, hogy idehozni félig bukott holland gazdákat; és aztán majd utána a világ más tájairól, hogyha már egyszer a hollandok jöhetnek, akkor miért ne jöhetnének agy. izraeliek is, meg az ukránok, meg a nem tudom kicsodák, ez felháborító! Ezt a MIÉP soha nem fogja elviselni.”

2000. október 15.

A 2000. október 15-ei adásban, a műsor felvezető részében a kommunikátor (Báthory Gábor) a magyar helyzetre, viszonyokra használt „kettős mérce” fogalmát párhuzamba állította egy palesztin kislány meggyilkolásával Izraelben. A retorikai eszköz szemantikai funkciója az volt, hogy kifejezze, a zsidó kisebbség Magyarországon igazságtalan módon társadalmi előnyöket élvez, külön szabályok és törvények vonatkoznak a csoportra, amelyek egyértelműen hátrányosan érintik a többségi társadalmat, csakúgy, mint az arab–izraeli konfliktusban. A zsidó kisebbség mellett a homoszexuális kisebbségnek is hasonló szerepet tulajdonított a műsorvezető:

„Az elmúlt évtizedekben nemcsak tanúi, de szenvedő alanyai is voltunk a kettős mércének. És maradtunk is. Az átkosban a törvények, az írott és íratlan szabályok nem voltak érvényesek az elvtársakra. Halálos gázolás, részegen való lövöldözés, nemi erőszak vagy lelki terror büntetlen maradt, ha az elkövető erős téglaként épült be a pártállami struktúrába. Ami szabad volt az egyiknek, tilos a másikon, ami magától értetődő volt az egyik oldalon, képtelenség a másikon. Az évek múltak, és a fejlődés a kettős mérce alkalmazásában is jelentősen megmutatkozott. A privilégiumok apáról fiúra szállnak, még erősebb lett a rokon kötés az állások, pozíciók elfoglalásában, és a kisebbség a kisebbsége okán formál és érvényesít jogot a többség felett. Ma már ami az egyik szerint tény, a másik szerint rágalom, az egyik sajtószabadságot mond, a másik véleményterroret, a jó a rossz és a rossz a jó. A sűrűre masszából való kiemelkedéshez tökéletesen elég, ha valaki jó helyre született, homoszexuális vagy alternatív. Az a lényeg, hogy más legyen. Aki meg nem más, az ne akarjon érvényesülni, az csak álljon ott a sor végén. A kettős mérce azonban nem csupán rombol, de gyilkol is. Izraelben az eldobott kő súlyos büntetést, a gyilkos golyó elismerést vált ki. Döbbenetes képsort közöltek a televíziók és nyomukban a Demokrata. Egy palesztin apa próbálja testével takarni kisfiát, messze a zavargásoktól, fedezékben. Az utolsó képen az apa fájdalomtól eltorzult arccal kiált fel. Karjában az élettelen kislány, akit egy golyó talált el. Természetesen véletlenül, a kettős mérce nevében.”

A Testület álláspontja szerint a fent leírt mindhárom esetben olyan, adott kisebbségeket érintő sértő kijelentések hangzottak el, amelyek alkalmasak arra, hogy a műsor hallgatóiban gyűlölet ébredjen ezen csoportokkal szemben. A műsorszolgáltató ennek alapján megsértette az Rttv. 3. § (2) bekezdésében foglaltakat, mely szerint:

„A műsorszolgáltató köteles tiszteletben tartani a Magyar Köztársaság alkotmányos rendjét, tevékenysége nem sértheti az emberi jogokat, és nem lehet alkalmas

a személyek, nemek, népek, nemzetek, a nemzeti, etnikai, nyelvi és más kisebbségek, továbbá valamely egyház vagy vallási csoport elleni gyűlölet keltésére.”

A Testület álláspontja szerint a 3. § (2) bekezdésében foglaltakon túlmenően a már idézett 2000. október 8-ai adásban az Rttv. 23. § (1) bekezdésében foglaltak is sérültek, hiszen a közszolgálati műsorszolgáltató különösen köteles egyes kisebbségek értékeit, érdekeit és méltóságát tiszteletben tartani, ám ez esetben mind a holland, ukrán és izraeli nemzetre nézve kifejezetten negatív megnyilvánulásokat közölt a műsorszolgáltató.

Az Rttv. 23. § (1) bekezdése szerint:

„A közszolgálati műsorszolgáltató és a közműsor-szolgáltató különösen köteles a nemzet, a nemzeti, az etnikai, a nyelvi és más kisebbségek méltóságát és alapvető érdekeit tiszteletben tartani, nem sértheti más nemzetek méltóságát.”

2000. október 15.

A dr. Bauer Miklós budapesti ügyvéd, egykori ÁVH-s alezredes múltjával kapcsolatban készült riportban (melynek címe Bauer Miklós múltja, avagy zsidó kínozta a zsidót) indokolatlanul hangzott el az említett személyek vallási hovatartozása. Az interjú során a riportter (Lakatos Pál) és a riportalany (dr. Pécsi Kálmán) több érintett vallási hovatartozását is megemlítette.

„Lakatos Pál: Dr. Pécsi Kálmán azt mondja, hogy még egyértelműbben kell fogalmazni, mint ahogy az inént tett Vámos György.

dr. Pécsi Kálmán: Vámos úr említette, hogy én egyedül voltam kénytelen a rendőrségre bemenni átadni az anyagokat. Ennek az volt a magyarázata, hogy a Zsidó Hitközség elnöke rosszállását fejezte ki Vámos úr felé, a Bauer Miklóssal kapcsolatos tevékenységünk miatt. Elfelejtén azt, hogy nem csak Bauer Miklós vallja magát zsidó származásúnak ebben az ügyben, hanem azok is zsidó származásúak voltak, akiket Bauer Miklós bántalmazott.

Lakatos Pál: A felszólított Vámos György is zsidó.

dr. Pécsi Kálmán: Az teljesen nyilvánvaló, hogy Ries István igazságügy-miniszter zsidó származású volt, ugyanígy Somogyi Zinger István, ugyanígy Bárdi Magda, sőt sorolhatnánk tovább a zsidó származású, ÁVH által bántalmazott személyek nevét.”

A Testület álláspontja szerint ebben az esetben a műsorszolgáltató rendkívül súlyosan megsértette az Rttv. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat, hiszen már az összeállítás címe is a zsidó kisebbségre nézve negatív értékítéletet hordozott magában és a műsorvezető, Lakatos Pál szándékosan provokatív kérdésének köszönhetően a riport célja nem lehetett más, mint az említett kisebbség negatív színben való feltüntetése.

2000. szeptember 24.

A Zenés Kalendáriumban elhangzott egy 1910. szeptember 13-ai hír, melyet szerkesztői kommentár követett. A kommentár egy külföldi érdekeltségű beruházással kapcsolta össze a zsidó hitközséget.

Kilencven évvel ezelőtt: 1910. szeptember 13-án a Budapesti Hírlap írta: „A budai izraelita hitközség főtemplomában ünnepséget tartottak abból az alkalomból, hogy a Szabolcs utcai zsidó temetőből átszállították az első nagyhírű budai főrabbinak, Kunitzer Mózesnek és utódjának, Schwab főrabbinak csontjait a Kozma utcai sírkertbe. Az ünnepségen dr. Kiss Arnold főrabbi megemlékezett Kunitzer és Schwab főrabbi érdemeiről, majd Edelstein Bertalan rabbi mondott az elhunytak lelki üdvéért imádságot. Egyébként a Szabolcs utcai zsidó temető helyén volt az a piac, ahol most egy drága külföldi érdekeltségű bevásárlóközpont épül.”

A Testület véleménye szerint a fenti idézet iskolapéldája lehet a 3. § (3) bekezdésben foglaltak megsértésének, hiszen a század eleji eseménynek napjainkban különösebb hírértéke nincsen, azonban a műsorvezető kommentárja után nem lehet más e kis történet beolvasásának célja, mint a zsidó kisebbség megsértése és a téma (ti. bevásárlóközpont épült) faji szempontokon alapuló bemutatása.

Az Rttv. 3. § (3) bekezdésében foglaltak szerint:

„A műsorszolgáltatás nem irányulhat semmilyen kisebbség, sem bármely többség nyílt vagy burkolt megsértésére, kirekesztésére, annak faji szempontokon alapuló bemutatására, elítélésére.”

A Testület a fent leírtaknak megfelelően úgy véli, hogy a Kossuth rádió Vasárnapi újság c. műsorfolyama rendszeresen súlyosan sérti az Rttv. 3. § (2) és (3), a 4. § (1), valamint a 23. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat, ezért az Rttv. 112.§ (1) bekezdés b) pontja alapján írásbeli figyelmeztetésben megállapítja a jogsértést, felhívja a műsorszolgáltatót a jogsértő magatartás megszüntetésére, illetve arra, hogy a jövőben tartózkodjon a jogsértéstől.

Az Rttv. 136. § (2) bekezdése alapján a határozat ellen közigazgatási úton fellebbezésnek helye nincs. A határozat bírósági felülvizsgálatát az Rttv. 136. § (3) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2001. június 13.

Az Országos Rádió és Televízió Testület nevében
Dr. Wéber János
az ülést vezető soros elnök

„Ez a kötet – bármennyire is nem vitairat, bármennyire is nem közvetlen politikai akció – természetesen céllal készült, nem a semmiért született.

Cél, hogy dokumentálódjék a mai magyarországi közbeszéd. Cél, hogy új módon folytatódjék egy megszakadt hagyomány, az antiszemitizmusjelentések hagyománya, ami annakidején Stephen Roth nevéhez kötődött. Cél az, hogy az antiszemita közbeszéd dokumentálása kapjon rendszerességet és egyfajta rendszert. Cél, hogy a dokumentáció megbízható és továbbfejleszthető alapot szolgáltasson az elemzéshez – mindahhoz, ami más műfaj, mint a jelentés maga.

S végül értelemszerűen cél az, hogy az antiszemita közbeszédről – méretéről, elterjedtségéről, jellegéről, politikai határaitól – szóló diskurzus valami olyasfajta alapra épüljön, ami tárgyyszerű megközelítést tesz lehetővé.

Egy azonban már most is bizonyos: a szavak nem szállnak el, hanem megmaradnak, fennmaradnak, s évek múlva is visszakereshetőek vagy – ha úgy tetszik – számon kérhetőek.

Szűkebbé válhat a felelőtlen beszéd tere.”

GERŐ ANDRÁS